

sufletdefemeie.ro

SUFLET DE

Decembrie 2024, nr. 57/ Tiraj 6000 exemplare

FEMEIE

Relatiile

DARUL LUI DUMNEZEU

Colectivul de redacție, **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie", nu ar fi ajuns la numărul 57 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro
Fundatia Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO11BRMA0999100082072472

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

 [RevistaSufletDeFemeie](https://www.facebook.com/RevistaSufletDeFemeie)
 [revista.suflet.de.femeie](https://www.instagram.com/revista.suflet.de.femeie)

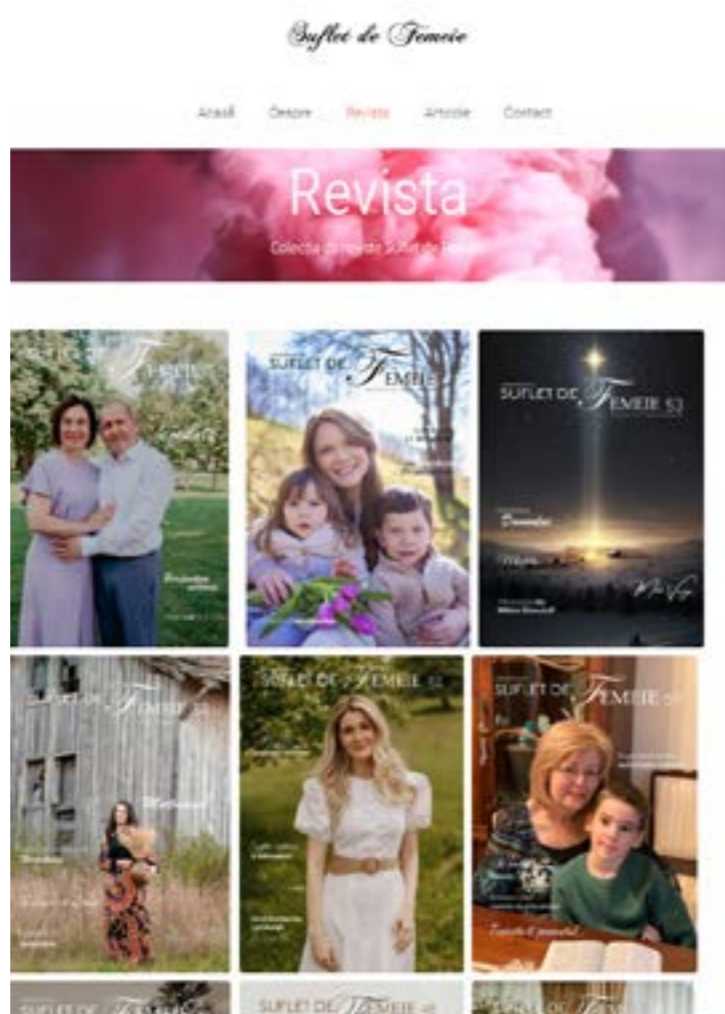
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie, de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru semenele lor. Astăzi, după 14 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 2.500-3000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole și ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

CUPRINS

6	RELAȚIILE-DARUL LUI DUMNEZEU MIA POP	44	DUMNEZEU ESTE CU NOI FLAVIA PRECUP
8	CADOUL PRIMIT DE LA EL: VIAȚA EUNICE NEMES	46	IMPLICAREA COPILOR ÎN SLUJIRE MARIA SOLOVĂSTRU
10	ÎNNOITĂ ÎN GÂNDIREA MEA NAOMI BOTA	48	AȘTEPTAREA VA FI BUCURIE CRISTINA GIURGIU
12	ÎN ASCULTAREA GLASULUI DOMNULUI MAYA PETROI	50	DE CÂND L-AM CUNOSCUȚ PE EL SOFIA BLOJ
14	CÂNTAREA MARIEI MIHAELA ȚĂRMURE	52	ȘCOALA DEBORA DANA LAZĂR
16	EL MĂ ȘTIE PE NUME NICOLEȚA KOCSIS	53	ÎNTOARCE-TE ACASĂ DANIELA BARTUȘ
18	CUM AR SĂRBĂTORI ISUS CRĂCIUNUL PAULA DECEAN	54	DACĂ AȘ FI MARIA... FLAVIA BIANCA POP
20	CRĂCIUNUL-CEA MAI FRUMOASĂ SĂRBĂTOARE OFELIA OPREA	56	CÂND DUMNEZEU SPUNE: NU ALEXANDRA PENCEA
22	AFRICA MEA ADELA RALUCA BURA	58	RUGĂCIUNE PENTRU NAȘTEREA DIN NOU LIDIA ALDEA
24	E VREMEA RUGĂCIUNII TATIANA TIMIȘ	59	ÎN ULTIMELE MOMENTE ALE ACESTUI AN GABRIEL ȘTIR
26	DOMNUL E BUN ATENA BLOJ	60	ESTE DUMNEZEU NEDREPT? LARISA LUPAȘCU
28	ÎNTUNERICUL NU A BIRUIT SIMONA DECEAN	61	TATI ȘI FRICA LOREDANA MARIN
30	AȘ VREA SĂ FIU O MICĂ STEA C.C	62	ACESTA ESTE TATĂL MEU RODICA FILIP
31	OH HOLY NIGHT! CRISTINA ILIEȘ	64	CUM SĂ AVEM TRUPUL ȘI SUFLETUL ODIHNITE? EMANUELA DEAC
32	MĂRTURIE ADRIANA NICA	66	DOAMNE, CÂTE AM DE FĂCUT LAVINIA JINAR
34	DRUMUL PRIN DOLIU ARE SFÂRȘIT ADRIANA IEREMIA	68	MUZEUL PRIETENIEI BIBLIEI NAOMI CLIPA
36	CUTIA CU ZÂMBETE ESTERA PÎRV	70	PERSPECTIVE NOI ELENA ZAUGG - ISTRATE
38	CONFERINȚA "SUFLET DE FEMEIE" RETROSPECTIVĂ	72	CRINKLE COOKIES ELISA ȘAS
40	IUBINDU-L PE EL CU INTENȚIE ANDREEA BUDAI	73	TURTĂ DULCE RENATA BACIU
42	BIRUIND MUNȚII, CU DUMNEZEU DE MÂNĂ... BIANCA NICHITA	74	RAFFAELLO LIDIA DAMIAN

Colectivul de redacție:

Rodica Baciu
Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș
Mia Pop
Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica "Bethel", Târgu Mureș
Natalia Zsoldos
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Diana Dora Baciu
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Ruxandra Petrina
Biserica "Harvest", Târgu-Mureș
Lidia Bleahu
Biserica "Harul", Târgu Mureș
Luciana Sand
Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș
Andreea Damian
Biserica "Maranatha" Luduș

Corectură și redactare

Diana Dora Baciu
Andreea Damian

Design

Luciana Sand

Suflet de femeie - 15 ani

Dragilor,

Sărbătorim cu bucurie și recunoștință 15 ani de inspirație, frumusețe și putere! În această perioadă, revista Suflet de femeie a devenit o sursă constantă de lumină și sprijin pentru femeile românce din întreaga țară și din diaspora. Fiecare pagină, fiecare articol și fiecare poveste împărtășită au adus un strop de căldură și înțelepciune în viețile cititorilor noștri.

Cu fiecare aniversare, revista a fost martoră la evoluție, schimbare și la impactul extraordinar pe care femeile îl au în societatea noastră. Suntem recunoscători pentru devotamentul vostru și pentru felul în care reușiți să inspirați, să educați și să conectați femeile prin tot ceea ce faceți.

Iată-ne din nou la ceas aniversar! Da, timpul zboară cu o viteză amețitoare, iar acum celebrăm finalul celui de-al cincisprezecelea an de activitate.

La acest moment festiv, răsfoiesc cu emoție primul număr al revistei Suflet de femeie, tipărit în decembrie 2009. Pe atunci avea doar 24 de pagini și 15 articole, într-un tiraj modest de 400 de exemplare, destinat cititoarelor din bisericile evanghelice din Târgu Mureș. De atunci, timpul a trecut cu repeziciune, iar revista noastră s-a îmbogățit considerabil: peste 1.360 de articole și aproximativ 2.500 de pagini au fost publicate de-a lungul celor 57 de numere.

Astăzi, aceste 57 de numere, distribuite în țară și în străinătate, reflectă existența unei comunități de femei cu valori creștine și preocupări înalte pentru educație și vieți trăite cu sens. În ultimul an, am publicat articole semnate de 100 de autoare unice, provenind din diverse localități din țară sau din diaspora, având vârste și apartenențe confesionale diferite. Această diversitate arată bogăția de resurse de calitate, izvorâte din vieți trăite frumos și minți luminate de înțelepciune divină.

Numărul 15 are o semnificație profundă în Scriptură, simbolizând bucuria, eliberarea și harul divin. Este adesea asociat cu grija lui Dumnezeu față de poporul Său și împlinirea promisiunilor Sale.

Repere biblice legate de numărul 15.

În calendarul evreiesc, ziua a 15-a a lunii marchează două mari sărbători:

- Paștele (Pesah), care începe pe 15 Nisan și comemorează eliberarea poporului evreu din robia Egiptului;
- Sărbătoarea Corturilor (Sukkot), care începe pe 15 Tishrei și este o celebrare a protecției și grijii divine din timpul călătoriei prin pustiu.

În numerologia biblică, numărul 15 poate fi văzut ca o combinație între 10 (ordinea divină și responsabilitatea umană) și 5 (harul lui Dumnezeu). De exemplu:

- Isus înmulțește cinci pâini pentru a hrăni mulțimi;
- Cinci vrăbii se vând pe piață pentru doi bani;
- Elisabeta, mama lui Ioan Botezătorul, se retrage timp de cinci luni după ce află că este însărcinată.

De asemenea, cei 15 Psalmi ai treptelor (Psalmii 120-134) erau cântați de israeliți în pelerinajul lor spre Ierusalim, simbolizând o ascensiune spirituală și apropierea de Dumnezeu. Îmbinând aceste semnificații, ne dorim ca revista Suflet de femeie să fie, și în anii ce vor urma, un instrument prin care Dumnezeu să vorbească femeilor din această generație. Mesajele transmise să fie o îndrumare clară spre o viață de libertate, trăită cu scop și după voia Lui.

Ne dorim să continuăm această activitate editorială, contribuind la schimbarea societății după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dorim să educăm cititorii să facă diferența între bine și rău, conform standardelor biblice. Tot ceea ce facem vrem să aducă onoare Domnului Isus Hristos și să contribuie la mântuirea multor femei din România și diaspora. La cei 15 ani de succes, vă dorim multe alte realizări, iar fiecare ediție să fie o reflexie a puterii, iubirii și visurilor femeii evlavioase.

La mulți ani, Suflet de femeie, și la cât mai multe numere pline de inspirație și frumusețe!

Cu respect și admirație,

Rodica Baciu

Relatiile

DARUL LUI DUMNEZEU

Zilele s-au scurs cu repeziciune în clepsidra timpului și, din nou, suntem în punctul în care spunem că până la Crăciun mai sunt...câteva zile. Parcă totul se derulează după un scenariu binecunoscut: alergare, aglomerații, cumpărături, cadouri și multă oboseală!

Printre toate acestea, răzbate un mesaj al bucuriei, acela „căci un Copil ni s-a dat!” O, ce mesaj minunat! Entuziasmați de vestea aceasta, cu toții petrecem clipe frumoase alături de cei dragi și ne facem cadouri unii altora, amintindu-ne de Cadoul perfect pe care Dumnezeu ni l-a dăruit nouă, oamenilor căzuți în vina păcatului!

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Ioan 3:16

Acest verset, numit de unii „versetul de aur al Bibliei”, transmite esența creștinismului. El ne vorbește despre două aspecte pe care este necesar să le înțelegem și anume, despre dragostea lui Dumnezeu, care este mai mult decât un sentiment și despre necesitatea de a trece la acțiune, acțiune care, de multe ori, implică jertfire!

Dacă tot vorbim despre cadouri în vremea Crăciunului, iată Cel mai valoros dar care s-a oferit vreodată! Dumnezeu ne-a dat în dar viața Fiului Său! Ne-a dat neprihănirea, sfințenia de care aveam nevoie să putem sta în prezența Sa!

Hai deți să privim atenți la acest aspect! De ce ne-a dat viața Fiului Său? Pentru că atât de mult ne-a iubit! Cred că suntem de aceeași părere că atunci când este implicată iubirea, există o relație. Atunci putem înțelege că Dumnezeu a dorit atât de mult o relație cu omul, încât a dat pe Fiul Său să moară! A avea o relație cu Creatorul Universului este cel mai grozav lucru! Și relațiacu El, implică relații cu toți cei care formează familia Lui!

Întreaga Biblie este un manual din care putem învăța atât despre relația cu Dumnezeu, cât și despre relațiile dintre noi.

Ea ne învață faptul că identitatea noastră este dată de Dumnezeu ca un dar, dar ea se consolidează, crește din relațiile pe care le avem, în primul rând cu Isus Cristos și apoi cu cei care constituie familia Lui.

Fericirea adevărată, durabilă, nu vine din lucrurile pe care le avem, nici din diferite realizări, ci din relațiile bune și sănătoase. A avea relații bune presupune dragoste și implicare, presupune să alegi să devii vulnerabil, să ai încredere, presupune să fii gata să faci sacrificii. Acesta este modelul lăsat de Domnul Isus Pentru noi.

**„Vă dau o poruncă nouă, să vă iubiți unii pe alții, cum V-am iubit Eu, așa să vă iubiți unii pe alții!”
Ioan 13:34**

Cum ne-a iubit El pe noi? S-a dat la moarte pentru noi! Înțelegem noi, oare, profunzimea acestui lucru? Și nu e vorba doar de o înțelegere la nivelul intelectului! Poate sunt persoane care consideră că aici este vorba de un ideal. Da, este un ideal, dar este un ideal spre care noi ne putem îndrepta cu ajutorul Lui Dumnezeu, făcând pași mici, dar în mod continuu.

La întrebarea „cum să iubim asemenea Lui Isus în mod concret?”, aș vrea să rămâneți cu câteva gânduri. Când ne implicăm într-o relație (cu soțul, copiii, rudele, cei din biserică), prima noastră preocupare ar trebui să fie căutarea folosului celuilalt. Ce anume pot oferi pentru a îmbogăți viața celuilalt? Poate pare prea mult, având în vedere că în aceste timpuri tendința este ca fiecare să fie preocupat de propria persoană, de propriile interese, de propria bunăstare! Da, este foarte important să avem grijă de noi, dar să urmărim cu atenție modelul care ne-a fost pus înainte, adică pe Isus Cristos.

În Romani 12:10 ni se spune „În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.” O altă traducere spune să ne luăm la întrecere în a ne acorda cinste unii altora. A cinști pe cineva înseamnă a-l respecta, a-i recunoaște meritele, a-l prețui.

Am făcut parte dintr-un mic experiment, cu mult timp în urmă și ni s-a cerut să scriem câteva observații pozitive și câteva negative despre o anumită persoană din viața noastră. Am fost uimită cât de repede am umplut, cu toții, spațiile destinate notării aspectelor negative. Ne-a luat ceva timp pentru a găsi suficiente lucruri pentru a completa spațiul destinat lucrurilor pozitive! Oare de ce suntem înclinați să vedem mai repede negativul? Se poate ca voi să nu fiți ca noi, cei care am participat la acest experiment!

Galateni 5: 13 ne îndeamnă „slujiti-vă unii altora cu dragoste”, Evrei 10:24 „să veghem unii asupra altora”. Ar trebui să privim aceste lucruri ca pe niște porunci date de Dumnezeu. Prin împlinirea acestora, noi vom deveni extensiile mâinilor și picioarelor Lui Dumnezeu, vom împlini voia Lui, ne vom atinge scopul pentru care El ne-a chemat.

A ne sluji unii altora, a ne acorda cinste, a căuta folosul celorlalți, sau altfel spus, „A iubi așa cum EL a iubit”, nu are de-a face cu ce simțim, sau dacă simțim, dacă ne place sau ne este convenabil, dacă este potrivit cu personalitatea noastră, ci are de-a face cu împlinirea Cuvântului Lui Dumnezeu!

Noi trebuie să ne angajăm în căutarea oportunităților pentru slujirea și onorarea altora. Ceea ce noi alegem să facem, nu va fi un răspuns la ceea ce fac alții pentru noi, ci va fi un răspuns la dragostea și harul pe care Tatăl cerească le-a arătat față de viețile voastre.

Știu că sunteți de acord cu cele mai multe dintre lucrurile pe care le-am împărtășit cu voi în aceste rânduri, dar trebuie să facem un pas înainte, să trecem la acțiune, având aceste motivații pe care ni le dă Dumnezeu în Cuvântul Său!

În încheiere, doresc să vă provoc la ceva practic! Hai deți ca în timpul acestor zile pe care le vom petrece acasă, să medităm la relațiile pe care le avem! Cereți Duhului Sfânt să vă dea înțelepciune, să vă îmbunătățească relațiile în care sunteți angajați! În mod specific, identificați o relație care știți că nu este după inima Lui Dumnezeu și treceți la acțiune! Faceți pași spre persoana cu care sunteți implicată în această relație! E adevărat că o relație implică, întotdeauna, două persoane, dar tu poți fi persoana care face primul pas! Asta înseamnă să te smerești, să te umilești, însă doar așa se va vedea gloria lui Dumnezeu și viața ta va oglindi asemănarea cu Domnul tău, Isus Cristos!

Ce dar mai frumos am putea să aducem noi înaintea Tatălui? O relație restaurată în familia Lui, cu siguranță, îi va aduce slavă și onoare!

Dacă toate aceste gânduri așternute de mine pe hârtie rămân doar cuvinte frumoase, intenții bune...

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare și să vă dea bucuria și biruința Lui!

**Mia Pop (foto)
Biserica "Noul Legământ", Târgu-Mureș**

Viața

cadoul meu primit de la El:

Draga mea,

Suntem în pragul sărbătorilor de iarnă în care celebrăm nașterea Domnului Isus, ne adunăm cu ce avem mai prețios pe lumea aceasta: FAMILIA, iar eu am primit cel mai special cadou nu numai anul acesta, ci și în toți anii viitori: VIAȚA.

Cum spuneam într-o mărturie publicată în alt număr al revistei Suflet de Femeie, pentru noi faptul că avem copii este cel mai mare HAR pe care îl avem de la El, dar Dumnezeu a mai rostit încă o dată VIAȚA în familia noastră și asta la 6 zile după cezariana pentru cel de-al treilea copilăș al nostru.

Eu sunt o MĂRTURIE VIE și o dovadă că Dumnezeu lucrează și în ziua de astăzi, iar prin mila și îndurarea Lui își apleacă urechea către rugăciunile și insistențele noastre. Vreau să te încurajez și să îți spun: NU ÎNCETA DIN A TE RUGA!

În luna mai a anului 2024 am adus pe lume prin cezariană un băiețel pe nume Eliel, care are semnificația de „Dumnezeu este Dumnezeu!” și totul a decurs foarte bine și fără complicații. Am fost externată după câteva zile, doar cu disconfortul durerilor de cap acute din cauza rahi-anesteziei, care din experiențele anterioare dispăreau la aproximativ 6 zile după cezariană și pentru ele mi s-au prescris mai multe medicamente tari. Acesta este motivul pentru care nu am sesizat că în corpul meu s-a creat o infecție pe care trebuia să o descopăr prin simptome precum febră etc.

În a 6-a zi după cezariană, de dimineață m-am trezit fără dureri de cap și i-am spus soțului meu că nu mă mai doare capul și vreau să-mi încerc ziua fără perfuzii. Eu nu știam că aceasta a fost ziua hotărâtă de El ca să sesizăm că ceva nu e în regulă. În jur de ora 16, eram pe fotoliu în livingul nostru și am început să tremur incontrolabil și să mă învinețesc. Îi spuneam mamei mele care mă ajuta cu copiii, că mi-e foarte frig și să îl cheme pe soțul meu de la lucru, dar și ambulanța. Când a venit soțul meu, i-am spus: „Te rog roagă-te pentru mine”.

Apoi cei de la ambulanță m-au dus în stare critică la spital. Primul verdict (ca prima impresie): mastită.

Am ajuns la spital și încercam să vorbesc cu mine, dar eu în afara de „Isuse, te rog nu mă lăsa să mor” nu eram în stare să vorbesc cu ei pentru că îmi pierdeam cunoștința. Am rugat-o pe asistentă să îi scrie soțului meu să se roage toți pentru mine. Apoi mi-am văzut moartea. Doctorii din jurul meu la un moment dat au spus: „Nu mai avem ce să îi facem, îi cedează inima”. Astea sunt ultimele cuvinte pe care mi le aduc aminte, pentru că apoi m-am trezit perfuzată, strigată pe nume și cu câțiva medici și asistenți care încercam să vorbească cu mine. Am văzut că îi aud, că îi înțeleg, dar corpul meu era ca și paralizat. M-am uitat la degetele de la mâini și abia le mișcam un milimetru. Am întrebat ce s-a întâmplat. Ei deja mi-au recoltat sânge pentru analize și urma să mă vadă un medic ginecolog. Am avut febră de 41 de grade, o infecție în corp care se transmitea în sânge deja și desigur că m-au internat în ziua aceea cu diagnosticul: septicemie.

Au urmat 3 zile de antibiotice și calmante ca să se stabilizeze sau chiar să diminueze infecția. A 4-a zi urma să se intervină cu un chiuretaj pentru că în uter s-a creat un cheag de sânge de 6 cm care era ca un dop pe colul uterin din cauza căruia impuritățile din uter s-au infectat. Medicul ginecolog mi-a spus că datorită localizării cheagului există șanse foarte mari să se pornească hemoragie în momentul chiuretajului și în cel mai rău caz să se ajungă la histerectomie (înlăturarea uterului). Dar acesta zicea el, este cel mai întunecat scenariu.

În seara dinaintea chiuretajului m-am rugat și l-am implorat pe Dumnezeu să nu mă treacă pe acolo, să mă vindece El de tot ce era în uter, dar Dumnezeu a vrut să ne mai demonstreze o dată cât de mare este El, și ce frumos lucrează și coordonează toate lucrurile. De ce spun asta? Pentru că dimineața, în ziua intervenției, de gardă a fost o asistentă creștină, care a avut pe inimă să se roage împreună cu mine chiar cu câteva minute înainte de a merge în sala de operații. Apoi ajungând în sala, mă aștepta un medic anestezist tot creștin, o asistentă creștină, după intervenție am ajuns pe secția de ATI și acolo era altă asistentă creștină și două paciente creștine și ele, oh ce l-am laudat pe Dumnezeu! Sufletul meu avea nevoie de copiii Lui în jur, de oameni care încurajau, care trăiau cu speranță, care știau ce înseamnă BIRUIȚA dată de El! El a hotărât ziua, locul, medicii, asistenții și BIRUIȚA!

Suntem mai mult decât biruitori chiar dacă s-a întâmplat cel mai întunecat scenariu, s-a declanșat o hemoragie foarte mare și doctorul a trebuit să intervină și să elimine uterul unde era toată infecția! Suntem biruitori în primul rând pentru că El a rostit viața! Apoi pentru că El a fost medicul suprem, Cel care mi-a dat o recuperare așa de ușoară, chiar și cu 3 tuburi de drenaj, după transfuzie de sânge, după toate tratamentele, El este Cel care nu m-a cruțat ca să nu mai trec pe acolo, dar care mi-a dovedit că este cu mine în fiecare secundă și care ține cont de rugăciunile copiilor Lui! El a hotărât ca eu să mai pot fi azi soție și mamă celor trei copilăși pe care ni i-a dăruit El!

Mai mult de atât, este că Duhul Lui ne călăuzește de zi cu zi, și cu o zi înainte ca eu să ajung în stare critică și să fiu declarată cu septicemie, soțul meu a predicat la biserică și a mărturisit următoarele cuvinte „Chiar și cu masca de oxigen pe față, eu de Domnul nu mă las!” În momentul acela eu eram acasă, cu bebele în brațe și am început să îi cânt. În timp ce îi cântam, s-a coborât o pace deplină peste mine și am început să lăcimesc. Nu știam că în următoarea zi eu eram cea cu masca de oxigen pe față, care s-a ținut tare de Dumnezeu și care împreună cu soțul meu l-am implorat pe Dumnezeu să îmi mai dea viață!

Prin toată încercarea am fost susținuți constant în rugăciune de așa multă lume că ne-am mirat! S-au mobilizat frați de pretutindeni și suntem mai mult decât recunoscători pentru fiecare rugăciune!

Anul acesta pentru noi a fost foarte greu, dar din toate situațiile am ieșit biruitori și îmi doresc ca pe lista cu dorințele pentru noul an să îți pui ca scop: Mulțumire pentru viață!

Prețuiește viața și laudă-l pe El, mulțumește-l pentru orice binecuvântare din viața ta, fie ea cât de mică, iar dacă ai dorințe care încă nu s-au împlinit, îmi doresc ca ele să îți aducă cât de repede bucuria și pacea în suflet cum mi-a adus mie biruința pe care am primit-o în atâtea rânduri!

Îți doresc sărbători binecuvântate alături de cei dragi!

Cu prețuire,
Eunice Nemeș (foto)

...m-am ținut tare de Dumnezeu și împreună cu soțul meu l-am implorat pe Dumnezeu să îmi mai dea viață!

Înnoită

în gândirea mea

Deși nevăzute, zecile de gânduri îmi îngreunau până și brațele, iar umerii simțeau apăsarea cuvintelor nerostite, dar prezente. Uneori firea mea pământescă, asemenea forței gravitaționale, mă atrage într-un cerc vicios ce mă face să păstrez în inima mea și să cuget la dezamăgiri și vorbe grele. Dar ce aş putea câștiga din ele, altceva decât amărăciune și durere?

În timp ce mă întrebam dacă eu sunt singura care poartă greutatea gândurilor, și căutam să găsesc o nouă direcție pe care să o dau inimii mele, mi-am amintit un verset care mi-a înșeninat întreaga ființă. Brațele gândurilor mele țineau comoara greșită... În relatarea miracolului întrupării Fiului lui Dumnezeu, există un mic detaliu care trage cortina dincolo de ceea ce am putea pătrunde cu privirea. Câteva cuvinte care răspund la întrebarea cântecului „Maria, te-ai gândit?” „Maria însă păstra toate aceste cuvinte, cugetând la ele în inima ei.” (Luca 2:19 NTR); „Dar Maria păstra cu grijă, ca pe o comoară, toate aceste lucruri în inima sa și se gândea la ele”. (Luca 2:19 Traducerea NTIR).

Biblia ne spune la ce se gândea Maria. Ea păstra cu grijă în inima ei și se gândea la minunile pe care le vedea în jurul ei. Un Copil promis și născut din Dumnezeu. Nu unul oarecare, ci Mesia. Păstorii care au venit îndrumați de îngerii până în staulul ce-i găzduia. Aur, smirnă și tămâie aduse ca daruri.

Profeția așteptată de mai marii preoți, împlinită sub privirile lor, niște oameni simpli. Iar ea, le strângea, se gândea la ele, și astfel, în inima ei se clădea o adevărată comoară, o credință de nestrămutat.

Mi-am dat seama că ar trebui să urmez exemplul ei și să fac exact același lucru. Să adun în mintea mea promisiunile lui Dumnezeu, minunile pe care le văd zilnic, zâmbetele și cuvintele pline de har pe care le aud. Motivul pentru care scriu acest articol este pentru a-mi reaminti mie și vouă, dragi cititoare, cât de important este să ne sortăm gândurile. Să dăm la o parte amintirile unor cuvinte dureroase sau a dezamăgirilor, și să ne fixăm gândurile la tot ceea ce e nobil, adevărat și vrednic de primit. Cum altfel am putea fi înșuflețite și pline de o mireasmă de la viață spre viață?

Zi de zi trăim miracole cotidiene pe care le-am putea strânge în mintea noastră și ne-am putea gândi la ele. Cât de multe daruri bune și desăvârșite avem din partea Tatălui! Cât de multe promisiuni împlinite! Fulgi de nea, râsete, versuri, îmbrățișări, cuvinte calde, răspunsuri la rugăciuni, oameni dragi, pâinea cea de toate zilele, iertare, lacrimi șterse și speranța dimineților cu noi bunătăți din partea lui Dumnezeu!

Meditează la astfel de lucruri, și strânge-le în inima ta. Vor fi și zile în care va fi greu să găsești ceva de care să te bucuri, însă în inima ta vei avea această comoară a trăirilor pline de

har ceresc și te vei putea gândi la ele. Nu uita prea ușor binecuvântările, și păstrează cuvintele ce ți-au dat har și te-au zidit.

Perioada aceasta a sărbătorilor poate fi plină de oboseală, stres și cadouri nedorite. Dar tu alege partea cea bună, și păstrează toate cuvintele ce se încadrează în standardul: adevărat, vrednic de cinste, drept, curat, vrednic de iubit, vrednic de primit, orice faptă bună și orice e demn de laudă (vezi Filipeni 4:8).

La finalul anului trecut, am afirmat cu apăsare că a mai trecut un an atât de repede și pe nesimțite. De fapt, eu am trecut prin încă un an. Așa că am decis să caut în fiecare zi ceva pentru care sunt mulțumitoare și să strâng toate aceste lucruri frumoase într-o colecție de lucruri vrednice de a fi ținute minte.

În fiecare zi a acestui an am făcut o postare pe Instagram cu ceva ce mi-a adus bucurie, recunoștință, mângâiere sau poate încurajare. Revederi, locuri frumoase, un cozonac, flori de câmp, mici surprize, versete. Aproape a trecut și acest an. Repede, dar plin de amintiri pe care să le țin în inima mea. Iar dacă am tendința să le uit, am un album cu (în curând) 366 de fotografii care poartă greutatea harului zilnic, nemeritat.

Caută să auzi tot ceea ce Dumnezeu îți vorbește. Strânge aceste cuvinte în inima ta. Cugetă la ele și întărește-ți credința.

„...alege partea cea bună, și păstrează toate cuvintele ce se încadrează în standardul:
adevărat, vrednic de cinste, drept, curat, vrednic de iubit, vrednic de primit,
orice faptă bună și orice e demn de laudă.”

Naomi Bota
Biserica „Emanuel”, Târgu Mureș

Ce Sărbătoare e

în ascultarea Glasului Domnului!

Ce Sărbătoare frumoasă e Nașterea Domnului Isus, o naștere atât de semnificativă pentru toate popoarele, și totuși atât de simplă și redusă la o iesle. Citeam Matei 2, și încercam să îmi imaginez perioada aceea, ce emoții și stări au trăit părinții, cât stres și agitație trebuie să fi fost acolo, dar în toată aglomerația aceea Dumnezeu a pus câte puțin din toate: bucuria Cerului prin cântec, voioșia și curiozitatea păstorilor, și mai ales, darurile aduse de magi, care fiecare aducea o siguranță a rolului pe care avea să îl aducă Domnul Isus pe pământ. Aurul le-a adus siguranța regalității Domnului Isus, tămâia simboliza natura divină a Domnului Isus, iar smirna simboliza suferința și moartea Sa.

Ce daruri cu impact puternic, Dumnezeu a știut să aducă siguranță și calm peste Iosif și Maria, prin lucruri complexe, prin imposibilul uman... într-un mod în care doar Dumnezeu poate lucra!

În fiecare an auzim aceleași mesaje, în care trebuie să ne dăruim sufletul nostru Domnului, și să învățăm lepădarea de sine... în Era Tehnologiei pare tot mai imposibil de făcut într-un mod natural și sincer, trăim vieți grăbite și pline, ne adăugăm proiecte în programele noastre până la epuizare, iar cele mai dese conversații sunt despre cât de obosiți și fără timp suntem.

Suntem înconjurați de multe voci cu păreri diferite (oameni din jur și biserică, social media, cărți, etc), unele ne gâdilă subtil auzul și ne lasă să cădem în indiferență și confort, în sedentarismul sufletului care ajunge să amorțească, dar rămânând cu o sete după glasul Lui, deoarece atunci când auzi o dată glasul Tatălui, sufletul devine înfometat după mai mult, dar în fuga noastră după mai mult și mai bine, acoperim chemarea Lui cu vocile din jur, ajungem să amorțim spiritual... poate avem o rutină a mersului la biserică, sau poate nu mai mergem de ceva vreme,

dar amorțeala rămâne și cu cât epuizarea noastră e mai mare, cu atât și amorțeala devine mai grea de dus.

Nu știu în ce perioadă te afli acum, când citești aceste rânduri, dar dacă simți starea de oboseală și epuizare de care vorbesc mai sus, te provoc să îți faci timp pentru El, să îți rupi 30 de minute din ziua ta, în care să te retragi în liniștea Sa, în care dacă nu ai cuvinte, să taci și să ascuți, să te înrădăcezi în Cuvântul Lui, să lași Biblia să te ghideze spre poarta de eliberare din starea în care te afli.

Îmi doresc să ajungi în starea aceea în care, în marea de voci din jurul nostru, tu să reușești să distingi vocea Domnului, care să rămână ghid, încurajare, putere și calm, acestea fiind elementele de care avem nevoie pentru a face diferența dintre bine și rău, dintre comoditate și slujire, dintre „merge și așa” și integritatea vieții noastre.

Îmi doresc ca în acest Crăciun să ne focusăm pe ce ducem noi la ieslea Mântuitorului nostru, și cred că Domnul se bucură de darul timpului nostru cu El cel mai mult, pe lângă facerea de bine, a ne binecuvânta prin mesaje unii pe alții, să îi dăruim timpul nostru, în care să nu cerem nimic, decât prezența Duhului Sfânt peste noi.

Vă doresc un Crăciun plin de prezența Lui, în care Domnul Isus să troneze și să aducă bucuria sufletelor noastre, iar peste aceasta să ne bucurăm unii de alții, așa cum ne cere Cuvântul!

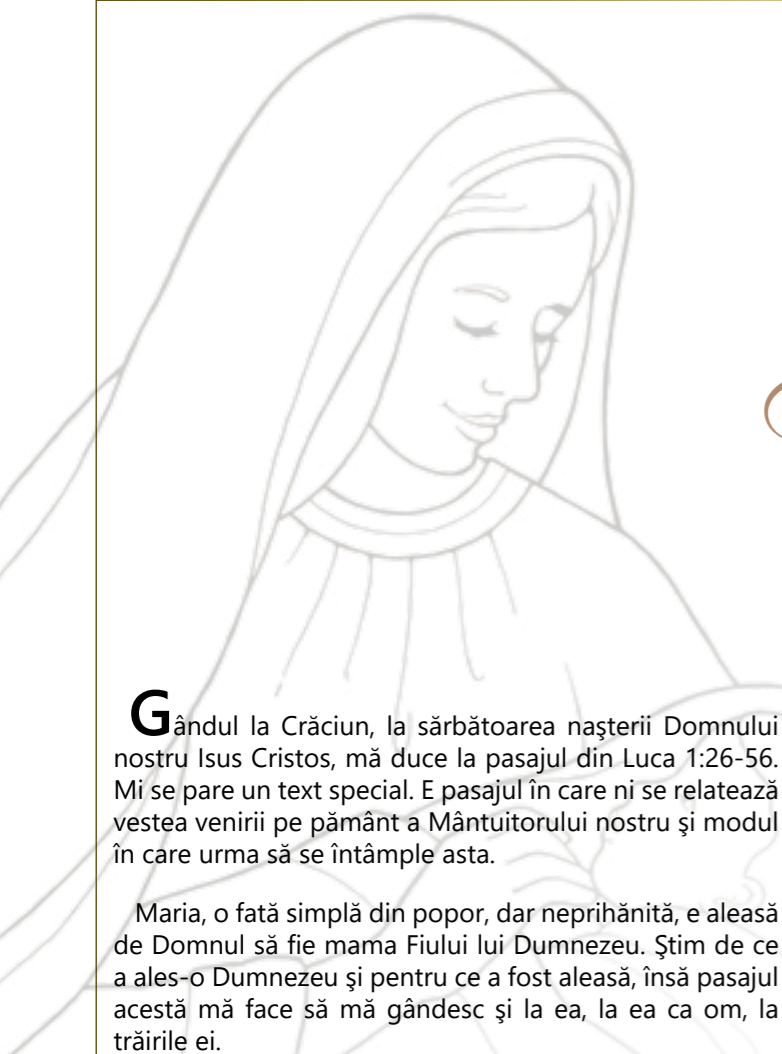
Mă rog ca Domnul să pună în noi, sufletele de femeie, bucuria de a sta în prezența Lui, să ne coborâm genunchii în fiecare zi la Fântâna Vieții!

Maya Petro

Craciun binecuvântat tuturor!

Cântarea Mariei

Gândul la Crăciun, la sărbătoarea nașterii Domnului nostru Isus Cristos, mă duce la pasajul din Luca 1:26-56. Mi se pare un text special. E pasajul în care ni se relatează vestea venirii pe pământ a Mântuitorului nostru și modul în care urma să se întâmple asta.

Maria, o fată simplă din popor, dar neprihănită, e aleasă de Domnul să fie mama Fiului lui Dumnezeu. Știm de ce a ales-o Dumnezeu și pentru ce a fost aleasă, însă pasajul acestă mă face să mă gândesc și la ea, la ea ca om, la trăirile ei.

Ca orice fată, sunt sigură că avea vise și așteptări. Pentru ea, viața ar fi trebuit să urmeze un traseu simplu. Era logodită, urma să se căsătorească, avea să devină soție și mamă și... cam atât. Nu era puțin, ci doar obișnuit, normal. O întâlnire cu îngerul Gavril nu era ceva obișnuit și totuși i se întâmplă ei. O veste, cuvinte neînțelese atunci, frământări, întrebări...totul i se întâmplă ei. Visele ei simple se spulberă cu totul.

Să fii însărcinată fără să fii căsătorită! Să se întâmple asta prin puterea lui Dumnezeu? Cine a mai auzit așa ceva? Cui i s-a mai întâmplat asta? De femei sterpe care apoi au avut copii s-a mai auzit, dar erau căsătorite! Ceea ce i se vestea ei era ceva cu totul nou! Cu toate astea, reacția ei este extraordinară. Mă uimește ascultarea și smerenia ei. Am impresia, chiar, că a acceptat atât de ușor voia lui Dumnezeu. Scriptura ne menționează că a fost tulburată de cuvintele îngerului, dar totuși răspunsul ei a fost clar: „Iată roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!”

Să-ți spună Dumnezeu lucruri atât de marețe, să-ți schimbe cursul vieții în felul acesta și tu să spui: Da. E extraordinar! E minunat! E chiar mai mult de atât pentru că toate cele relatate până aici sunt încununate de o cântare. E o cântare de laudă. Numai Duhul Sfânt putea să inspire o astfel de cântare. Inima ei e plină de pace și de bucurie. Planul lui Dumnezeu este perfect. Voia Lui este desăvârșită. Acum, toate frământările pălesc, toate temerile sunt înlocuite cu încrederea în El și toate întrebările își au răspunsul în El.

Maria a ajuns în acel loc al odihnei divine unde doar laudele își au locul. Și noi putem ajunge acolo. Și noi putem spune „Da” în dreptul nostru, atunci când Dumnezeu vine să ne descopere planul Lui.

Aceasta implică o inimă sinceră și deschisă, ascultare și smerenie.

Și noi putem primi voia Sa cu bucurie. Când vom face asta, din inimile noastre va răsună o cântare precum cea a Mariei: „Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele lui este Sfânt și îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El. El a arătat putere cu brațul Lui... a înălțat pe cei smeriți, pe cei flămânzi i-a săturat de bunătați.” Aleluia! Cântă și tu Cântarea _____ (poți scrie aici numele tău!).

Sunt sigură că cel puțin Unul se va bucura de cântarea ta: Dumnezeu.

Cântă și tu Cântarea

(poți scrie aici numele tău)

Mihaela Țarmure (foto)

El mă știe pe nume

„Domnul mi se arată de departe:
Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea.”
(Ieremia 31:3)

Cea mai mare dorință a noastră, a femeilor, este aceasta de a ști că suntem iubite, văzute și cunoscute de Cel care ne-a dat formă în pântecele mamei noastre, de Cel care ne știe pe nume, Cel care ne-a creat. Dar oare ne-am întrebat care este cea mai mare dorință a Lui?

Cea mai mare dorință a inimii Lui este ca noi să Îl căutăm, să ne retragem în liniște și să ne închinăm Lui. Acolo, în intimitate, El ne cunoaște și nu ne putem ascunde de El. Suntem văzute, cunoscute în profunzime și iubite de Cel care ne-a dat viață.

Și totuși, ne simțim iubite și protejate când trecem prin felurite încercări din viața noastră sau anumite provocări? Trebuie să recunosc că au fost momente când eram în derivă și chiar pot să spun că nu am mai simțit ca altădată protecția aceluia pe care îl iubesc.

Când ne gândim la văile din viața noastră, sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le avem în vedere. Fie că ne place sau nu, necazurile vor veni, dar Dumnezeu este acolo cu noi la fiecare pas. Ce încurajare! „Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și prin râuri, nu te vor îneca. Când vei merge prin foc, nu te vei arde, și flacăra nu te va aprinde.” (Isaia 43:2)

O vale din viața mea a fost în timpul pandemiei, când s-a născut primul nostru nepotel, o ce mare bucurie, chiar în noaptea de Înviere! Dar bucuria a fost scurtă pentru că au intervenit complicațiile și a trebuit să trecă prin două operații, iar în această perioadă foarte grea, cu multe întrebări fără răspuns, lacrimi, suferință și totuși cu încrederea că Dumnezeu este în control, că va lucra și își va desăvârși lucrarea cum s-a și întâmplat, slavă Lui, în tumultul acestor evenimente, a nopților nedormite, mi-am pierdut și al doilea părinte, pe mama mea.

Și atunci am mai învățat un lucru, și anume că văile sunt nepărtinitoare. Toată lumea trece prin ele într-un mod sau altul. Ceea ce mă mângâie este numai certitudinea că vom trăi cândva cu Dumnezeu și că la El vom fi din nou împreună cu cei iubiți. Mama a trăit cu această certitudine. Moartea ei nu este sfârșitul ci un început. Dumnezeu promite în eternitate o viață fără dureri, fără tristețe și fără suferință. Bucurie eternă.

Pentru noi cei rămași, aceasta este un motiv de recunoștință, în ciuda tristeții. Recunoscători pentru anii în care părinții mei au fost cu noi. Slujind în biserica din care fac parte nu a fost ușor să mă închin Lui în acele momente, dar au fost extrem de folositoare.

Și nu în ultimul rând, văile sunt necesare, trecem prin ele cu un motiv. David spune în Psalmul 23: „Chiar dacă ar fi să trec prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine.” El nu a fost prins în vale, el trece prin ea.

Să nu rămânem blocate în vale, nu trebuie să ne temem, Mântuitorul nostru ne va întări și ne va proteja. O cântare m-a întărit în acele momente în vale, care mi-a rămas în minte și inimă, în care mă regăsesc în fiecare vers, mă închin cu ea, meditez la ea, îmi aduc aminte de promisiunea Domnului că nu mă va lăsa niciodată și cu niciun chip nu mă va părăsi, chiar dacă mă simțeam singură, cu toate că familia mea era lângă mine, nepoțelul meu Zian mergea spre bine, Dumnezeu a intervenit cu mila Sa, vreau să o împărtășesc cu voi, femei iubite și prețuite, cunoscute de Cel care ne-a creat și ne știe pe nume!

*Am întâlnit o dragoste
Mai înaltă decât cerul,
Mai adâncă decât marea.
Am întâlnit o dragoste
Mai bună decât viața,
Mai tare decât moartea.*

*Cu tot ce am mă dăruiesc,
Cu tot ce sunt eu te iubesc,
Isus...
Ești viața mea, mă dăruiesc,
Cu tot ce sunt, eu te iubesc,
Isus, Isus!*

*Ai promis nu mă vei lăsa;
Ești cu mine zi și noapte;
Mă chemi tot mai aproape.
Unde aș putea să m-ascund?
Mă găsești cu o privire,
Mă cunoști în profunzime,
Isus...*

Nicoleta Kocsis (foto), Biserica „Maranatha”, Luduș

CUM AR SĂRBĂTORI ISUS CRĂCIUNUL?

"... ar fi despre slujire față de cei din jur, mai mult decât despre pregătire și consum personal, ar fi o combinație de iubire necondiționată, modestie, simplitate, unitate, recunoștință, slujire, apropiere de Tatăl..."

În fiecare an, cum se apropie Crăciunul, începem să intrăm în febra pregătirilor. Alergăm de colo-colo, prinse într-o agitație aproape ritualică, facem liste, cheltuim mai mulți bani decât o facem de obicei, cumpărăm lucruri care nu ne sunt neapărat folositoare, doar pentru că sunt în trend sau la ofertă, lustruim casa, petrecem ore în bucătărie, totul pentru a avea casa și masa perfecte de sărbători. Exact așa cum ni se prezintă peste tot în jurul nostru... o imagine perfectă a ceea ce înseamnă un Crăciun fericit.

Dar, oare nu uităm ceva esențial? În graba de a avea o casă perfect aranjată și o masă îmbelșugată, cadourile mult dorite, rămânem prea oboseite pentru a ne bucura cu adevărat de sărbătoare. În ultimii ani, mă întreb adesea... „oare, ce ar face Isus în locul meu? Cum ar acționa El? Ce alegeri ar face? Cum ar sărbători EL Crăciunul? Nu e greșit în a ne pregăti casa și masa pentru Crăciun, însă care este prețul pe care îl plătim pentru aceasta? Dacă ar fi să-L întreb pe Isus cum și-ar sărbători El ziua de naștere, ce răspuns aş primi?”

Pentru că nu avem niciun exemplu biblic despre cum și-a serbat El ziua de naștere, Crăciunul fiind o sărbătoare instaurată de biserică cu mult timp după ce Isus s-a înălțat la ceruri. Dar bazat pe felul în care a trăit El aici pe pământ, cu siguranță ar arăta dragoste și grijă față de ceilalți: Isus întotdeauna a pus accentul pe iubirea față de aproape. Sărbătoarea ar fi o ocazie de a dăru și a oferi sprijin celor aflați în nevoie. („Căci Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.”, Marcu 10:45)

Un alt lucru care îmi vine în minte... Isus a trăit smerit și simplu. Crăciunul, în esența sa, ar trebui să fie o sărbătoare simplă, departe de consumerismul și fastul exagerat de astăzi. În loc de cadouri costisitoare, Isus ar încuraja gesturi simple de bunătate și recunoștință. Iar exemplul nașterii Lui într-o iesle modestă... probabil că Isus ar promova simplitatea și modestia în celebrarea Crăciunului.

Apoi, Isus, în învățăturile sale, a subliniat mereu importanța unității și a comuniunii. Cu siguranță ar sărbători Crăciunul prin a-i aduce împreună pe oameni, indiferent de credință, statut social sau poziție, pentru a-i chema la pocăință și la a trăi o viață împreună cu EL (Matei 9:10-13).

Isus ar petrece timp în rugăciune și mulțumire către Dumnezeu Tatăl și ar încuraja o atitudine de recunoștință pentru binecuvântările primite și purtarea de grijă, și o reflecție personală cu privire la relația cu Dumnezeu Tatăl întrebându-ne cum putem deveni asemenea Lui (Filipeni 4:6-7).

De asemenea, cred că Isus ar profita de ocazie pentru a predica Vestea Bună. Sunt pasaje biblice unde îl vedem pe Isus folosind o sărbătoare ca o oportunitate de a predica adevărul (Ioan 7:14, 37). Pe măsură ce citesc aceste pasaje, îmi dau seama că nu toată lumea cunoaște despre adevăratul sens al Crăciunului.

Nu toți înțeleg faptul că Isus nu s-a născut într-o iesle pentru ca noi să mai avem o sărbătoare în calendar, ci a venit pentru a plăti prețul păcatului meu, al tău și al nostru al tuturor. Isus a profitat de acele sărbători din acea vreme pentru a spune oamenilor despre salvarea de păcat și reconcilierea relației cu Dumnezeu (Ioan 3:16), pentru a-i învăța cum să trăiască (Ioan 13:15), despre viața veșnică (Ioan 11:25) și multe altele. Cu alte cuvinte, Crăciunul sărbătorit de Isus ar fi despre slujire față de cei din jur, mai mult decât despre pregătire și consum personal, ar fi o combinație de iubire necondiționată, modestie, simplitate, unitate, recunoștință, slujire, apropiere de Tatăl, împărtășirea adevărului, etc.

Și atunci mă întreb: „Ce ar face Isus în locul meu de Crăciun?”

Dar tu? Ce crezi că ar face Isus în locul tău? Cât despre mine, vreau să urmez exemplul lui Isus și să văd oportunitățile pe care mi le oferă pentru a-i învăța pe alții despre El, începând cu casa mea. Vreau să arăt dragoste și grijă față de cei în nevoie, să trăiesc smerită și în simplitate, să fiu recunoscătoare și mulțumitoare, să fiu plină de pacea Lui care întrece orice înțelegere, să trăiesc în unitate cu cei din jurul meu și să fiu un exemplu pentru lume purtând lumina lui Cristos la vedere.

Cum va fi Crăciunul acesta pentru tine?

Paula Decean

Crăciunul, cea mai frumoasă Sărbătoare

Crăciunul este cea mai frumoasă și mult așteptată sărbătoare din an. Cu mic, cu mare suntem cu toții fermecați de ea. Pregătim în detaliu fiecare lucru ca totul să iasă perfect.

Gospodinele prepară cele mai alese mâncăruri și sunt într-o continuă competiție cu vecinele de pe stradă sau din bloc. Casele ni le „luminăm” cu cele mai colorate becuțe și cu figurine care să reprezinte „sărbătoarea”.

Conturile media de socializare ne sunt invadate de poze care mai de care mai originale, vânam like-urile mai ceva ca pe un animal de pradă.

Ne cumpărăm cele mai strălucitoare ținute pentru marea zi, și de multe ori și cele mai scumpe și chiar dăm Tag brandurilor de unde le-am achiziționat.

Suntem în goană după cadoul perfect, poate tot anul.

Încă de la începutul lunii decembrie în cele mai multe case răsună colindele, așa că aproape că ne plictisim până în Ajun. Și urmărim cam toate filmele ce apar la TV cu tema sărbătorii. Tradiția spune să intrăm în Spiritul Crăciunului... și dacă doar așa se poate, trecem și peste rutina asta. Trebuie să fim în pas cu lumea, nu?

Oare nu am descris mai sus ceea ce facem multe dintre noi, măcar în unul dintre aspecte? Eu mă regăsesc în mai multe. Ne ia valul parcă luna asta. Este imposibil să stăm concentrate pe altceva decât pe „a face Crăciunul mai fain decât cel trecut”.

Dar anul acesta mă găsesc în punctul acela că... am ținută de Crăciun, nu una nouă dar am, de mâncat nu mâncăm cu zece cu guri, am luminat camera cu becuțe, aceleași din ultimii ani. Ascult zilnic colinde dar parcă inima mi-e goală. Lucrurile acestea îmi încântă ochii o vreme dar inima îmi este tot goală, când întâlnirile cu prietenii s-au terminat, când Secret Santa a trecut, când îmi așez capul pe pernă... nimic din toate astea nu mai contează...

Așa că mă opresc și iau Biblia și o deschid să recitesc despre Crăciun, Povestea. Îmi reamintesc că în noaptea de 24 spre 25 decembrie, nu Moș Crăciun cutreieră lumea în lung și în lat să lase cadouri copiilor cumiți lângă brad, ci atunci Pruncul Isus, Fiul lui Dumnezeu S-a născut, El Împăratul iudeilor, a fost primit într-un grajd, lângă vite. Patul i-a fost ieslea, căldură i-au făcut vitele, pentru El a luminat Steaua călăuzitoare a păstorilor și magilor, vestea nașterii Lui a adus-o corul de îngeri care i-au cântat osanale. Despre El este vorba de Crăciun...

El este Sărbătoritul nostru. Deși Rege, nu a trăit în palat, deși preot nu a slujit în Templu îmbrăcat în haine scumpe, deși Prooroc nu a fost adulat nici de către poporul ales. Și totuși El a venit smerit pe Pământ, având scopul stabilit de peste veacuri: să-L împace pe omul căzut cu Dumnezeu, prin moartea pe care avea să o pătimească după doar trei decenii de viață.

De acest Crăciun Îl vreau pe Isus, vreau ca El să îmi umple inima golită pe parcursul anului (cu gânduri, stări, emoții, sentimente, dezamăgire, tristețe, lacrimi). Să o umple cu prezența Lui. Vreau să nu uit de ce mă pot bucura încă o dată de sărbătoarea aceasta. De ce respir încă, de ce am încă sănătate în trup și în minte. Pentru că de la El vin toate binecuvântările dar tot El ne trece și prin încercări să ne modeleze caracterul ca să ne asemănăm tot mai mult cu Isus, Regele nostru.

De Crăciun trebuie să fim mai buni, atunci oamenii sunt mai sensibili, mai receptivi. Acum este momentul cel mai prielnic să vorbim despre Sărbătorit, acum este momentul să arătăm că suntem ucenicele Lui gata să sacrificăm timp, resurse pentru cei care nu au. Să ajutăm, să spunem o vorbă de încurajare pentru cineva căzut, să îmbrățișăm pe cineva singur, să oferim un zâmbet sincer, să plângem cu cei ce plâng, să ne bucurăm pentru cei ce se bucură.

Hai deți să ne oprim... și să investim în a-L cunoaște pe Sărbătoritul zilei de 25 decembrie... El, Cel ce a venit în lumea noastră în chip de copil fragil, dar nu a rămas în ieslea cea rece, a trăit în lumea noastră fără păcat, a slujit și a iubit până la moarte de dragul nostru, și al tău și al meu, și a înviat călcând moartea în picioare, aducând împăcare între noi și Dumnezeu.

Eu Îl vreau pe acest Isus de Crăciun și ce este cel mai frumos, este că și El ne vrea pe fiecare dintre noi.

Tu pe cine vrei de Crăciun?

Ofelia Oprea (foto)

Africa mea:

o poveste despre har,
speranță și nesfârșită iubire

”

Rugăciunea aceasta au făcut-o și alții, dar o fac și eu. E vorba despre Africa, Tată. Vreau să mă rog pentru plecarea mea în Africa. Nu știu când va fi și cum va fi. Nu vreau să mă gândesc la asta, știu că Tu porți de grijă. Vreau să porți de grijă acestei lucrări și să mă ajuți să o duc la capăt. Acum e doar un îndemn, un gând ce nu-mi dă pace în ultima vreme. Voi merge în Africa.

1. O dimineată și o seară. O plimbare și un cer înnorat. N-am fost încălzită de razele soarelui. Îmi părea ascuns. Și nici ploaia mărunță n-a fost urmată de-un zâmbet colorat pe cer. Era o simplă zi. Și totuși, chiar și prin simplitatea ei, a fost o zi de căpătâi. Luni la rând au trecut fără vreo însemnătate. Luni la rând, Vocea a păstrat tăcerea. Când avea să vorbească, avea să spună că soarele a strălucit mai luminos, că ea aducea multă lumină. Avea să spună că pentru mine, în ziua aceea s-a înălțat un curcubeu. S-a făcut o chemare și o promisiune. Avea să spună, dar învățată să-L asculte, a tăcut.

2. Astăzi, Vocea vorbește. Poate a fost după-masa sau poate a fost seara. Nu-mi amintesc. Nu știu dacă am fost la birou sau în alt loc. Îmi amintesc doar că inima mea vibra și El îmi vorbea. Așa că am hotărât să stau de vorbă cu Tata. Am hotărât să-l vorbesc Lui despre ceva ce-mi părea nebunesc și totuși, atât de real. Cu propria-mi cerneală, pe foaia goală am început să aștern ce-mi răsună în inimă: Voi merge în Africa. Nu l-am văzut mâna ce-o ținea pe a mea, dar mai târziu, urma să l-o văd în toate, în fiecare cuvânt scris, dar și în multe altele.

3. Trei ani mai târziu, Dumnezeu m-a binecuvântat prin a sluji în mijlocul poporului african și în mod special, printre copii. În timpul vacanței, fiecare zi a fost încununată cu dimineți și seri în jurul Cuvântului pe înțelesul lor, iar în rest ne-am bucurat de activități și jocuri. Sunetul clopoțelului a răsunat însă și în Rubuguri, așa că începând cu luna septembrie, mare parte din activitatea mea se desfășoară la școală. Zilnic mă întâlnesc cu ei pentru orele de matematică, dar mai mult prețuiesc sufletele lor, continuând și căutând mereu proiecte care să îi apropie de Dumnezeu. Cred cu tărie că acest Cuvânt sădit în inimile lor va aduce rod însutit într-o zi.

4. În timpul care ne rămâne după terminarea orelor, ne jucăm împreună la orfelinat, povestim și îi ajutăm la teme. La devoționalul de seară stăm în jurul Cuvântului, încheind ziua cu rugăciune. Mă impresionează de fiecare dată recunoștința pe care i-o arată lui Dumnezeu pentru modul în care i-a salvat și i-a adus în locul acesta. Zilnic învăț de la ei recunoștința, mulțumirea și respectul pe care le merită Dumnezeu.

5. În weekend activitatea este mai intensă. Ne bucurăm de întâlnirea surorilor, a tinerilor și de slujbele de la biserică. În fiecare sâmbătă, sute de copii se adună în patru sate pentru a se bucura de o masă caldă, dar nu înainte de a gusta din Adevărata Pâine a Cuvântului sfânt: ne rugăm, cântăm, învățăm versete, ascultăm lecții biblice și ne jucăm. Și pentru a-i îndruma pe cei mici cât mai bine, tot la sfârșit de săptămână, mă implic în instruirea învățătorilor de la școala duminicală, urmând să fiu alături

de ei și duminica la programul cu copiii. Toți suntem uniți de aceeași dorință – „orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tată, că Isus Hristos este Domnul”...

6. Împreună cu ceilalți misionari, organizăm vizite în familii, la spital, acțiuni de evanghelizare/ ajutorare și contribuim la înaintarea proiectelor aflate în derulare. Dragostea pentru poporul african ne dă avânt pe drumurile prăfuite: când Dumnezeu a iubit, El a iubit o lume întreagă. Când El și-a dat Fiul, Și-a dat Fiul pentru o lume întreagă. Când Isus a murit, a murit pentru o lume întreagă. Deci și pentru poporul african.

7. Sub cerul african, văd credințioșia lui Dumnezeu și dragostea Lui fără de margini. Uganda e locul în care învăț cum arată bogăția din mâinile celor săraci: copii care își întind pantofii lor când te văd desculț și familii care își întind masa când mergi să le oferi ajutor. Rubuguri e locul în care Dumnezeu mi-a arătat o altă parte a inimii Lui și am înțeles ce înseamnă adevărata împlinire și bucurie.

8. Privind în urmă, văd cum Grădinarul se apropie, deschide palma și sădește un grăunte de credință. Îl așează într-un pământ bun, pământ pe care cu lacrimi în ochi și palme străpunse de cuie l-a curățat de spinii lumii acesteia. A deștelenit un ogor nou când grăuntele auzea doar șuieratul vântului și nu spera la vreo rază de soare care să-l încolțească. Dar a venit El și l-a udat. El l-a umbrit. El l-a îngrijit. Și în ziua când a încolțit, a zâmbit. L-a sprijinit și într-o zi a venit să culegă rod. Da, grăuntele acesta în inima mea l-a sădit, o inimă sinceră și însetată după voia Lui. A făcut-o într-un anotimp cum nu se putea mai potrivit, deși părea atât de nepotrivit. Mi-a făcut de cunoscut unde îmi va conduce pașii când nu exista vreun drum sau vreun indicator. Iar atunci când calea a apărut, am știut Cine a croit-o. Am pășit.

Dacă și inima ta bate pentru sufletele pierdute care au nevoie de Isus, încălță-te cu râvna Evangheliei păcii și vino să fii mesagerul lui Dumnezeu. Cel care ți-a arătat calea este Cel care te va însoți. Pășește. Salvatorul lumii caută oameni sinceri, disponibili, gata să-L urmeze chiar și până la marginile pământului. Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii. Ești gata să lași totul pentru Cel care a dat totul pentru sufletul tău?

Bura Adela Raluca (foto)

e vremea Rugăciunii

Roagă-te să stabilească prietenii cu înțelepciune și să ia decizii înțelepte.

Roagă-te ca Dumnezeu să-i dea o inimă a iertării. Și lista poate continua...

Fii un exemplu de rugăciune pentru copilul tău.

Îmi aduc aminte cum m-a întrebat o profesoară de la școală un lucru important: ce model mi-am luat în viață? Când voi fi mare ca cine îmi doresc să fiu? I-am răspuns: doresc să fiu ca mami. Mereu mi-am dorit să fiu ca ea deoarece din frageda mea copilărie am văzut în mama un model de femeie a postului și a rugăciunii. Seara târziu câteodată mă trezeam din somn și o auzeam pe mami în altă cameră cum mijlocește pentru noi copiii ei. Uneori plângeam când auzeam cum se roagă, mă trezeam și adormeam din nou, iar ea nu se mai găta de rugat. Mami mereu a avut o inimă pentru Dumnezeu ea a fost și este devotată Lui întru totul. Ea mereu îmi spunea despre rugăciune și importanța ei. Ce har să am așa o mamă...!

Dragele mele, fetele caută să vadă în mamele lor un model demn de urmat, haideți să fim niște mame ale rugăciunii. În 1 Tesaloniceni 5:17 Pavel ne spune: „Rugați-vă neîncetat”! Să ne rugăm nu doar atunci când suntem în necaz sau în suferință ci să trăim în rugăciune.

Rugăciunea presupune efort și răspunsurile Lui Dumnezeu uneori parcă întârzie să vină, dar noi trebuie să nu renunțăm niciodată la rugăciune! Chiar dacă uneori nu înțelegem și nu avem răspuns, vine vremea când vom înțelege cât de mult a contat rugăciunea noastră!

Haideți să fim femei ale rugăciunii care să-și câștige copiii lor pentru cer. Rugăciune transformă inimi. Nu lăsa ca focul rugăciunii pe altar să se stingă, ci înflăcărează-l tot mai mult, pe zi ce trece!

Haideți să nu risipim acest timp de har și binecuvântare care Dumnezeu ni l-a lăsat, ci să răscumpărăm vremea, căci zilele sunt rele. „Fiecare lacrimă, fiecare rugăciune și strigăt al inimii tale este auzit de Dumnezeu! Lipește-ți inima de cer prin rugăciune, tu ești ființa care poartă chipul Lui Hristos pe pământ.

Să nu uiți că TU ești chemată la o viață trăită în rugăciune și ai un dar special: acela de a fi mamă. Ești chemată să fii o mijlocitoare înflăcărată, trăind zi de zi o viață de rugăciune.

Nu renunța să te rogi! Chiar dacă acum treci prin pustiu, adu-ți aminte că nicio rugăciune nu este zadarnică, nicio lacrimă nu este uitată. Rugăciunea ta pentru copilul tău CONTEAZĂ și fiecare rugăciune îți va fi răsplătită. „Fie ca rugăciunea să fie temelie și puterea care îi va atrage pe copiii noștri tot mai mult spre o cunoaștere a Lui Dumnezeu”!

Draga mea! În încheiere vreau să-ți amintesc că ești nespus de specială în ochii Lui Dumnezeu de aceea caută să fii un model de femeie a Sfintei rugăciuni pentru generația care se îndreaptă spre abis.

Și nu uita că răsplata îți va fi mare. Cea mai mare răsplată pentru o mamă credincioasă este să spună cum a spus Iosua: „eu și casa mea vom sluji lui Dumnezeu”.

**Cu dragoste și prețuire,
Tatiana Timiș (foto)**

Domnul e bun!

Când încă locuiam cu mama (fiind văduvă la 25 de ani și cu perspective slabe în opinia ei), la fiecare scenariu negativ pe care mi-l puneam în față (cu bune intenții, draga de ea), eu îi răspundeam la fel: „Dumnezeu meu e bun” „Dumnezeu meu e bun”. Nu voiam să o enervez, ca și cum nu aveam același Dumnezeu, ci doar să stabilesc și să bat în cuie un adevăr pe care îl credeam din toată inima. Acest adevăr mi-a adus stabilitate acum 26 de ani și acolo a rămas până azi: Domnul e bun!

Am făcut recent un sondaj în rândul femeilor din biserică, cu întrebarea: „Care este cel mai dificil lucru din viața ta de zi cu zi?”

M-am gândit că poate coșurile de rufe uscate (da, la noi cele spălate se adună), șosetele care dispar și au „o viață ascunsă” sau responsabilități multiple profesionale și casnice (să nu mai vorbim de copii cu școala lor), pot fi lucrurile care au potențialul să facă o femeie să se simtă copleșită și depășită.

Însă, în procent de 100%, femeile au ales răspuns: „Să îmi țin gândurile în frâu.”

Suntem create – anatomic vorbind – cu conexiuni și circuite diferite de ale soților, fraților, taților și prietenilor noștri. Ei merg din punctul A în punctul B și nu se stresează de parcurs. La noi însă, se termină alfabetul înainte să nu apucăm de lucru, cu multiple și variate posibilități și atât de multe ramificații și scenarii posibile.

Potențialul legilor noastre neuronale este incredibil și ne aduce fie un avantaj, fie un mare dezechilibru.

Gândim prea mult? Nu! Dumnezeu nu face greșeli. Gândim nesiguranță? Da!

Pasajul din Biblie care m-a urmărit jumătate din tinerețea mea este scris în Isaia 26:3: „Celui cu mintea statornică Tu îi asiguri pacea – da, pacea, căci se încrede în Tine.” (NTR)

Multă vreme am gândit că acest verset are legătură cu puterea caracterului meu de a fi stabilă și neschimbătoare (am un simț al loialității ridicate, zic eu). Am asociat stabilitatea ca și trăsătură de caracter, cu statornicia care are pacea. Asta până când am falimentat și am experimentat faptul că statornicia pierde pacea atunci când e în mod constant atacată și erodată de situații dificile.

Cu adevărat, Cuvântul acesta sună altfel în original: „Tu îl păstrezi...” (ti-shor) în PACE perfecta (shalom) pe cel a cărui minte stă în Tine (sa-muk), pentru că își pune încrederea în Tine.” (ASV)

Pacea mea și a ta nu depinde de circumstanțe și nici de tăria noastră de caracter, ci doar de locul în care ne setăm mintea.

Dacă îmi pun mintea în Isus, nu voi lăsa mintea mea să meargă acolo unde nu ar merge Isus și nu voi lăsa circumstanțele să îmi definească stabilitatea.

Merge Isus în disperare? Merge Isus în scenarii negative?

În momentul în care scenariile negative vor să își stabilească reședința în mintea ta, atunci când primești un rezultat negativ de la medic, scoate-le afară! Fă-le roabe ascultării de Cristos și, dacă nu vor să plece, verifică-le originea și vezi de unde vin, apoi numește-le și scoate-le din nou afară! Vor trebui să iasă, pentru că au intrat ilegal și le poți trânti ușa - Cuvântul de vindecare - direct în față!

Statornicia nu poate fi explicată, decât în situații de clătinare, situații fluctuante și schimbătoare. Nu este un cuvânt de care ai nevoie atunci când lucrurile merg lin și drept. Este nevoie de clătinare, ca să îl poți explica.

Dumnezeu nu ne promite situații în care nu ne clătinăm, ci ne cere să avem încredere în El și „să nu ne îngrijorăm pentru viața noastră”.

Mașina mea de spălat gândurile merge bine. Încă nu s-a stricat, deși o folosesc în fiecare zi.

Așa cum merge mașina de spălat rufe – zilnic – merge și mașina de spălat gânduri.

Filipeni 4:8 îmi spală mintea, mi-o curăță și mi-o lasă parfumată:

**„Tot ce este adevărat, tot ce este nobil, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de admirat, dacă este vreo faptă măreață, dacă este ceva vrednic de laudă, la acestea gândiți-vă!”
(NTR)**

În gânduri se întâmplă eșecul sau victoria mea și a ta. În gânduri ne întărim sau ne pierdem stabilitatea.

Atunci când te lupți cu frica, descurajarea, tristețea sau singurătatea, nu uita că îi aparții lui Dumnezeu și El există și răsplătește încrederea ta.

Când Noe a construit arca, nu știa nici ce înseamnă arca (cutie în ebraică), nici ce înseamnă ploaie, dar și-a pus mintea în Dumnezeu și a crezut că El știe. Dumnezeu știe ce se întâmplă în viața ta. Știe că îți dorești un soț după inima Lui sau sarcina ta este în pericol. Nu te îngrijora pentru ceea ce vezi, nici pentru ceea ce nu cunoști încă, nici pentru copiii tăi, nici pentru sănătatea ta, nici pentru finanțele tale și nici pentru ce va aduce ziua de mâine. Mai bine, „răzbună-te” pe Satan și scenariile lui, crezând în bunătatea lui Dumnezeu și implicându-te cu toată inima în slujire.

Și nu doar tu, ci toată casa ta. Pune-te cu toată familia ta în lucrarea Lui și fă din slujire arca familiei tale. Indiferent ce vânt, ce ploaie, ce furtună va veni, ești în arca slujirii și Domnul este cel ce o conduce. „Iată, ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăduiesc în bunătatea Lui.” (Psalmi 33:18)

PS. Vezi Arca lui Noe în mărime naturală.

Atena Bloj (foto)

**„Celui cu mintea statornică Tu îi asiguri pacea – da, pacea, căci se încrede în Tine.”
Isaia 26:3**

Întunericul nu a biruit!

„Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o.”

(Ioan 1:5)

Majoritatea oamenilor se află într-un sezon al bucuriei - fără Bucurie, al luminilor - fără Lumină, al cadourilor fără Cadoul Cel mai de preț și al faptelor bune. Să fie doar un sezon? Nu ar trebui să fie aceasta o continuitate în întreg anul, în întreaga noastră viață? Nu aceste atribute ar trebui să ne caracterizeze natura și trăirea noastră de fiice răscumpărate?

Dar... de unde bucurie, când inima e plină de durere, încărcată de resentimente, copleșită de povara fiecărei zile și nopți, când sufletul abia dacă mai poate susține? Știu ce vorbesc, pentru că ceea ce scriu am trăit din plin în acest an. Diavolul mi-a furat bucuria, mi-a furat pacea, speranța, credința; dar nu mi-a putut fura Dragostea. Când rezervorul inimii se golea, era reumplut ca să pot oferi din nou și din nou și din nou dragoste necondiționată.

Luni de zile, zi de zi am fost captiva tristeții, uitând că „Bucuria Domnului va fi tăria voastră!” (Neemia 8:10b)

Mă trezeam în durere și teamă doar ca să adorm din nou în aceleași otrăvite și dureroase minciuni ale diavolului, uitând că „Adevărul vă va face liberi!” (Ioan 8:32)

Agonizam în teama de viitor pentru nepoțelul meu uitând că „Există speranță pentru urmașii mei.” (Ieremia 31:17) Și în tot acest ciclu de necredință, durere, lacrimi și întuneric, apare Lumina. Nu știu de unde, nu știu când și nu știu cum... Dar a apărut! Și am auzit în inima și mintea mea următoarele cuvinte: nu deplânge distrugerea pe care a făcut-o diavolul, ci privește și bucură-te de ceea ce va face Dumnezeu.

A fost ca o ploaie binefăcătoare după arșița soarelui. A venit lumina Duhului lui Dumnezeu care luminează în întuneric. Isus m-a eliberat! „Deci, dacă Fiul vă eliberează veți fi cu adevărat liberi.” (Ioan 8:36)

Am revendicat bucuria prin harul și bunătatea lui Dumnezeu.

„Bucurați-vă în nădejde! Fiți răbdători în necaz!” - citim în Sfânta Scriptură (Romani 12:12) Da! Este un sezon al bucuriei, dar nu al bucuriei oferită de cadourile pe care le primim, de frumusețea casei împodobite, de prezența celor dragi pe lângă noi, de o promovare la locul de muncă, și lista poate continua... Ci e sezonul bucuriei în speranța și în așteptarea Celui care dă Bucuria, a Celui care dă Pace, a Celui care dă

Viața, a Celui care transformă orice întuneric în lumină, care însuflețește tot ce e lipsit de viață.

Dar... de unde lumină? Când întunericul a pătruns cu toate fricile și minciunile, furând speranța și licărirea de lumină care odinioară mai lumina timidă drumul vieții? De unde Lumina, când ai pierdut lumina din ochii credinței?

S-a născut Isus! - și odată cu El, speranța.

S-a născut Isus! - și odată cu El, bucuria.

S-a născut Isus! - și odată cu El, Lumina lumii.

„Lumina care luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o.” (Ioan 1:5). „Totuși întunericul nu va împărăți veșnic pe pământul în care acum este necaz.” (Isaia 9:1) Lumina biruiește întunericul!! Dragostea biruiește ura! Mila biruiește judecata! Bunătatea biruiește răutatea! Binele biruiește răul!

Doamne, fă-ne fiice ale Luminii, purtătoare a prezenței Tale, amprentate de dragostea Ta, cu inimă plină de bunătate și milă, făcând fapte ale bunătății și biruind răul prin bine! Doamne, mă rog ca acest sezon și nu numai, să fie plin de prezență Divină, să împarți daruri bune fiicelor Tale.

Ți-ai pierdut bucuria? - există nădejde: „Nu vă mâhniți căci bucuria Domnului va fi tăria voastră!” (Neemia 8:10) Ți-ai pierdut speranța? - există o cale s-o redobândești: „Mi-am pus speranța în Domnul, iar El s-a aplecat înspre mine și a auzit strigătul meu după ajutor.” (Psalm 40:1)

Ai pierdut lumina? - există speranță: „Aceasta era adevărata Lumină - Isus care din momentul apariției în lume își produce efectul ei față de orice om.” (Ioan 1:9)

Iubesc versurile acestui cântec: Adio, frica! Adio, rușinea! Adio, vinovăția! Adio, durerea! Adio, tristețea!

Bun venit pace! Bun venit bucurie! Bun venit dragoste! Bun venit putere! Bun venit speranță! (Maverick City Music - Fear is not my future)

„Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui!!” (Efeseni 6:10)

**Simona Decean (foto),
Casa Tâmplarului, Ocna-Mureș**

Aș vrea să fiu o mică stea

Aș vrea să fiu o mică stea
Discret, ce escortează,
Cuplul știut de nimenea...
Destinul că-și urmează.

Aș vrea să fiu un fir de pai
În iesle să-ncălzească,
Miracolul trimis din Rai,
Blestemul să sfârșească.

Aș vrea să fiu un ucenic
Păstrînd anonimatul,
Credința-n ramuri de finic
Ce-adoră Împăratul.

Dar cred că nu aș vrea să fiu
Nimic din tot ce doare,
Nici solitudinea-n pustiu,
Nici lacrimile-amare...

N-aș vrea ca visul meu înfrânt,
Țesând tristețea-n giulgiu,
Să țină trupul în mormânt –
Ca pe-un înfim refugiu.

Și dacă-al îngerilor cânt
Răsună-n noi credința,
Vestesc eu pacea pe pământ
Îmbrăcând umilința?

Cum aș putea să-I mulțumesc
Pe lângă a recunoaște
Că darul Lui dumnezeiesc
Prin iesle-n min' se naște!?

C.C.

Cineva spunea: „Cuvântul lui Dumnezeu este ca un diamant cu mai multe fațete”.

Iată aici o fațetă a diamantului: a început într-o noapte, **acum mai bine de 2000 de ani, când parcă nimeni nu se aștepta... Deși în cultura lor, fiecare fată fecioară din Israel, care-L iubea pe Dumnezeu, spera în adâncul inimii ei, pe baza promisiunilor din Scripturi, să fie ea cea care îl va naște pe Mesia.**

Într-o căsuță mică și curată, mesagerul lui Dumnezeu, Gabriel, aduce vestea unei fecioare, aproape o copilă, ce își țesea visele și bucuriile la haina nunții ei.

O noapte de neuitat pentru Maria. O noapte ce îi umple inima de bucurie și speranță împlinită...

Și, parcă o văd cum privește spre Gabriel, cu ochi mari, copleșită de autoritatea și vestea pe care el i-o aduce. Un amalgam de sentimente se adună în inima ei: e bucuria că Dumnezeu a găsit-o vrednică; e speranța că așteptarea poporului ei tocmai a luat sfârșit; e teama că, oarecum, ea va sfida toate legile anatomiei umane (nu cunoscuse niciodată relația cu un bărbat, deși era logodită cu Iosif).

Și, acea noapte este momentul când viața ei ia o întorsătură radicală. De aici înainte, în tot ce va face, în tot ce va spune, oriunde va merge, va duce cu ea pe Dumnezeu, pe Fiul Său, literalmente, pentru că Îl va purta în pântecul ei...

Tot într-o noapte se întâlnește și Iosif cu Lumina. O noapte în care, Dumnezeu îi atinge inima, încurajându-l să o iubească și să o protejeze pe Maria. El a fost Lumina din noaptea lui Iosif! Acea Lumină, care l-a învățat și l-a condus spre locul pregătit unde trebuia să se nască copilul Isus.

El a fost Lumina care a încins cerul de deasupra câmpului unde păstorii își păzeau turmele. Lumina care s-a răsfrânt prin îngeri umplând pământul și inimile păstorilor cu cântece de bucurie... Și magii au avut noaptea lor... Au descifrat „Lumina” din sclipirea stelelor, recunoscând în ele nașterea celui mai mare Rege de pe pământ. Inimile lor au fost atât de copleșite de această bucurie încât și-au încărcat cămilele cu daruri și au pornit la drum să caute copilul și să-i onoreze nașterea.

Și, de atunci încoace, acea Lumină continuă să aprindă nopțile tuturor celor ce își văd întunericul, a celor ce se agață de speranță.

A luminat noaptea mea și este gata să strălucească și în noaptea ta... „Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o... Lumina aceasta este adevărata Lumină, care luminează pe orice om venind în lume.” (Ioan 1:5,9).

Cristina Ilieș, Biserica „Emmaus”, Graz

Mărturie

Pace vouă! Sunt o soție care împreună cu soțul meu, Beni, slujim Domnului în biserica „Betania” din Arad. Acum 16 ani, pe 20 iulie 2008, am pornit împreună cu Beni pe drumul vieții și aș vrea să vă împărtășesc câteva gânduri din inima mea de soție și mamă. De multe ori, pe cerul vieții noastre au venit norii încercărilor, dar întotdeauna Dumnezeu, cu dragostea și mila Sa, i-a risipit. De aceea, nu pot decât să Îi mulțumesc Lui, Domnului și Mântuitorului meu, pentru toate binecuvântările pe care le-a revărsat în viața noastră.

Am văzut în familia noastră cum Dumnezeu ne-a vindecat copiii, ne-a mângâiat inima și ne-a ridicat din starea în care ne aflam. Aș vrea să încurajez fiecare soție să își iubească și să își respecte soțul pe care Dumnezeu i l-a dăruit și să nu uite promisiunea făcută la altar: „la bine și la greu”. Aș vrea să vă mai îndemn să începeți fiecare zi împreună cu rugăciune și citirea Bibliei, pentru a vă putea bucura de biruința Domnului.

Avem multe experiențe împreună ca familie cu Dumnezeu. Aș vrea să amintesc doar că în anul 2020, în plină pandemie, eram însărcinată cu cel de-al șaptelea copil, Filip, iar Domnul a făcut o minune: înainte să nasc, s-a deschis spitalul pentru ca să pot naște în siguranță cu doctorul meu. La Filip, i-am descoperit pe la vârsta de 10 luni că suferă de hipotonie musculară de gradul 3, iar doctorii spuneau că nu va umbla până la vârsta de 2 ani. Dar cum Dumnezeu are întotdeauna ultimul cuvânt, la vârsta de 1 an și 6 luni, Filip nu numai că a mers, ci a fugit chiar. Cea mai recentă minune a fost cu ultima fetiță, în anul 2023, Miriam.

Deși am avut o sarcină nu tocmai ușoară, Domnul m-a ajutat să nasc cu bine o fetiță sănătoasă, deși a fost a șaptea cezariană. Tot cu fetița aceasta, la vârsta de 6 luni, am aflat că are intoleranță la proteina laptelui și a trebuit să îi administrez un meniu și lapte special. Dar slavă lui Dumnezeu că la rugăciunea fraților și a ungerii cu untdelemn în numele Domnului, fetița noastră la vârsta de 1 an nu a mai avut nimic.

Vrem în continuare să Îi slujim lui Dumnezeu împreună cu toți cei 8 copii și să zidim un altar plăcut Domnului în fiecare zi în casa noastră. Fiți mult binecuvântate de Domnul Dumnezeu!

Adriana Nica (foto cu familia)

„...pe cerul vieții noastre au venit norii încercărilor, dar întotdeauna Dumnezeu, i-a risipit.

Drumul *prin doliu* are sfârșit!

Îmi amintesc cu precizie ziua de 21 septembrie, o zi frumoasă de toamnă în care parcă totul era perfect. A fost ultima îmbrățișare a celui care a fost soțul meu și tatăl copiilor mei. Nu știam ce va urma. Liniștea și pacea domneau în căminul nostru. În ziua următoare, o veste deosebit de grea mi-a străpuns sufletul. Dragul meu soț a plecat dintre noi la doar 41 de ani. Am refuzat să cred, dar totul părea real. Grija mea erau copiii noștri. Cum să le spun copiilor ce s-a întâmplat? Dumnezeu a așezat așa toate lucrurile, El suferea deja cu noi, era lângă noi. N-am știut și nici nu am vrut să privesc altfel durerea pierderii soțului meu decât prin prisma încrederii în Dumnezeu. Domnul nu mi-a luat suferința, dar m-a însoțit în permanență de atunci în călătoria mea.

Chiar dacă nu se diminuează suferința și nu se elimină, credința în Dumnezeu dă sens vieții mele. El s-a ocupat și se ocupă cu lux de amănunte de toate aspectele vieții noastre. Biblia, Cuvântul, a fost și este mângâierea mea. Rugăciunea înălțată cu lacrimi m-a scos când vrăjmașul era pe urmele mele. Cristos este cel care s-a luptat și se luptă pentru mine, El este steagul meu de biruință.

Soțul meu fost un om cu calități deosebite, un om cu caracter, un slujitor tot mai dedicat în ultima perioadă. Dumnezeu l-a pregătit, l-a modelat și l-a folosit în lucrarea Lui. A fost iubit mult de întreaga familie, dar și de oamenii cu care a interacționat. Au rămas în urma lui vorbe frumoase cu un parfum plăcut.

În tot acest timp suferința m-a alipit tot mai mult de Dumnezeu, care m-a învățat multe lucruri. În suferință am învățat să-i vorbesc sufletului meu, să-mi deschid inima ca să nu cad în deznădejde. Am învățat să mă încred în El chiar și atunci când totul pare ruinat. Am crezut că El îmi va da belșug de har și îmi va răcori sufletul, mă va sătura de prezența Lui, mă va mângâia și călăuzi în orice moment oricât de greu ar fi.

Am rămas singură cu cinci copii, la doar 36 de ani. Durerea nu se poate descrie în cuvinte, și parcă nu a fost suficient, au năvălit și alte pietre care au rănit sufletul meu, dar am alergat la Cuvânt, El mi-a dat vindecare și alinare. Dumnezeu m-a învățat să stau pe Stâncă în vreme de furtună și să nu mă abat la orice adiere de vânt, chiar dacă vijeliile s-au abătut mult asupra mea, am înțeles că pentru mine s-a luptat și se luptă Dumnezeu.

L-am văzut în viața mea, în orice lucru, chiar dacă au fost situații complicate și greu de înțeles, Dumnezeu mi-a dat lumină să înțeleg cum lucrează El.

În suferință am învățat să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru încercare ca să pot avea pace și bucurie. Am învățat că gândirea pozitivă nu este suficientă dacă nu este însoțită de o relație specială cu Dumnezeu. Optimismul nu schimbă cu nimic adevărul. Adevărul absolut este Dumnezeu. Am învățat că „cine cugetă la cuvântul Domnului găsește fericirea și cine se încrede în Domnul este fericit” (Proverbe 16:20). Fericirea ține de voința și alegerile noastre. Dumnezeu este singurul care poate aduce fericirea, numai în El găsim fericirea și bucuria de a trăi. Toți avem lucruri care se întâmplă în viețile noastre și care ne dau un motiv pentru a fi nefericiți, dar prin Hristos avem puterea de a reacționa altfel la aceste întâmplări. Faptul că oricum noi nu putem fi desăvârșiți nu ar trebui să renunțăm la procesul desăvârșirii.

Noi nu suntem perfecți, dar suntem perfectibili prin legea lui Dumnezeu, iar când suntem plini de dorința de a fi perfecți și de întristare că nu suntem perfecți, suntem pe drumul cel bun.

„Anii au trecut și ne-am bucurat la nunta fiicei noastre.”

Suntem creați de El cu scopul de a-l iubi pe El, și când îl iubești „îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine”.

Când strigă un nenorocit, Domnul aude și-l scapă din toate necazurile lui. Deși pierderea mă face să mă simt săracă, eu sunt bogată și unică prin harul și dragostea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Suveran, iar prin suferința noastră slujește scopului Său măreț, iar scopul acesta urmărește binele nostru suprem. Povestea mea e scrisă de Dumnezeu, iar viața mea e în mâna lui Dumnezeu. Eu știu că povestea mea e scrisă cu multă durere, dar e frumoasă așa cum a scris-o El.

Am învățat că dincolo de drumul meu prin doliu, înaintea mea, se află Țara Promisă și în ea, mă așteaptă Dumnezeu. Doar El mă poate înțelege!

Adriana Ieremia (foto)

*În suferință
am învățat să-i
mulțumesc
lui Dumnezeu
pentru încercare
ca să pot avea
pace și bucurie.*

Cutia cu Zâmbete

Frumusețea dăruirii

Gândul îmi zboară în urmă cu peste 25 de ani, când în anii copilăriei așteptam cu mare nerăbdare Sărbătoarea Nașterii Pruncului Isus. Era ceva mareț! Aveam atâtea emoții. Ne pregăteam cu mult timp înainte pentru Serbarea de Crăciun. Învățam colinde, versete din Biblie care ne vorbeau despre istoria nașterii lui Isus, despre Maria și Iosif, despre magi și despre păstorii de pe câmp. Însă, bucuria mea și a celorlalți copii era mare pentru că știam că la finalul programului de Sărbători urma să primim o cutie-cadou. La vremea aceea pachetele respective le primeam de la o organizație din străinătate. Fiecare cutie conținea lucruri foarte frumoase pe care noi la vremea aceea nu ni le permiteam. Nu aveam răbdare până ajungeam acasă, așa că cei mai mulți dintre noi ne deschideam cutiile acolo pe băncile bisericii și ne minunam de ce găseam înăuntru. Poate unele dintre voi, care citiți aceste rânduri ați trăit acele momente și vă reamintiți sentimentele care ne copleșeau sufletul de copil. Nu voi uita niciodată acele cadouri pe care le-am primit în anii copilăriei. Sunt amintiri prețioase care au rămas în inima mea. În acele momente am trăit frumusețea dăruirii, harul de a primi ceva de la cineva care nu ne cunoștea deloc, dar care avea credință că aceea cutie va fi ținută în brațe de un copil. Poate unii din oamenii care au pregătit acele cadouri s-au rugat pentru noi copiii care aveam să le primim. Unii puneau poze cu ei în cutie, ca să știm de la cine a fost darul.

Anii au trecut, dar experiențele acelea m-au învățat că nu contează cine ești, contează că poți face ceva pentru un alt suflet de om. Nu contează în ce colț al globului locuiești, deoarece lumea este suficient de mică încât să poți trimite un cadou până la marginile pământului și suficient de mare încât să dea ocazia cât mai multor mâini să dăruiască.

Dumnezeu s-a gândit la toate detalii! Ți-ai imaginat vreodată că ce poți face tu azi în locul unde ești, poate impacta o viață la mii de kilometri distanță?

Gândindu-mă la toate aceste momente din anii copilăriei, am dorit ca atunci când voi avea posibilitatea să ajut alți copii să se bucure de ceea ce m-am bucurat eu când am fost de vârsta lor. Prin proiectul CUTIA CU ZÂMBETE care a fost inițiat în anul 2021 în cadrul Misiunii Speranța, am reușit să readucem bucurie pe chipurile copiilor nevoiași. M-am bucurat la vremea aceea să văd prieteni foarte săritori care au dorit să se implice și să ne ajute la a pune bazele unei astfel de acțiuni. S-au implicat exemplar și astfel, din 2021 și până în prezent copii din diferite orfeline din țară, din comunități sărace, din familii cu situații foarte grele au putut ține în brațe un cadou de Sărbători!

Anul acesta dorim să trăim din nou frumusețea dăruirii și să ajutăm 1000 de copii din județele Galați (zona inundată), Bihor, Olt, Alba prin proiectul CUTIA CU ZÂMBETE. Totodată, dorința noastră este ca aceste mici suflete să cunoască dragostea lui Dumnezeu și să înțeleagă că El este motivația noastră la a le duce bucuria aceasta de Sărbători. Isus este cadoul cel mai de preț oferit omenirii, iar dacă noi am avut binecuvântarea de a primi acest cadou ceresc și divin, trebuie să fim gata să dăruim la rândul nostru. Cutia din acest an e specială deoarece am presărat pe ea câteva versete biblice minunate care ne vorbesc despre Dumnezeu și care sunt de mare ajutor pentru ei în a-i ajuta să învețe mai multe despre Isus. Abia așteptăm să vedem bucuria de pe fețele copiilor când vor primi cutiile cu zâmbete. Ne rugăm ca prin acest proiect, copilașii săraci să aibă parte de un zâmbet autentic și să descopere bucuria Sărbătorii.

Dragă cititoare, oriunde te-ai afla, poți la rândul tău să fii o rază de speranță și să încununezi viața unui copil prin dăruirea ta. Câte suflete de copii așteaptă o mână întinsă care să le lumineze chipul, să le arate grijă și dragoste și să le spună că există un Dumnezeu viu, minunat și atotputernic care se îngrijește de ei și a dăruit ce a avut mai de preț pentru ei. Poți dăru și tu o cutie cu zâmbete, poți face un cadou unui copil, unui om în suferință, unei alte femei ce are nevoie de sprijin. Înfrumusețează-ți viața prin a dăru și vei descoperi o bucurie nemărginită. Vei vedea că dăruind, vei culege defapt adevărate comori pentru sufletul tău!

Fie ca de Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului să ai parte de multe binecuvântări ca să poți fi la rândul tău o binecuvântare!

Estera Pîrv (foto)
Director Proiecte – Misiunea Speranța

Poți dăru și tu o cutie cu zâmbete, poți face un cadou unui copil, unui om în suferință, unei alte femei ce are nevoie de sprijin. Înfrumusețează-ți viața prin a dăru și vei descoperi o bucurie nemărginită.

Vei vedea că dăruind, vei culege defapt adevărate comori pentru sufletul tău!

Suflet de Femeie

15 ani de activitate

Ce mare binecuvântare și onoare a fost să organizăm a doua ediție a conferinței Suflet de Femeie! Această ediție a avut o semnificație deosebită, fiind una aniversară – 15 ani de la lansarea revistei noastre, 15 ani de când primul cuvânt a fost scris și împărtășit alături de cititoarele și autoarele noastre dragi.

Este o mare binecuvântare că prin această revistă am reușit să răspândim Cuvântul Lui, care aduce atât încurajare și bucurie, cât și oportunitatea pentru multe femei de a-și împărtăși trăirile și experiențele cu Domnul, prin care vieți întregi au fost transformate.

Noi, ca echipă editorială, suntem profund mișcate să primim mesaje de la cititoare care ne mărturisesc cât de mult au fost întărite și cum Domnul le-a vorbit prin articolele din Suflet de Femeie. Acesta este scopul nostru: să răspândim speranță și lumină pretutindeni!

Ediția de anul acesta a conferinței a fost una cu adevărat specială, plină de momente încărcate de semnificație spirituală, trăite alături de dragele noastre autoare și scriitoare. Am fost profund îmbogățite de mesajele susținute de Angela Tiprișan și Bella Stir despre chemarea noastră de a fi în unitate, nu în competiție, și despre cum, în Hristos, suntem toate una.

De asemenea, anul acesta am avut ocazia să participăm la ateliere susținute de familia Dogar, Mia Pop, Bella Stir și Angela Tiprișan, care au abordat subiecte de mare actualitate și relevanță pentru noi, femeile. Ne-am bucurat să fim conduse în timpul de laudă și închinare de echipa de la Biserica Emanuel din Târgu Mureș. Au fost momente înălțătoare în care am cântat și l-am laudat împreună pe Domnul nostru!

Ce mod minunat de a celebra împreună acești 15 ani de activitate! Din toată inima putem spune: „Până aici, Dumnezeu a fost cu noi!”

Diana Baciu
Coordonator revistă

Îmbrățișarea smereniei și umilinței

Am ales să am un mic discurs, prezentând azi înaintea voastră: un strigăt sau un moment de reculegere.

Cu emoție, teamă și neîncredere vorbesc astăzi despre durerea unei generații. O generație care a primit, dar care astăzi numai oferă. O generație care se luptă cu strigătul miilor de voci, cu un cor format doar din sopran, cu o lume care se vrea într-o continuă schimbare. Astăzi e necesar să devii surd, orb și tăcut.

E important/ de dorit să mai tăcem. Nu vi se pare că toată lumea strigă. Strigă Tik-Tokul, strigă Instagramul, strigă aplicațiile de consumerism, strigă ofertele, strigă sărbătorile, strigă evenimentele, strigă știrile, strigă informațiile. O generație într-un abuz provocat cu scop pentru a ne confuza complet.

Am plâns scriind aceste rânduri, ridicând întrebarea în gândul meu: **eu ce voi lăsa în urmă?** Atunci când privesc înapoi, la trecut, înțeleg că fac parte dintr-o istorie. Scrisă, trăită de înaintașii mei, iar eu astăzi numai sunt observatorul.

Astăzi sunt FORMATORUL.

„Sunt o influență formatoare”, cum Spunea Tedd Tripp, pentru familia, copiii, frații, societatea și comunitatea în care am harul să mă aflu. Și real mă înspăimântă această responsabilitate. Pe care astăzi o realizez tot mai conștient și mai concret.

În toată simfonia corală de voci / strigate, mă aplec și îmi doresc să descopăr: repere. Știu pare un paradox ce spun acum, cum adică repere? Astăzi facem parte din „era” influencerilor, avem la dispoziție toate motoarele de căutare pentru a descoperi modele...

Totuși cu o mare dezamăgire în suflet, stranie și neobișnuită, am rămas văduviți ca generație de adevărate repere. Fiindcă am pus în reflecto, influența și puterea prostiei a mediocrității, televizând vulgaritatea și ridicând la rang de cinste: goliciunea din conținut.

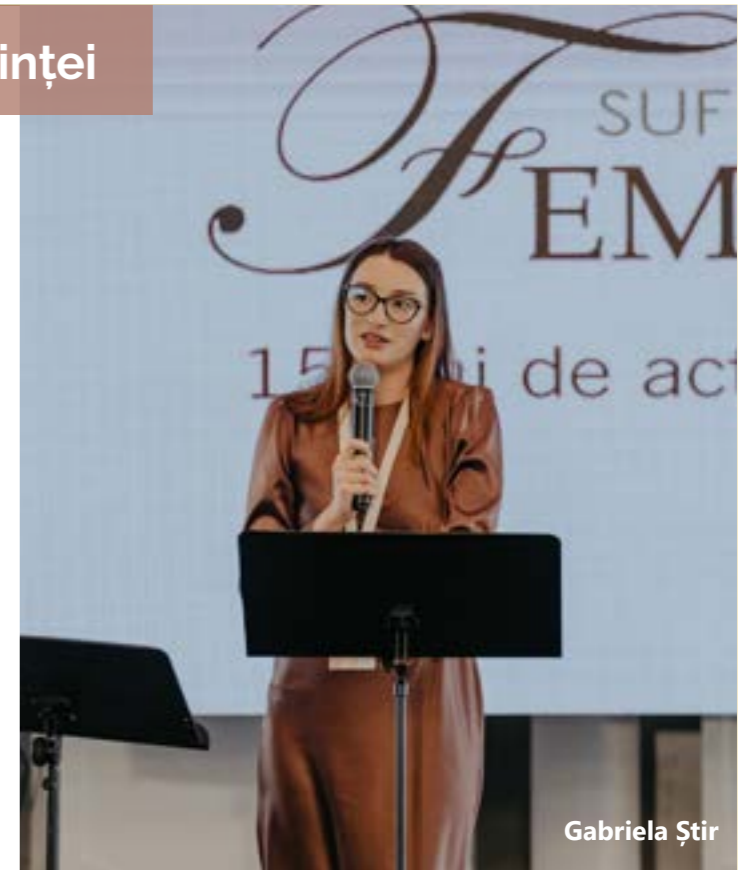
Oamenii cu valori, sunt glasuri stinse, puse în umbră, de o generație împăunată de viral, virtual, vizualizare, algoritm. Mă întorc, vreau să mă întorc la omenie, valori și la iubire.

Astăzi am primit un har măreț, să slujesc alături / sa fiu așezată aproape de femei-reper, adevărate modele.

Rodica Baciu în acest an a fost o marturie pentru mine ca sotie tânără, mi-a demonstrat prin atitudinea ei simplă dar puternică, că valea umbrei morții e mesajul curățirii și al credinței.

Angela Tiprișan, îmi vorbește și astăzi pentru rolul de mamă, că atunci când Dumnezeu este cel care îți conduce căminul, depresia post-natală și dorința nebuna a societății de a ne conforma.

Din femei care poarta viață, să renunțe la ea, copiii devenind o povară, iar alegerea carierei ca un ideal al împlinirii. Generația de astăzi va fi salvată de prăpastia pe care o creează tehnologia, rețelele de socializare, modernismul, individualismul, societatea egoismul. Toate aceste forme care ne obliga la concurență / competiție, privirea aproapelui ca pe propriul inamic.

Gabriela Știr

Îmi doresc atât de mult să ne îndemnăm unele pe altele, la a ne privii „mai presus” unele pe altele. Azi mai mult ca niciodată avem nevoie una de alta, cele tinere avem nevoie să fim învățate, ghidate, ridicate. Este o chemare care îmi pătrunde inima, „o chemare”, de a participa la ceva mai presus decât mine însumi, o invitație la a face mai mult decât a consuma!

O chemare de a CONTRIBUI.

Suntem gata să ne slujim? Să privim foloasele celei de lângă noi ca fiind mult mai importante decât ale noastre? Suntem gata ca generație să renunțăm la demonstrații, idealism, strategii și să ne plecăm în smerenie?

Îmbrățișarea generațiilor vorbește despre smerenie (de ambele părți) **umilință, îngăduință, dragoste, sacrificiu, dedicare, daruire.**

Să mergem astăzi de aici: încrucișate, îmbrățisate de experiențele trăite, de bucurii, emoții, învățături și valori. Încrucișate, îmbrățisate, îngenunchiate în har, smerenie, gata să ne deschidem una spre cealaltă. În îmbrățișarea smereniei și a umilinței mai este un popas: renunțarea.

E obligatoriu un angajament: de a renunța la foloasele tale, așezând superior nevoia celeilalte, nevoia aproapelui. Un demers absolut necesar în crearea unei coaliții este lepădarea de sine. Filipeni 2:3-11

Termenul COALIȚIE/ ALIANȚĂ (dex) - „alianța dintre două sau mai multe state, grupuri politice, făcută în vederea unei acțiuni comune”. Haideți să fim tovarăși de jug, având același sistem de valori - Scriptura ca și dreptar. Având același scop etern (Ioan 13:35).

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” Ioan 17:21

Mă rog ca toți să fie una, cum Tu Tată ești în Mine și Eu în Tine, - ca și ei (ele) să fie una în noi, și ca lumea să creadă că tu M-ai trimis.

Cele cinci limbaje ale iubirii față de Dumnezeu

Iubindu-L pe El cu intenție

Citeam recent din cartea Iosua și m-am oprit asupra versetului din Iosua 23:11 „Vegheați, dar, cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul Dumnezeuul vostru.” Chiar dacă acest îndemn, sau mai degrabă poruncă, era adresată poporului evreu, ni se splică și nouă, oamenilor care trăiesc în această generație.

De ce spune că este nevoie să veghem pentru a-L iubi pe Dumnezeu? Nu este oare îndeajuns doar să credem în El – să credem că El există și să Îi declarăm uneori printr-o cântare sau printr-o scurtă rugăciune că ne închinăm Lui?

Versetul din Marcu 12:30 spune astfel: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.” Căutând în Dicționarul explicativ cuvântul „cuget”, am găsit următoarele definiții: gând, idee, părere, intelect, intenție. Să Îl iubești pe Dumnezeu este o alegere.

Atunci când iubești pe cineva, alegi să petreci timp cu acea persoană pentru că îți place acest lucru și dorești să o cunoști mai bine. Nu e îndeajuns doar să crezi că ea există. Iar pentru a avea o relație personală cu cineva (relație familială, de prietene etc.) este nevoie de un efort intenționat. La fel este și în relația cu Dumnezeu.

Bell Hooks a spus: „Dragostea este într-adevăr mai mult decât un proces interactiv. Este vorba despre ceea ce facem, nu doar despre ceea ce simțim. Este un verb, nu un substantiv.” Astfel, iubirea este o acțiune, nu numai un sentiment, iar „credința fără fapte este moartă” (Iacov 2:26).

Cum am putea să Îi arătăm lui Dumnezeu că Îl iubim?

Gary Chapman, în cartea sa „Cele 5 limbaje ale iubirii”, a identificat modalități prin care oamenii, în relațiile interumane, își pot vorbi reciproc „limbajul iubirii”, creând astfel legături emoționale mult mai profunde.

Deși testul creat în cadrul acestei cărți ar arăta faptul că fiecare persoană are un limbaj al iubirii primar, cercetătorii au concluzionat că de fapt fiecare persoană are nevoie să experimenteze toate cele 5 limbaje pentru a simți că are parte de relații care aduc împlinire. Astfel, acestea sunt: timp de calitate („quality time”), cuvinte de încurajare („words of affirmation”), servicii („acts of service”), cadouri („gifts”) și contact fizic („physical touch”).

Aceste limbaje ale iubirii se pot aplica și în relația noastră personală cu Dumnezeu astfel:

- **Timp de calitate („quality time”)**: citirea Cuvântului lui Dumnezeu, timp petrecut în rugăciune;
- **Cuvinte de încurajare** („words of affirmation”);
- **Timp de laudă adusă lui Dumnezeu** (prin cântare și rugăciune);
- **Servicii („acts of service”)**: punerea la dispoziția Domnului prin orice fel de slujire;
- **Cadouri („gifts”)**: zeciuiala, donații pentru lucrările Domnului;
- **Contact fizic („physical touch”)**: împărtășirea Cinei Domnului.

(Bineînțeles, pentru fiecare categorie se pot găsi și extinderi ale acestor acțiuni, legate de semenii noștri, cum ar fi: acte de ajutorare, încurajări adresate altora, îmbrățișarea și alinarea celor în suferință etc.) Revenind la versetul din Marcu 12:30, se menționează să Îl iubim pe Dumnezeu cu toată puterea noastră, iar în Iosua 23:11 ni se spune să veghem. De-a lungul timpului, vor fi multe învățături sau împrejurări care ne pot influența, însă trebuie să fim foarte atente ca acestea să nu ne schimbe modul de gândire și cumva să ne afecteze credința. Deși unele lucruri pot părea inofensive la început, acestea pot deveni periculoase și este foarte ușor să ajungem să nu mai știm ce credem, să fim confuze și să simțim că nimic nu mai are sens. Satana va încerca mereu să intervină la nivelul minții noastre și să ne facă să cădem de pe Cale, ca apoi să ne determine să ne simțim vinovate și să ne lăsăm mințile de el.

Acestea fiind spuse, îmi doresc să fim înflăcărate pentru Dumnezeu, să Îl iubim și să Îi acordăm cinstea cuvenită, iar această râvnă să se reverse și în relațiile pe care le avem cu semenii noștri, iar împreună să contribuim la unificarea Trupului lui Hristos și lărgirea Împărăției lui Dumnezeu.

Fiți mult binecuvântate!
Andreea Budai

Biruind munții, cu Dumnezeu de mână...

Am simțit deseori nevoia de a mă agăța de mâna lui Dumnezeu în călătoria mea ca și creștin și copil de Dumnezeu. A existat, însă, un moment în această călătorie în care dependența de Dumnezeu a devenit o realitate de care aveam nevoie mai mult ca niciodată. Câțiva ani mai târziu, iată-mă aici, mărturisind despre binefacerile lui Dumnezeu în familia noastră și despre atingerea Lui divină.

Văd acum povestea noastră precum un puzzle imens, la care Dumnezeu a adăugat piesă cu piesă, încât după toți acești ani, pot să privesc imaginea de ansamblu și să constat cum Dumnezeu a lucrat neobosit în spatele cortinei. Citeam undeva că oamenii care au fost vindecați, care au depășit încercarea, își spun altfel povestea, încredători după ce au biruit munții de mână cu Dumnezeu. Aștern aceste rânduri aici, ca mulțumiri aduse lui Dumnezeu și ca și încurajare pentru voi, femei, mămici, suflete de femeie. Cât de frumos ne-a creat Dumnezeu și cât de mult își iubește copiii...

Povestea noastră începe în martie 2020, la puțin timp după ce am născut-o pe fetița noastră, Lara Olivia, mărturia noastră vie, cum îmi place să o numesc. Am născut prin cezariană la recomandarea medicului, din cauza faptului că ea se afla în prezentare pelviană. Conform Organizației Mondiale a Sănătății, aproximativ 3-4% din toate nașterile implică prezentare pelviană. Pe perioada sarcinii nu am întâmpinat complicații, chiar mă pregăteam și îmi doream să nasc natural, însă la 37 de săptămâni mi s-a spus că va trebui să iau în considerare nașterea prin cezariană, veste care m-a bulversat oarecum. Aveam credința însă că Dumnezeu era în control, fapt confirmat și în ziua intervenției, când, înaintând spre sala de operație, sufletul și mintea mea au fost inundate de pace și nădejde.

Locuim în Marea Britanie. Aici, protocolul și recomandarea în cazul unei sarcini cu prezentare pelviană este ecografia de șold la 4 săptămâni după naștere. În urma acestei ecografii și în urma mai multor consultații de specialitate, în dreptul fetiței noastre s-a rostit diagnosticul de displazie de șold severă. Acea „lună de miere”, acea perioadă de după naștere în care hormonii iubirii se multiplică de nenumărate ori, avea să fie perturbată la aflarea acestor vești.

Nu aveam nicio cunoștință în legătură cu acest diagnostic, însă odată ce am început să mă documentez, cu cât citeam mai mult, mă adânceam într-o stare de nesiguranță, de teamă, adunând tot mai multe întrebări fără răspuns. Oarecum deznădăjduită, am ales atunci împreună cu soțul meu să ne punem pe genunchi, să ne rugăm și să ne punem încrederea în Tatăl Nostru ceresc. Împreună cu familia, biserica și pastorul nostru am stăruit toți într-un duh de post și rugăciune pe toată perioada care a urmat de la aflarea diagnosticului și pe perioada a multor tratamente și intervenții. Și pentru că avem un Dumnezeu bun care se îndură, El și-a aplecat urechea la strigătele noastre, glorie Lui!

În următoarele rânduri, îmi doresc, pe scurt, să prezint patologia acestui diagnostic, dorind să evidențiez nu

severitatea diagnosticului stabilit, ci puterea atingerii divine și atotputernicia lui Dumnezeu. („Isus S-a uitat țintă la ei și le-a zis: «La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.»”, Matei 19:26).

Displazia de șold este o afecțiune care apare atunci când oasele din articulația șoldului nu se aliniaza corect. Este de obicei ușoară, moderată sau severă. Există patru clasificări ale acestui diagnostic în funcție de severitate, 1 fiind un caz ușor care se tratează de la sine odată ce bebelușul devine mobil, deseori fără a fi necesar tratament, iar 4 fiind cel mai grav, care este în cazul unei luxații totale de șold. Displazia poate afecta doar un șold / un picioruș, ceea ce se întâmplă în majoritatea cazurilor, sau mai rar, ambele. Diagnosticul definitiv rostit în dreptul copilului meu a fost „Displazie de șold, de tip 4, la ambele șoldulețe”. Practic mai grav decât atât la un astfel de diagnostic, nu se putea. Îmi amintesc că în disperarea și naivitatea mea, încercând să găsec soluții și răspunsuri pământești, am cerut părerea unui medic ortoped pediater din România, care ne-a spus fără rețineră că nu a mai întâlnit un astfel de caz decât în studiile de caz în anii de facultate. În momentele acelea în care medicii ne prezentau situația, scenariile și tratamentele posibile, am fost foarte încercată. Mă speria acest necunoscut... Mă întrebam dacă fetița mea va umbla, dacă va putea practica un sport de performanță precum am avut privilegiul eu și soțul meu... Nu mi-aș fi imaginat vreodată că ceva ar putea fi în neregulă cu puiul meu. Însă Dumnezeu a rămas suveran și nu și-a întors privirea de la noi.

Se zice că nicio rugăciune nu se compară cu rugăciunile înălțate spre cer de către părinți pentru puii lor. Rugăciunea a căpătat, într-adevăr, o altă dimensiune, o altă intensitate de când am devenit mamă.

A urmat o serie de tratamente, printre care un ham de imobilizare și corectare, diferite orteze și intervenții chirurgicale menite să corecteze ceea ce numai Dumnezeu putea să corecteze, însă nu a făcut-o decât la momentul stabilit și știut de El. Și aveam să înțeleg mai târziu de ce.

La șase săptămâni mi-am ținut puiul în brațe imobilizat într-un ham. În urma unei semipareze ca și efect advers al tratamentului cu ham, am privit neputincioasă cum nu a putut să miște unul din piciorușe trei zile. Pe când avea doar patru luni mi-am așteptat puiul pe coridoarele spitalului după o intervenție chirurgicală care a durat patru ore, să o strâng la piept imobilizată în gips de la brâu la glezne, doar pentru ca o oră mai târziu, în urma unei investigații CT, să mi se spună că intervenția a eșuat. Mai târziu, la vârsta de opt luni, mă aflam din nou pe coridoarele aceluiași spital, așteptând de data aceasta 7 ore, după o altă intervenție invazivă, să îmi revăd puiul de om palid și parcă lipsit de viață, din nou în gips de la brâu la glezne, urmând să fie imobilizată timp de trei luni.

Au fost momente când mi-aș fi dat eu picioarele pentru ea. Când aș fi preferat să duc eu crucea ei.

Sufletul meu de femeie, de mamă, a fost frânt în o mie de bucăți.

M-am aruncat la pământ, nu pentru a încerca să culeg acele bucăți, ci pentru a-l ruga pe Dumnezeu să o facă, pentru că eu nu mă găseam în stare. Am strigat spre cer, și cu lacrimi în ochi am rostit „Doamne, vindecă-mi copilul... nu permite să treacă prin aceste chinuri și dă-ne biruința! Iar mie dă-mi putere, întărește-mă în așa fel încât să pot să-i fiu confort și refugiu!”

Scriu aceste rânduri în 20 noiembrie 2024, exact la patru ani de la ultima intervenție chirurgicală a Larei. Este de neprețuit fericirea pe care o resimt azi văzând cum aleargă... Primul an din viața Larei în contrast cu prezentul reprezintă pentru noi o piatră de aducere aminte și o confirmare că Dumnezeuul nostru este viu, credincios și că lucrează prin semne și minuni și azi. Pentru că Dumnezeu s-a îndurat, Lara azi umblă, aleargă, înoată, practică balet și gimnastică și întruchiează frumusețea creionată de Marele Maestru al Universului.

Întrebarea „de ce, de ce mie, de ce nouă?” mi-am pus-o de nenumărate ori, încercând să caut răspunsuri și soluții pământești. Văzând că răspunsurile întârziu să mai apară, am început să mă confrunt cu sentimente de vinovăție. Mă întrebam cu ce am greșit? Am înțeles mai târziu că cel rău se lupta de fapt să mă deznădăjduiască („Hoțul nu vine decât ca să fure, să înjunghie și să distrugă. Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug”, Ioan 10:10).

Răspunsul la întrebările și frământările mele l-am primit doi ani mai târziu, când, într-o duminică pe care eu o percepeam obișnuită, Dumnezeu mi-a vorbit, alipind ultima piesă de puzzle. Pastorul predicând de la amvon în acea duminică, a dat citire pasajului biblic din Ioan, capitolul 9:1-4, despre „Vindecarea unui orb din naștere”. Textul era acesta: „Când trecea, Isus a văzut un orb din naștere. Ucenicii Lui L-au întrebat: «Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?» Isus a răspuns: «N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui, ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.»”

Ochii mi s-au umplut atunci de lacrimi și am simțit cercetarea profundă a lui Dumnezeu. M-am simțit copleșită de dragostea Sa. Am înțeles deci planul lui Dumnezeu cu privire la noi. Am mai înțeles că fetița noastră este și va fi o mărturie vie a puterii și îndurării lui Dumnezeu, și iată-mă aici, patru ani mai târziu, mărturisind despre bunătatea lui Dumnezeu. Încercarea aceasta ne-a adus pe mine și pe soțul meu mai aproape de cer.

De fapt, eu percep acum întreaga experiență precum o scară spre cer. Uneori o urcăm eu, căutând sprijin să nu mă clatin, alteori se coboară El să mă ridice de la pământ.

Dumnezeu mi-a încununat rugăciunile și pentru asta îi sunt veșnic recunoscătoare. Nu va fi întotdeauna munte prea înalt, dar nici veșnic vale, știu asta, dar fie că vom fi pe culmi înalte sau în văi adânci, Dumnezeu este acolo înainte ca noi să ajungem.

Am aflat că nimic nu îl ia pe Dumnezeu prin surprindere. Dumnezeu m-a ținut de mână, mi-a ghidat pașii, mi-a mângâiat sufletul, a ascultat strigătul meu și mi-a vindecat copilul. „Lăudați pe Domnul, toate neamurile, lăudați-L, toate popoarele! Căci mare este bunătatea Lui față de noi și credincioșia Lui ține în veci. Lăudați pe Domnul!” (Psalmul 117:1-2).

Bianca Nechita (foto)

Dumnezeu este cu noi astăzi, mâine și întotdeauna

În mijlocul sărbătorilor, al agitației și al interminabilei liste de cumpărături și cadouri, inima noastră se poate simți adesea singură. Crăciunul este un moment în care inimile noastre se umplu de bucurie și lumină, amintindu-ne de darul prețios al nașterii lui Isus, care a venit în lume pentru a fi aproape de noi, chiar și în cele mai întunecate momente ale vieții. Pentru multe dintre noi, această perioadă festivă nu este doar despre sărbătoare și lista infinită de cadouri; ci poate aduce și un sentiment de singurătate profundă.

Totuși, Crăciunul ne reamintește că Dumnezeu nu este cu noi doar în momentele de celebrare, ci și atunci când inima noastră se simte pierdută. În fiecare zi, în fiecare clipă, chiar și atunci când simțim că suntem singure, Dumnezeu este alături de noi, aducând mângâiere și speranță în cele mai dificile momente.

În această perioadă, când agitația sărbătorilor poate adânci sentimentul de singurătate, este important să găsim modalități prin care să ne reconectăm cu noi înșine, cu cei din jur și în mod special cu Dumnezeu. Chiar dacă inima noastră poate părea adesea goală în mijlocul unui val de pregătiri și așteptări, există pași simpli pe care îi putem face pentru a ne aduce alinare și bucurie în această perioadă.

Iată câteva sfaturi care te pot ajuta să trăiești sărbătorile cu o inimă plină de pace și lumină Celui care s-a născut pentru tine:

Cultivă recunoștința

Începe-ți ziua concentrându-te pe lucrurile pentru care ești mulțumitoare. În mijlocul agitației, găsirea unui moment de liniște și mulțumire poate să-ți aducă pace și o stare de bine a inimii. Poți ține chiar și un jurnal de recunoștință, notând acolo fiecare motiv de mulțumire pe care ți-l amintești zi de zi.

Ajută-i pe alții

În perioada Crăciunului, oferirea de ajutor celor care se află în dificultate poate fi o sursă imensă de satisfacție și împlinire personală. Participarea la activități de voluntariat este o modalitate minunată de a te reconecta cu comunitatea ta și de a contribui la binele celor din jur. Vei experimenta bucuria de a face o diferență reală în viața cuiva, iar acest sentiment de împlinire poate alunga singurătatea și te poate face să te simți mai conectată la lumea din jurul tău.

Fă-ți timp pentru tine

Nu lăsa ca această sărbătoare să treacă fără ca să fi avut un moment în care să te bucuri tu singură, de nașterea Celui care a venit să mângâie și să ajute. În perioada Crăciunului, în mijlocul pregătirilor și al agitației sărbătorilor, este ușor să te pierzi în lista nesfârșită de sarcini și obligații.

Cu toate acestea, este esențial să îți aloci timp pentru activitățile care îți hrănesc sufletul și care îți aduc un sentiment de împlinire. Fie că este vorba de o plimbare, o carte citită, aceste momente te vor apropia mai mult de cine ești tu în Dumnezeu.

Învăță să fii prezentă în momentul prezent

Adesea ne lăsăm cuprinși de gânduri legate de ceea ce lipsește din viața noastră sau de cum ar fi putut fi lucrurile diferite.

Însă, adevărata frumusețe a acestei perioade rezidă în capacitatea de a fi prezentă în fiecare moment, de a trăi cu adevărat clipa.

În loc să te pierzi în regret sau dorințe nerealizate, încearcă să te concentrezi pe ceea ce ai în fața ta: o conversație cu un prieten, o cană de ceai aburindă, sau o plimbare liniștită prin zăpadă. Fiecare dintre aceste momente poate aduce o stare de împlinire și pace interioară. Practicând prezența totală în ceea ce faci, vei descoperi că singurătatea se poate transforma într-o oportunitate de reflecție și recunoștință, iar sentimentul de izolare se va diminua treptat. Astfel, vei învăța să găsești bucurie chiar și în cele mai simple momente ale zilei.

Fă-ți timp pentru a te bucura de frumusețea Crăciunului

Chiar și cele mai mici detalii ale Crăciunului – o lumânare aprinsă, o cană de ciocolată caldă sau un simplu decor – pot aduce un sentiment de pace și frumusețe în viața ta.

În mijlocul agitației, aceste momente de contemplație pot fi o sursă de alinare, amintindu-ți că, chiar și în singurătate, Dumnezeu este cu tine. Fă-ți timp să te înconjori de aceste momente de bucurie, iar ele vor aduce o schimbare pozitivă în starea ta de spirit, ajutându-te să te simți mai conectată cu nașterea Mântuitorului.

***

Crăciunul ne reamintește că prezența Lui este constantă și neîntreruptă, aducând mângâiere și speranță chiar și atunci când inima noastră se simte apăsată. Știind că El este alături de noi în fiecare zi, putem trăi cu liniște și încredere, lăsându-L să ne călăuzească prin agitația vieții și să ne ofere pace în mijlocul oricărei furtuni.

Acest dar divin de iubire și prezență constantă ne umple de curaj, iar în fiecare moment de tăcere și reflecție, putem simți apropierea Lui. Așadar, să trăim cu bucurie și recunoștință, știind că indiferent de circumstanțele noastre, Dumnezeu este cu noi – astăzi, mâine și întotdeauna.

Precup Flavia (foto)
Biserica Creștină „Casa Pâinii”

Implicarea copiilor în slujire o moștenire pentru viitor

Bună dragelor,
Numele meu este Maria Solovăstru, sunt soție și mamă a 2 copii – Alexandra și Paul și sunt implicată în slujire ca profesor de Școală Duminicală.

Aceasta temă am ales-o deoarece îmi tot apărea în minte versetul din Matei 19:14 „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-l opriți, căci împărăția cerurilor este a celor ca ei” așa că m-am lăsat condusă de Duhul Sfânt în scrierea acestui articol.

Într-o lume aflată în continuă mișcare, valorile creștine rămân singurul reper care nu se schimbă. Vă încurajez să îi implicați în cât mai multe lucrări pe copii, încă de mici. Biserica nu este doar un loc de închinare în care se adună adulți, ci și un loc în care copiii pot învăța să slujească, să dăruiască și să își dezvolte talentele ca atunci când vor crește să continue să se implice în slujire.

Poate vă întrebați cum poate sluji un copil în Biserică? Vă dau câteva exemple, dar pot fi mult mai multe: ei pot sluji prin învățarea unui verset pe care apoi îl spun în fața bisericii, printr-o cântare de laudă adusă lui Dumnezeu, prin a vă ajuta să pregătiți sala pentru diverse evenimente organizate de Biserică, prin a pune bani la colectă etc.

Să nu vă închipuiți că totul va fi bine de la început, pentru că nu va fi așa, dar cu timpul copiilor va începe să le placă și chiar să vă solicite să îi implicați în diverse activități creștine.

Implicarea copiilor în slujire nu este doar o activitate temporară, este o investiție pe termen lung, care îi ajută să își înțeleagă rolul în comunitatea din care fac parte, poate chiar să își descopere talantul și să devină adulți implicați și responsabili.

I. De ce este important să implicăm copii în slujire?

Dezvoltarea caracterului creștin

Prin implicarea în slujire, copiii vor înțelege că valorile creștine precum iubirea, dărnicia și sacrificiul nu sunt doar teoretice, ci se aplică în viața de zi cu zi. Copiii învață că este important să ofere sprijin celor din jur și să contribuie în Biserică. Aceasta este o lecție esențială în formarea lor ca viitori membri activi ai comunității din care fac parte.

Descoperirea și dezvoltarea aptitudinilor creștine (daruri)

Fiecare copil are daruri și aptitudini creștine unice, iar slujirea îi oferă oportunitatea să le descopere și să le dezvolte. Un copil care se implică în cor, în organizarea activităților de tineret, sau în activități de voluntariat va învăța cum să își pună în practică aptitudinile într-un mod util și frumos.

Învățarea responsabilității și disciplinei și modelarea liderilor de mâine

Implicarea într-o echipă de slujire presupune responsabilitate, perseverență și disciplină. Copiii învață că slujirea nu se face doar atunci când simțim, ci implică dedicare și consecvență, chiar și atunci când nu ai prea mult „chef”. Ei devin conștienți că eforturile lor contează și că munca lor este apreciată, lucru ce le oferă satisfacții și încredere în sine.

Crearea de legături cu alte persoane și dezvoltarea sentimentului de apartenență la o comunitate

Prin slujire, copiii simt că aparțin unei comunități care îi sprijină și îi valorifică, ceea ce le oferă o ancoră stabilă, se simt utili.

Această apartenență este esențială pentru dezvoltarea unei identități sănătoase și pentru susținerea unui echilibru emoțional.

II. Câteva modalități de implicare a copiilor în slujire

Activități muzicale și artistice

Mulți copii iubesc muzica, desenul, teatrul și aceste pasiuni pot fi canalizate în slujirea lui Dumnezeu. Corul de copii, scenetele cu mesaje creștine sau decorarea bisericii pentru sărbători sunt doar câteva exemple care pot să le ofere copiilor o experiență plăcută și educativă.

Programe de voluntariat și acțiuni caritabile

De la colectele de alimente pentru familia nevoiașă, până la vizitarea bătrânilor sau suportul oferit copiilor mai mici la școala duminicală, există multe oportunități prin care copiii pot învăța să ofere o mână de ajutor. Prin astfel de programe, copiii își dezvoltă empatia și înțelegerea față de semenii lor.

Activități educative în Biserică

Este benefic să se ofere copiilor posibilitatea de a participa la lecții biblice interactive sau de a împărtăși ceea ce au învățat. Aceste lucruri pot să le dezvolte încrederea în sine și să le ofere o înțelegere profundă a valorilor creștine.

Înscrierea în echipele de organizare a evenimentelor:

Copiii pot contribui la pregătirea evenimentelor creștine și anume: la aranjarea meselor pentru diferite conferințe/forumuri, la servirea cafelei, la pregătirea diverselor activități recreative cu copii în cadrul unor evenimente de tineret, tabere creștine, etc.

” Încurajându-i să se implice, contribuim la crearea unor viitori lideri, pregătiți să contribuie la întărirea și creșterea Bisericii lui Dumnezeu.

Prin aceste activități, ei își dezvoltă abilitățile organizatorice și înțeleg că implicarea lor face diferența.

Implicarea copiilor în slujire nu este doar o activitate care să le umple timpul, ci o investiție în formarea lor ca persoane de caracter, de a-i ajuta să descopere valorile importante în viața de creștin și de a-i conecta la comunitatea din care fac parte. Prin slujire, copiii învață că fac parte din ceva mai mare decât ei înșiși și că sunt chemați să fie o binecuvântare pentru cei din jur.

Încurajându-i să se implice, contribuim la crearea unor viitori lideri, pregătiți să contribuie la întărirea și creșterea Bisericii lui Dumnezeu.

**Maria Solovăstru (foto)
Biserica „Filadelfia”, Târgu-Mureș**

”...cele mai mari victorii în relația cu copilul nostru le-am avut *rugându-ne.*”

Bășteptarea va fi *Bucurie*

„Nu mai vreau să vin la biserică! M-am săturat să vin! Abia aștept să fac 18 ani! Atunci nu mă mai puteți forța să vin!”

Oare câte dintre noi n-am auzit aceste cuvinte strigate de adolescența sau adolescentul nostru? Îmi amintesc și acum senzația pe care o încercam... Un soi de menghină ce-mi cuprindea inima, sau un nod ce mi se instala în stomac. Copilul meu... singurul meu copil pe care-l crescusem la adăpostul unei familii armonioase și sub protecția Dumnezeului în brațele căruia l-am încredințat de mic.

Fiul nostru este adult de-acum și mă bucur mult de el, de ceea ce a devenit și va deveni și, mai ales, de ceea ce va face Dumnezeu în viața lui. Însă trebuie să recunosc că anii adolescenței lui au fost extrem de grei pentru noi. Nimic nu ne-a pregătit pentru ei.

De foarte tânără am căutat să citesc tot felul de cărți despre cum să-mi făuresc o familie care să rămână în binecuvântarea lui Dumnezeu, m-am implicat în tot ce înseamnă lucrarea cu femeile, de la participarea la

conferințe și întâlniri dedicate lor, la zeci (poate sute) de întâlniri de studiu biblic organizate cu generații de fete și femei în casa noastră. Soțul meu, Caius, a fost multă vreme lider de tineret în biserică și organiza tabere de tineret la care mergeam cu toții, în care eram activ implicați ca familie. Acesta a fost mediul în care fiul nostru a crescut, la care a fost expus. Și, cu toate acestea, m-am simțit luată prin surprindere de perioada în care s-a schimbat totul...

Asta s-a întâmplat în jurul vârstei de 15 ani (cu semnale mai timpurii, desigur), când relația cu el a început să arate ca un câmp de luptă. Și cred că în fiecare relație părinte-copil există o luptă puternică pentru a se ști cine este în control. Ei bine, la sfârșitul unei asemenea zile, mă simțeam sleită de puteri, epuizată. Nu de puține ori m-am simțit chiar abandonată de Dumnezeu și singurul lucru pe care mai aveam puterea să-l fac era să strig în inima mea după ajutorul și intervenția Lui.

Însă în perioada aceasta am învățat lecții extrem de prețioase, pe care nu cred că le-aș fi învățat altfel.

Am învățat că fiul meu are o personalitate unică și că a pornit în căutarea propriei identități. Episoadele lui de răzvrătire erau un mod de a-mi atrage atenția că are nevoie să comunice, că are nevoie să se descopere și că trebuie să-i fiu aproape, să-l înțeleg și să-l redescopăr.

Îmi amintesc clar momentul în care s-a schimbat ceva în relația cu el și am început să ne „conectăm” din nou. A fost într-o seară târziu, după alt conflict epuizant și schimburi dureroase de cuvinte. În acea seară l-am invitat în dormitorul nostru și l-am rugat să ne spună ce am putea face ca să-l înțelegem mai bine. Am vorbit. Ore în șir. Ne-am reconectat. Și ne-am dat seama noi, părinții lui, că ar fi trebuit să fim mai atenți la strigătul inimii lui, că ar fi trebuit să ascultăm mai bine, să-l înțelegem mai bine.

O altă lecție pe care am învățat-o atunci a fost că trebuie să-i dăm drumul. Că trebuie să-i îngăduim doza de libertate absolut normală la acea vârstă. La vârsta adolescenței copilul se schimbă. Până atunci am trasat anumite hotare ale libertății sale.

Acum acestea trebuie modificate, trebuie discutate... Dar dincolo de reguli rigide, e extrem de important să vorbim cu adolescentul nostru, să-i aflăm frământările, temerile, năzuințele, dorințele, să-l lăsăm să vorbească, chiar dacă e obositor și ne consumă. Doar așa putem înțelege ce se întâmplă în viața lui. Trebuie să învățăm cum să comunicăm cu el, fără a-i arunca în față acuzații, fără a-l „pune la colț” pentru sentimentele pe care le trăiește.

M-am gândit de multe ori la pilda din Luca 15, cea a fiului risipitor. Acolo sunt lecții extraordinare pe care noi, părinții, le putem învăța. Da, acolo descoperim un fiu răzvrătit care vrea să-și ia viața în propriile mâini.

Ce învăț în primul rând de la tatăl din pildă? Că trebuie să-i „dau drumul”, că trebuie să-i îngădui să facă propriile greșeli. Anumite lucruri se pot învăța numai prin durere. Însă noi, mamele, suntem extrem de protectoare. Am vrea să ne scutim copiii de suferință, de eșec, de durere... Doar asta facem în anii copilăriei timpurii ai copiilor noștri, nu? Perioada adolescenței lor e diferită.

Ei vor face greșeli, vor fi nevoiți să ia decizii în dreptul lor, iar noi va trebui să le îngăduim s-o facă. Partea noastră e să-i învățăm, să-i sfătuim, să le fim aproape și să le stăm la dispoziție, dar de acum ei vor învăța să pășească singuri pe calea vieții.

Un alt lucru pe care l-am învățat de la tatăl din pildă a fost să-l las pe adolescentul meu să suporte consecințele alegerii lui. El va experimenta în mod personal că „ceea ce seamănă omul, aceea va și secera.” Și o, cât de greu ne este ca părinți să-l privim suferind pentru o alegere greșită! Pe noi ne doare mai tare, nu-i așa? Dar tatăl din pildă nu și-a oprit fiul... nu l-a certat, n-a venit cu argumente, nu a insistat... i-a dat drumul și a așteptat cu nădejde schimbarea și întoarcerea lui. Iar asta s-a întâmplat... după o vreme. Nu știm cât timp a trecut până la întoarcerea lui. Dar știm că atunci când fiul s-a întors, a găsit acasă un tată care-l aștepta cu brațele deschise și care l-a acceptat necondiționat. Și pe care l-a iertat pe deplin.

Acum fiul nostru este un om frumos din toate punctele de vedere. Relația noastră a devenit tot mai strânsă pe parcursul anilor. Și-a luat zborul, dar întoarcerile la „cuib” sunt însoțite întotdeauna de bucuria revederii și conectării. Încă mai caută calea spre inima lui Dumnezeu, încă mai are întrebări, încă mai sondează drumul într-acolo. Dar privesc lucrul acesta ca pe un ceva de dorit, pentru că știu că aceste căutări sunt profunde și autentice. Iar Domnul spune că se lasă găsit de cei care-L caută din toată inima.

Și, un lucru pe care-l împărtășesc la încheiere, dar care reprezintă elementul esențial în toată această zbatere a mea ca părinte, este rugăciunea. Privind în urmă, am constatat că cele mai mari victorii în relația cu copilul nostru le-am avut rugându-ne. În perioada adolescenței lui, rugăciunea bazată pe promisiunile lui Dumnezeu a fost cea care ne-a ținut în picioare. Și acesta a fost un mare câștig pentru noi. Cele mai provocatoare perioade din viață, sunt și cele mai rugative, mai împlinitoare spiritual.

Eu continui să mă rog, continui să-mi încredințez copilul lui Dumnezeu. Și aștept. Iar Cuvântul îmi spune că „așteptarea celor neprihăniți nu va fi decât bucurie.”

Cristina Giurgiu, Sibiu

de când **L-am cunoscut**

De când L-am primit pe Isus în inima mea, am simțit o dorință imediată de a-L arăta lumii cumva... Nu știu să explic, dar este ceva irezistibil în asta. Aproape în fiecare zi mă mir și nu pot să cred că sunt atât de multe persoane în jurul meu, care nu știu ce știu eu și nu au ce am eu!

Când am intrat la liceu a fost una din cele mai mari provocări ale mele: să fiu o creștină care nu respinge oamenii, dar își păstrează în același timp cugetul curat și credința. În primele luni bune, nimeni nu știa faptul că eu și sora mea geamănă suntem creștine, iar părinții noștri sunt pastori. Mă simțeam prost că nu o spun asta în gura mare, dar în același timp, nu eram gata să primesc eticheta de „ciudată” sau „demodată”.

Unul din cuvintele profetice pe care le-a spus Dumnezeu printr-un profet în copilăria mea, era faptul că peste mine va fi un duh înalt ca al lui Daniel. Nu am înțeles eu mare lucru din asta atunci când l-am primit, dar am știut că Dumnezeu îmi va arăta semnificația mesajului Său la momentul potrivit. Cum să mă simt încrezătoare într-o lume în care sunt minoritate? Cum să trăiesc în integritate, alături de persoane care se închid imediat la tot ceea ce este curat și se deschid repede la păcat? Cum să fiu relevantă și în același timp să mă simt ca „mine”, așa cum îmi spun părinții de fiecare dată când ies pe ușă?

Trecerea de la școala generală la liceu a fost pentru mine precum trecerea lui Daniel din țara lui, în Babilon. O nouă cultură, noi provocări și eu în pubertate... Așa cum regele Nebucadnețar încerca să schimbe credința lui Daniel modificând contextul său cultural și religios, mediul meu din liceu încerca să mă schimbe pe mine și frica de a nu fi relevantă a fost constant în colțul minții mele.

Acesta a fost momentul în care am schimbat frica cu dragostea. Am înlocuit dorința de a fi acceptată, cu dorința de a fi respectată. Mami mi-a spus mereu că integritatea e mai valoroasă în fața oamenilor pe termen lung, decât să par cine nu sunt și e mai bine să fiu „pocăita”, decât să fiu prefăcută.

Asta mi-a schimbat perspectiva și când am ales să nu judecăm, ci să iubim, să nu ne conformăm, ci să oferim a început umblarea mea în lumina profeției primite în copilărie. Și după 3 ani și jumătate pot vedea roadele alegerii mele. Colegele noastre vin la biserică constant și una din ele s-a și botezat. Persoanele care ne-au ridiculizat la început, acum ne cer sfatul și cele care au ne-au privit cu superioritate, acum sunt vulnerabile.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că dorința de a fi relevantă nu a fost mai puternică decât dorința de a fi reală. Îi mulțumesc pentru că mi-a arătat că „în dragoste nu există frică” și la timpul potrivit culegem ceea ce semănăm cu credință. Îi mulțumesc că mi-a dat o lecție de viață ce mă va urmări toată viața: să trăiești în opoziție cu spiritul culturii lumii este o stare înaltă, pentru că Dumnezeu onorează pe cine îl onorează.

Sofia Bloj (foto)

*Îi mulțumesc
lui Dumnezeu
pentru că dorința
de a fi relevantă
nu a fost mai
puternică decât
dorința de a fi reală.*

Școala Debora

Mă simt ca într-o poveste scrisă, a cărei file se schimbă în fiecare zi. Îmi amintesc cum a început povestea și, privind în urmă, recitesc parcă fiecare pagină... și vreau să împărtășesc cu voi câteva pagini. Unele faceti parte din poveste, altele veți face cu siguranță, pentru că această poveste o scriem împreună cu Dumnezeu.

Era în anul 2016, când o familie pasionată de lucrarea cu femeile, Ligia și Timotei Seaman, au conturat o viziune mai veche a lor, de a aduce împreună femei din țară și din diaspora, din biserici diferite, cu nevoi diferite, cu daruri și chemări diferite.

Și îmi aduc aminte de acele zile când s-au pus bazele acestei Școli, și am avut harul să fac parte din prima generație. Apoi, după trei ani, s-a format a doua clasă. Dar la o lună după graduarea din luna mai 2023 a celei de-a doua clase, Ligia a plecat pe neașteptate la Domnul, înainte cu o săptămână de Conferința Națională a Femeilor de la Mamaia. A fost greu și neașteptat, dar Domnul a pregătit totul pentru continuarea acestei lucrări. Am văzut cum se așezau toate ca într-un puzzle, iar familia Matei și Rodica Baci au preluat coordonarea acestor lucrări.

Așa că în scurt timp, în noiembrie 2023, s-a format o nouă clasă la Șăulia de Mureș cu femei din toată țara, dar și din Europa.

Vestea se ducea repede și la sfârșit de ianuarie s-a deschis o nouă clasă în Comănești, Bacău cu femei din bisericile locale, din toate denotațiunile.

Nu mică ne-a fost mirarea când, cu ajutorul unei „Debore” din Suceava, Irene Anselmi, o femeie devotată lucrării cu femeile din România, am pus bazele celei de-a treia clase la Suceava... iar la sfârșit de noiembrie, cu ajutorul lui Dumnezeu, am deschis a patra clasă și prima din diaspora la Stuttgart. Însă nu ne vom opri aici, știm și credem că Domnul ne va ajuta, și avem programate pentru începutul anului 2025 încă două clase: la Șag - Timiș și la Târgu Mureș...

Nu știm ce va mai face Dumnezeu în anul care vine, și cum ne va mai surprinde intervenind în cele mai mici detalii și călăuzindu-ne pas cu pas, dar știm că lucrarea este a Lui, și noi suntem doar acele femei care stau la dispoziția lui Dumnezeu spunând: „Doamne, iată-mă, trimite-mă!”

Și am văzut cum se așează toate lucrurile și asta ne dă puterea să slujim din odihna care este în Hristos. Mă impresionează de fiecare dată, interesul femeilor pentru studierea Cuvântului, rugăciunile înălțate împreună și părtașia de la fiecare întâlnire. Acolo se leagă prietenii, se unesc în proiecte comune, și femeile abia așteaptă să se întâlnească și să împărtășească unele cu altele minunile Domnului.

Vă invităm cu drag să vă alăturați mării familii a „Deborelor”, unde ne echipăm și ne schimbăm în bine prin puterea Cuvântului. Viziunea noastră actuală este aceasta: o clasă în fiecare județ, care să formeze lidere ce vor putea da mai departe ceea ce au învățat și, împreună, să ducem valorile creștine în familiile noastre, în biserică și în societate, acolo unde Dumnezeu ne-a așezat.

Informații și formular de înscriere găsiți pe www.scoaladebora.ro sau pe pagina de Facebook sau Instagram a Școlii Debora.

Vă așteptăm cu drag!

Participantele la clasa din Stuttgart

Întoarce-te acasă!

„Cuvântul Tău e Adevărul!...” Ioan 17:17

Viața de creștin este interesantă... Când Domnul mi-a atins inima, am trăit cel mai grozav moment din viața mea, un episod când am știut că sunt iertată și acceptată. Îmi vine greu să pun în cuvinte, trăirile mele din acel moment. Simțeam că sunt cel mai păcătos om din lume, acceptam pe deplin judecata Lui, dar, în același timp, mă simțeam iertată și îmbrățișată într-o nouă viață. Așa este! O nouă viață a început pentru mine!

Inceputurile au fost infantile, cu ezitări, cu poticniri, dar mergeam înainte și creșteam în fiecare zi! Am înaintat pe calea mea și nu a fost întotdeauna ușor, ba, din contră, uneori a fost foarte greu. Cu toate acestea era altceva decât trăisem în vechea mea viață. Era greu, dar nu mă simțeam singură, uneori eram curajoasă în mijlocul furtunilor și îndrăzneauam tot mai mult! Prezența care mi-a umplut viața, într-o noapte mohorâtă de iarnă, a rămas cu mine!

Am învățat de-a lungul experiențelor câștigate și pierdute că mersul înainte nu e întotdeauna la fel. Am învățat că credința în Dumnezeu nu este doar atât. Deși întâlnirea cu El a fost uimitoare, urmează alți pași. E curios faptul că toți înțelegem că creșterea înseamnă mișcare, înseamnă „înainte”, și, totuși, de multe ori, ne oprim și lipsa noastră de înaintare ne duce la eșec.

Am eșuat uneori și am fost tristă și dezamăgită de mine și de alții, dar, în timp, am învățat ceva foarte important și acesta este mesajul pe care doresc să-l transmit:

Când cazii, întoarce-te ACASA!

Întoarce-te la Cuvântul care te curăță și te zidește! El este casa ta, El este mângâierea ta, speranța ta, curajul tău! El te ridică, te pune pe picioare și te ajută să îți reconfigurezi traseul destinului tău! ACASA este CRISTOS! Poate nu ai căzut, dar ești în impas. Nu mai ști ce să faci, nu mai crezi, te simți slab și nu ști încotro să o apuci, copiii tăi nu sunt bine, soțul / soția nu e mântuit/ă, te-ai săturat de tot. Cu siguranță, unele gânduri îți vor zice să renunți...Alungă-le! Întoarce-te acasă!

ACASA vei cunoaște pas cu pas viața pe care Domnul a pregătit-o pentru tine de la facerea lumii, vei cunoaște oamenii credinței, oameni care au căzut și s-au ridicat, viața ta va fi transformată și nu va mai fi niciodată la fel, iar tu vei ști cum să-i îndrumi pe oameni ACASĂ! Domnul să ne ajute și El să fie casa noastră în veșnicie!

**Daniela Bartuș
Biserica „Noul Legământ” Tg. Mureș**

Dacă aș fi Maria...

Scrisoare către tine, mămico!

Draga mea, nu știu când va ajunge această scrisoare la tine, de aceea am să îți scriu întreaga noastră aventură cum pot mai bine.

E noapte și suntem deja în călătorie de multe ore, nu vreau să mă plâng, dar mă dor puțin picioarele, spatele, tot ce îmi doresc e să găsim un han cu un pat unde să îmi adun puterile înainte de a naște, nu cred că sunt pregătită să nasc acum.

Se văd luminițele Betleemului, nu mai avem mult și vom ajunge la locul de poposire. Iosif este atât de atent la nevoile mele, face tot ce poate să îmi fie cât mai bine și să ne găsească un loc de găzduire. Stau și îl aștept, însă se pare că nici de data aceasta nu avem noroc să găsim o cameră liberă. Îl văd apăsător, îl văd obosit, dar e puternic și nu deznădăjduiește. În sfârșit, am găsit un fel de loc unde vom putea înnopta, însă nu e deloc ceea ce mi-am dorit sau imaginat, sper mâine să reușim să găsim o cameră frumoasă la un han, pentru că simt că bebelușul meu iubit e aproape de venirea lui în lume. Am încercat să pregătesc lucruri frumoase pentru el, însă nu am avut mult timp la dispoziție și, ca viitoare mămică, nu știu dacă m-am descurcat foarte bine. Sigur am să reușesc să mai cumpăr mâine din Betleem ce am nevoie.

Am ajuns într-un fel de grajd unde vom dormi la noapte, este cald și bine, am putut mânca și am avut apă proaspătă să bem. Am stat de vorbă cu Iosif și inima îmi crește de fiecare dată când îl privesc, încă nu pot să cred că m-a ales să îi fiu soție, sunt atât de fericită.

Ce har! Ce har am avut ca femeii din acest secol să ne aducem pe lume copilașii în condiții decente sau chiar extraordinare! Ce har să fi avut cu ce îmbrăca bebelușul, să fi avut doctori care să aibă grijă de copilaș și de tine, și să începem „mămicia” în casele noastre frumos pregătite pentru această perioadă, cu pătuț și balansoar, cărucior, cu hăinuțe curate, moi, parfumate, cu toate cele trebuincioase unui nou născut. Față de Maria, cât de binecuvântată te simți în aceste momente știind că ea a născut într-un grajd? Ce har! Ce binecuvântare să avem atâtea lucruri folositoare și totul să fie mai ușor, deși la început de drum poate și nouă ni s-a părut greu, și așa a fost, pentru că a fost ceva

Îl iubesc nespus și am să fac orice să fiu cea mai bună soție și cea mai bună mămică pentru copilașul nostru iubit. Inimile noastre sunt tot mai apropiate și ne-am îndrăgostit unul de celălalt în această călătorie, planul lui Dumnezeu nu e niciodată greșit.

Stelele nopții străluceau și noi dormeam în paiele nu prea comode, când, dintr-o dată, m-am trezit și cred că am dat apă pe mine, nu știu ce s-a întâmplat, dar până să facă Iosif lumină și să mă ridic, am început să am niște dureri cum nu am mai avut niciodată și atunci am știut că a venit ceasul. Am pregătit pături și tot ce aveam la îndemână și Iosif a alergat să cheme ajutoare, însă era prea târziu în noapte și nimeni nu s-a trezit să vină în ajutor. Am fost doar noi doi și animalele din grajd, care parcă prin privirea lor îmi spuneau că o să fie bine. Durerile erau destul de mari, nu am să îți ascund acest lucru, dar parcă nimic nu conta pentru că doream așa de tare doar să îmi văd bebelușul iubit.

Am suferit, am plâns, am făcut tot ce am putut face prin puterea mea și iată că bebelușul scump era în brațele mele, la pieptul meu. Îl sorbeam din priviri, îl adoram și îl mângâiam. Era Isus, copilul perfect. Era Mântuitorul meu și al întregii lumi, era Începutul și Sfârșitul. M-au copleșit emoțiile și parcă nu mai eram eu, plângeam și râdeam, tremuram, îmi era cald, îmi era frig, însă sufletul îmi sălta de bucurie. Pe chipul lui Iosif se citea o fericire sinceră și o împlinire de nedescris. A fost lângă mine, m-a ajutat și a făcut ca nașterea să fie mult mai ușoară. Am avut atâtea încredere în el și nu m-a dezamăgit. Dumnezeu e perfect în planul lui, el toate le-a pregătit și m-a ajutat, chiar dacă

eram îngrijorată că nu am pregătit totul pentru bebeluș să fie perfect, și chiar dacă nu a fost așa cum mi-am imaginat, el a știut cum e cel mai bine, și a fost minunat. Am fost copleșiți de vizita unor păstori, chiar dacă de-abia ne reveneam, dar am simțit așa o bucurie să vedem că al nostru copilaș e iubit deja. Isus e așa minunat, doarme și îl țin la pieptul meu, îi mângâi mânuțele și îi sărut obrăjorii, Iosif îl mângâie pe căpșor și animalele îi fac căldură, totul e liniștit și am atâtea pace în inimă. Prețuiesc aceste momente și le păstrez în inima mea.

Am fost uimiți amândoi de încă o vizită pe care nu o așteptam deloc, din partea unor oameni speciali. Trei magi ne-au vizitat și ne-au adus niște daruri extraordinare cum nu am mai văzut. Ce minunat să văd că Isus e căutat și iubit de alții, chiar fiind un nou născut. Dumnezeu e desăvârșit și ce face el e perfect. Nu am cuvinte să îi mulțumesc îndeajuns pentru tot. Și iată că îți scriu deja peste câteva zile în care am experimentat cea mai minunată perioadă din viețile noastre, să devenim mamă și tată, să avem o dulceață de bebeluș în brațele noastre, să fim împreună toți trei și să visăm la ce urmează.

Aștept să fim la căsuța noastră, să îl văd pe Isus în pătuț și să îi prepar o mâncare gustoasă lui Iosif. El a pregătit deja un leagăn minunat pentru Isus, ce bucurie să îl văd așa implicat. Am cel mai cuminte bebeluș, îl țin la piept și se liniștește, îi cânt și adoarme, îl leagăn și e fericit, nu aș putea cere mai mult. Abia aștept să ne vedem și să te îmbrățișez strâns, și abia aștept să îl vezi pe Isus.

Cu drag, prietena ta, Maria

nou, pentru că nu eram în cea mai bună condiție, pentru că poate am trecut printr-o naștere mai traumatizantă din alte puncte de vedere. Însă dacă ar fi Maria azi aici și am întreba-o ce a fost cel mai greu pentru ea, și apoi i-am spune ce a fost cel mai greu pentru noi cred că asta ne-ar spune:

„Draga mea, te înțeleg. Nu pot să zic că pe deplin pentru că eu am născut într-un grajd cu animale, însă te înțeleg. Emoțiile ce le-ai simțit, gândurile ce le-ai avut, îngrijorarea și neliniștea, toate le-am simțit și eu.

Nu am știut exact cum vor decurge lucrurile dar știu că am avut în minte întruna acest gând: «Dumnezeule, să fie așa cum Tu dorești, mă încred în Tine pe deplin!» Și a fost ușor, am primit ajutor și am trecut cu bine. Va fi bine, mămico!”

Maria a fost poate prea puțin înțeleasă sau prea puțini au avut timp pentru ea, însă noi azi ca și femeii și mame cred că o putem înțelege și ne putem imagina prin ce a trecut. Nu a fost ușor, dar iată că și prin această experiență a fost un model, un exemplu de urmat.

Putem doar să ne imaginăm ce simțea de fiecare dată când era aniversarea lui Isus și vedea că e tot mai mare, mai înțelept și se apropie de momentul când va pleca de acasă. Poate ne sunt încă mici copilașii acasă, cred că ne-ar sfătuia să profităm de fiecare zi și să prețuim fiecare clipă alături de ei. Poate ne sunt mai mari și nu prea ne înțelegem cu ei, cred că soluția ce ne-ar da-o Maria ar fi să le răspundem cu iubire, poate urmează să plece de acasă și cu lacrimi în ochi ne gândim la acel moment, e greu. Sau poate al nostru copilaș iubit nu mai e printre noi și suferința e mare. Ce ne mai rămâne e amintirea când eram fericiți, împreună, când erau la pieptul mamei și în brațe îi legănam.

Timpul tace și trece, trecem și noi, însă venirea lui Isus e tot mai aproape. E tot mai aproape îmbrățișarea Lui și e tot mai aproape momentul când ne vom reîntâlni cu cei dragi care au plecat deja.

Pregătește-ți casa, mămico, pregătește-ți inima și nu te îngrijora de ziua de mâine, Dumnezeu e deja acolo și lucrează spre binele celor ce îl iubesc și îl așteaptă pe El.

Recunoaște azi harul Său, fii mulțumitoare pentru cum trăiești și cât ai, ține-ți copilașii în brațe și iubește-i, chiar și atunci când e greu.

Te îmbrățișez și îți doresc Sărbători fericite, cu sens, multă iubire și fericire alături de cei dragi ai tăi și un loc în Raiul ceresc.

Flavia Bianca Pop (foto)

„NU” Când Dumnezeu spune:

Când am aflat de Conferința „Suflet de femeie” de anul acesta, dorința mea a fost să particip. Anul trecut am avut parte de o experiență foarte frumoasă și acest lucru m-a făcut să îmi doresc să revin. Însă, nu după mult timp, m-am resemnat că nu voi putea participa.

Ca să înțelegeți mai bine de ce, vă voi spune câteva cuvinte despre familia noastră.

Sunt căsătorită cu Nelu și împreună suntem binecuvântați cu un băiețel de un an și aproape opt luni. Momentan locuim în București, departe de familiile și prietenii noștri apropiați. De aceea, fiind singuri și având un copil mic, tot ceea ce facem îl implică și pe el.

Conferința având loc la Târgu Mureș, ca să pot participa, ar fi trebuit să găsim o soluție pentru copilașul nostru. Să mergem toți trei la Târgu Mureș ar fi fost mult prea solicitant (fiind un drum de douăsprezece ore dus-întors). Să îl fi lăsat pe băiețel cu soțul și să fi condus singură atâtea ore ar fi fost prea greu pentru mine. Călătoria cu trenul ar fi luat de două ori mai mult decât cea cu mașina. Să găsim o dădacă în București nu ar fi fost realizabil.

Toate aceste idei mi-au trecut prin minte în câteva secunde, iar concluzia logică a fost că, de data aceasta, cel mai înțelept și responsabil pentru familia noastră era să nu merg la conferință.

Dar apoi Diana m-a contactat cu o rugămintă. M-a întrebat dacă nu aș fi dispusă să mă implic în susținerea unuia dintre atelierelor organizate. Primul meu gând a fost: „Oare este acesta un semn că Dumnezeu vrea să merg totuși la Târgu Mureș? Oare El vrea ca să fiu mai creativă și mai insistentă în a găsi o soluție pentru îngrijirea fiului nostru?” Cu aceste întrebări în minte, i-am spus Dianei despre situația noastră aparte, dar că mă voi ruga și voi încerca să văd dacă totuși nu reușesc să rezolv problema unei bone.

Gândul meu imediat următor a fost o rugăciune: „Doamne, Te rog ca, dacă este voia Ta să particip la conferință, să deschizi Tu ușile necesare!” Și apoi am început să caut soluții.

Știam că fratele meu are programată o vizită la București cu o săptămână înainte de conferință și m-am gândit să îl întreb dacă nu ar putea să o amâne, pentru a o aduce pe mama cu el. Ideea era ca ea să rămână acasă cu băiețelul cât timp eu cu Nelu vom fi plecați la Târgu Mureș. Însă aici apărea o altă problemă. Mami este o femeie foarte ocupată, cu multe întâlniri și evenimente în program. Deci nu știam dacă ea va fi liberă să vină cu fratele meu la București.

Așadar, aveam două variante incerte, care trebuiau să primească un răspuns afirmativ, astfel încât eu să ajung la Târgu Mureș: fratele meu să poată amâna călătoria la București și mama să aibă programul liber pentru a veni cu el. Aceste două lucruri le-am cerut de la Dumnezeu.

I-am contactat pe amândoi rugându-i să vadă în ce măsură mă pot ajuta și apoi le-am așteptat răspunsul. Între timp, mintea mea deja gândea o temă pe care să o abordez la atelier, eram tot mai încântată de posibilitatea de a ajunge la conferință și, cumva, simțeam că Dumnezeu va răspunde pozitiv rugăciunii mele. În același timp, însă, mi-am tot spus că, indiferent ce va fi, voi accepta decizia Lui.

Prima care mi-a răspuns a fost mami. Programul ei era liber, deci putea să vină la București. Încântarea din inimă îmi creștea de la o clipă la alta. Însă nu a trecut mult și fratele meu mi-a zis că, oricât și-ar fi dorit, nu va putea amâna vizita la București. Și acesta a fost finalul planurilor mele.

Nu am plâns pentru că Dumnezeu a răspuns negativ rugăciunii mele, dar trebuie să recunosc că în interior am suferit. Mi-am dorit foarte mult ca lucrurile să se alinieze și să pot să mă bucur împreună cu surorile mele în Hristos.

Primul instinct a fost să mă întreb dacă totuși nu există o altă variantă, dar m-am oprit repede.

Mi-am dat seama că am tendința de a trece peste ceea ce vorbisem cu Dumnezeu. El, dacă ar fi fost voia Lui, ar fi lucrat în așa fel încât să pot merge, dar a ales să zică: „Nu”. De ce? Nu știu. Dar în momentul în care am înțeles greșeala în care eram tentată să cad, am făcut un pas în spate și am spus: „Doamne, chiar dacă nu înțeleg, aleg să accept răspunsul Tău.”

Nici acum nu știu sigur de ce Dumnezeu a ales să îmi răspundă așa. Poate a vrut să îmi testeze reacția și atitudinea ca urmare a refuzului Său. Dar ce știu este că cel puțin un lucru frumos a ieșit din toată această experiență. Am învățat să aplic mulțumirea și acceptarea planului Său chiar și atunci când nu corespunde cu dorința mea. Și un alt lucru bun este că Domnul mi-a dat posibilitatea să vă scriu acum despre lecția pe care am primit-o.

Încurajarea mea pentru voi este să rămâneți ancorate în Hristos chiar și atunci când spune „Nu”. Planurile Lui sunt mai bune decât planurile noastre. Dacă noi ne facem partea și așteptăm în tăcere ca El să o facă pe a Lui, suntem cele mai câștigate. Este o mare ușurare să lași totul în mâna Sa atotputernică. Întrebările și frământările nu își au locul. Nu ne aduc decât neliniște, nesiguranță, știrbind din frumusețea relației cu El.

Dacă nu ne putem încrede pe deplin în suveranitatea Creatorului universului, în cine altcineva ne-am putea încrede? El este Stânca și Tăria noastră!

Alexandra Pencea (foto)

Am învățat să aplic mulțumirea și acceptarea planului Său chiar și atunci când nu corespunde cu dorința mea.

RUGĂCIUNE

pentru Nașterea Din Nou

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3)

Suntem în luna decembrie, luna în care sărbătorim nașterea Domnului Isus Hristos, Mântuitorul nostru și gândul m-a dus la înștiințarea pe care a făcut-o Dumnezeu lui Iosif, printr-un înger, cu privire la Fiul pe care urma să-L nască Maria: „Ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” (Matei 1:21) Cel care a fost promis din vechime să aducă mântuirea de păcate, iată că S-a întrupat și a locuit printre oameni plin de har și de adevăr. Hristos a luat un aspect asemănător cu al nostru, ca noi să îmbrăcăm aspectul Lui. El a luat chipul nostru, ca noi să luăm chipul Lui. Crezând în Fiul lui Dumnezeu care, din dragoste pentru noi a devenit Fiu al omului, fiii oamenilor pot deveni copii ai lui Dumnezeu.

Domnul Isus Hristos a venit pe pământ să ispășească prin vărsarea sângelui Său păcatele noastre. În sângele Lui avem spălarea de păcate, în rănilor Lui avem vindecarea și în Numele Lui avem mântuirea, izbăvirea, salvarea. Nu există alt Nume în care să avem mântuirea!

Orice creștin are o naștere fizică, aceea prin care vine în această lume și trebuie să aibă și o naștere spirituală, o naștere din nou, ca să poată vedea Împărăția lui Dumnezeu. Această lucrare o face Duhul Sfânt. El este Cel care ne conștientizează de starea de păcat, de nevoia de pocăință, de iertare și de credință în Mântuitor. Prin pătrunderea Duhului Sfânt în duhul nostru se naște acel om interior, începe procesul de transformare a omului firesc în om duhovnicesc, proces care durează toată viața.

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: ‘Trebuie să vă nașteți din nou.’” (Ioan 3:5-7)

De aceea Domnul Isus ne avertizează:

Pocăința și credința în Domnul Isus Hristos și jertfa Lui mântuitoare permit Duhului Sfânt să realizeze nașterea din nou. Fără nașterea din nou nu vom putea înțelege Împărăția lui Dumnezeu și nu vom putea intra în ea. La fel, nu vom putea înțelege Biblia cu toate tainele ei sfinte. Schimbarea radicală în sufletele noastre, numită pocăință, se produce când omul intră cu inima deschisă în contact personal cu Domnul Isus cel înviat și înălțat. Sunt clipe de adâncă smerire, regret profund pentru toate păcatele comise, lacrimi sincere pentru nevoia de iertare. Știi că există un Mântuitor care s-a jertfit și pentru păcatele tale și îți pui toată nădejdea în El și crezi cu tărie că doar El poate face acest lucru. Te vei umple cu dragostea lui Dumnezeu care este esențialul nașterii din nou. Nașterea din nou îți schimbă prioritățile: pe primul loc va fi Dumnezeu. Începi să cauți voia Lui, nu voia ta.

După nașterea din nou urmează creșterea în desăvârșire realizată prin cercetarea Scripturii, lepădarea plăcerilor firești, rugăciunea, legătura frățească, privirea necurmată la Domnul Isus.

Dragă cititoare, dacă nu ai experimentat încă nașterea din nou, roagă-te Celui ce te iubește cu o iubire veșnică să aducă în viața ta acest moment esențial fără de care nu poți intra în Împărăția lui Dumnezeu. Duhul Sfânt să ne călăuzească în tot adevărul!

Fiți binecuvântate de Domnul Dumnezeu!

Cu prețuire,

**Lidia Aldea,
Târgu Mureș**

În ultimele momente ale acestui an

În ultimele momente ale acestui an, poate mai mult ca niciodată, avem nevoie de o inimă încălzită.

Inima este cea care poate fi nespuse de înșelătoare. Am avut impresia și certitudinea că mi-a trădat încrederea. Încrederea neclintită în sentiment, în emoție, nu are ca rezultat final un deznodământ pozitiv. De aceea, de fiecare dată, caut să pricep simțirile ei. Nu știu cum a fost acest an pentru tine. Poate te regăsești în trăirile mele și înțelegi tot mai profund că totul în jur nu ne oferă speranță și stabilitate.

Toate valurile de confuzie, de incertitudine, de schimbare au ca țintă: o lume nouă. O lume care promite haos, distrugere, frică, un viitor sobru și fără echilibru. Și mă întreb, și mă cercetez, să nu abdic de la un adevăr suprem.

Acela că TOATE LUCRURILE I se supun LUI. Singurul care poate îndepărta incertitudinea și frica. Sunt convinsă că vom străbate drumuri lungi și drumuri scurte și că inima va fi mereu testată pentru a fi transformată.

Ținta poruncii este DRAGOSTEA, și câteodată mă uit în rezervorul personal și simt nevoia de o umplere din nou. Un colind drag are următoarele versuri care îmi încălzesc inima atunci când le ascult:

*Dar când Isus s-a născut
Greul nopții-a trecut.
Căci pentru mama ce dulce-l privea,
În întunericul rece, știa:
S-a născut Dragostea!*

S-a născut Dragostea, pentru noi, cei care facem parte din greul nopții care pare că se așează peste inimile și viețile noastre. Avem nevoie de inimi care bat curat. Să învățăm dragostea în acest timp greu – e un exercițiu necesar.

Să fim gata să ne ridicăm, să ne privim, să dăm mâini de pace, să fim onești și loiali unui singur ADEVĂR:

„Să ne iubim aproapele ca pe noi înșine.”
Armele acestea care aduc împietrire să fie încălzite de blândețe și de dragostea lui Dumnezeu – în, pentru și peste fiecare dintre noi! O inimă curată în care să domnească iubirea de Dumnezeu și de aproapele.

Isus e cea mai bună veste pentru noi într-o lume de vești rele.

Gabriela Știr (foto)

*Isus e cea
mai bună veste
pentru noi
într-o lume
de vești rele.*

Este Dumnezeu nedrept?

Nu, El este drept în tot ceea ce face!

Este Dumnezeu bun?

Da, bunătatea Lui se înnoiește în fiecare dimineață!

Am crescut învățând că fără Dumnezeu nu poți face nimic și deseori îmi auzeam părinții spunând: „Cu ajutorul Domnului”. M-am căsătorit devreme și cu binecuvântarea Domnului am început timid să mă încred în El. Ceva din mine dorea mereu mai mult, o apropiere mai mare de inima Domnului! Aveam deja copilași și experimentam zilnic protecția Lui peste ei! Dar cum nu știm ce aduce ziua de mâine, ar trebui să mulțumim mai mult pentru azi!

Cum un telefon îți poate schimba viața...!? Soțul avusese un accident de muncă și era în stare gravă la spital. Urmând ore, stând în așteptare pe holuri reci, așteptând un semn bun, o remediere, ceva de care să te agăți. În clipe de încercare te simți atât de încremenit, nu poți nici să te rogi, nici să speri. Așteptarea poate fi dureroasă mai ales când nu sunt șanse de supraviețuire. Singura mea rugăciune a fost: „Doamne eu știu că poți!”

Dar planul Domnului a fost altul, așa că m-am trezit singură, la 29 de ani, cu cinci copii sub 10 ani. Fiecare împrejurare din viața ta îți poate aduce suferință, mai multă sau mai puțină, eu cred că depinde de cum privești, depinde și ce alegere faci. Să alegi să te încrezi în Dumnezeu chiar și când trupul îți e frământat de boală. Să alegi să crezi că El este drept când treci prin pierderea cuiva drag. Să alegi să spui: „Da, Domnul este bun!” când dorul, durerea și singurătatea te macină.

Trăim vremuri în care nu ne mai spunem durerile ci vrem să ducem singure luptele zilnice. Am auzit des vorba „că le știe Domnul pe toate”. Da, e bine să spunem Domnului și El chiar le știe, dar să nu ridicăm ziduri împrejurul inimii noastre, pentru că ar putea ușor să își facă loc descurajarea și alte gânduri negative.

Suntem chemate să fim sprijin celor care trec prin suferință! Trebuia să fac o alegere și să o fac repede pentru că cinci suflete plâpânde aveau nevoie de o ancoră în viață. Dar cum să le spui că tatăl lor e sus la Domnul, fără să vadă în tine, ca mamă, speranță! Pe cine să rogi să te ajute, cine să îți dea un sfat, cine să te mângâie pe tine și apoi să îți poți mângâia copiii!? Nu am găsit pe nimeni să facă asta și nu vedeam pe nimeni capabil să înțeleagă, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu. Și cu puțină speranță pe care o aveam în inimă i-am cerut mângâiere și putere să pot flutura steag de biruință în numele Lui!

Cum te mângâie Dumnezeu nu o face nimeni, căci mângâierea Lui este sfântă!! Dacă viața te-a adus într-un punct în care nu mai vezi speranță, nu mai vezi scop în ceea ce faci, vreau să îți aduci aminte că Dumnezeu e Cel care te poate ridica! Am ales să cred că planul Lui e mai bun decât al meu și că voia Lui e mai presus de a mea! Ce e mai minunat decât să fii plină de pace în mijlocul suferinței, de pacea care îți este dată de Dumnezeu! Știu că nu e ușor, e luptă grea dar privirea să îți fie sus!!

Inima ta rănită are nevoie de Dumnezeu!! Suferința poate fi și o oază de pace dacă alegi să îl pui pe Dumnezeu la cârma vieții tale.

Nu știm ce aduce ziua de mâine, dar știm că Dumnezeu va fi cu noi! Lasă-L să fie raza ta de soare în vremuri întunecate!

Mi-am strâns copilașii în jurul meu și dacă eu zâmbeam plină de speranță ei erau la fel! Dacă au văzut în mine pace, ei au fost la fel plini de pace! Am ales să mă încred în Dumnezeu și astfel dependentă de dragostea Lui privesc cu speranță că El va fi cu mine!!

Rămâi deplin încredințată că El veghează asupra ta!
Nimic nu se întâmplă fără voia Lui!
Mulțumește pentru un astăzi binecuvântat!

Larisa Lupașcu

Tati și frica

Îmi ziceam: o fi din copilărie, o fi din alegeri, o fi din păcate nemărturisite, o fi din descurajarea societății sau a mediului în care m-am dezvoltat! Cert e că ați avut în spațele gândurilor anterioare una dintre cele mai fricoase și anxioase persoane. Am 44 de ani și m-am împăcat cu Dumnezeu acum 15 ani, însă fricile mele păreau să se acutizeze și să se înmulțească, nicidecum opusul.

Și cu toate acestea, un har din abundență avea să mă țină cu mințile întregi și cu o inimă sensibilă la vocea Domnului, ca să pot fi ajutorul potrivit pentru soțul meu, mamă iubitoare și implicată pentru doi băieți adolescenți și o slujitoare care are în grijă peste 30 de copilași. Ooo, ce har nemeritat!

Noapți nedormite, frământări și angoase de tot felul m-au făcut să cresc, să-l caut pe Dumnezeu cu o foame incredibilă. Într-o zi, obosită și chinată de frici am avut revelația că El este Tati.

Mă adresasem până atunci Lui numai cu „Domnul meu” sau „Stăpânul meu”. Am uitat că El este Tati. O schimbare de paradigmă care a făcut ca stările și fricile mele să se transforme în furnicuțe. Din nou, ce har!

El este în continuare Domn peste viața mea, peste alegerile mele, este singurul Dumnezeu căruia mă închin, dar este Tati când Goliatul numit „Frică” vrea să mă atace.

Și mai trebuie să nu uit ceva: să mă fac ca un copilaș în ciuda vârstei biologice, anilor de credință, experienței de viață sau victoriilor câștigate.

Sărbători binecuvântate!

Loredana Marin (foto)

acesta este

Tatăl meu!

Mi-e drag cerul. Asemeni unei pelicule imense, mă întâmpină cu aceeași grandoare, în fiecare moment al zilei sau al nopții. Răsăritul soarelui este episodul meu preferat din spectacolul fascinant pe care mi-l oferă această creație minunată a lui Dumnezeu. Iubesc și apusul... și bolta înstelată. Iubesc și fața înnoată a cerului și săgețile argintii ale fulgerelor. Mă emoționează sunetul tunetului și mă înalță, în același timp. În acordurile lui îmi șoptesc mie însămi, cu o radiantă bucurie: „Acesta este Tatăl meu!”

Mi-e dragă vocea Lui și-adesea o ascult în foșnetul frunzelor înfiorate de unda vântului, în susurul blând al izvorului grăbit, în trilirile edenicale ale păsărelelor, în chiotele copiilor fericiți...

Mi-e drag cerul pentru că-mi vorbește despre El...

Mi-e dragă natura, cu tot ce-mi dăruiește...dar nu mi-ar fi de ajuns contemplarea ei dacă nu mi-ar vorbi Dumnezeu prin Sfânta Scriptură. Numită atât de frumos „Crisoarea de dragoste a lui Dumnezeu”, Scriptura îmi aduce mesajul ce mă

edifică și mă îndeamnă să trăiesc frumos, pentru onoarea Lui. Îmi place s-o citesc și s-o las să mă citească... Cu cât o citesc mai mult cu atât văd mai clar măreția Autorului ei. Cu cât mai mult o las să mă citească, să-mi schimbe gândurile, planurile, visurile, cu atât disting mai bine cine sunt, în lumina reflectorului divin.

Imaginează-ți frumusețea primului om creat: o „copie” a Creatorului, cu inima curată și plină de bunătate, de dragoste, de sfințenie, de slavă...

Imaginează-ți Edenul cu bogăția lui: pomii aceia superbi, cu roade gustoase, râul cu apă limpede, toate speciile de păsări și vietăți, toate animalele blânde și cuminti...pământul încărcat de bunătați și cerul de splendoare... și glasul Domnului Dumnezeu, rostind duios invitația: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină...” (Geneza 2:16)

Ce răsfăț! Toate lucrurile foarte bune, create prin cuvânt, erau pregătite pentru bucuria și plăcerea omului. O singură restricție se cerea a fi respectată, cu strictete și credincioșie. O singură poruncă răsuna grav printre ramurile-i încărcate de frumusețe:

„din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” (Geneza 2:16-17)

Domnul este bun! Bunătatea și generozitatea lui Dumnezeu transpar din primele cuvinte ale Sfintei Scripturi. El nu poate fi altfel. A fost, este și va fi întotdeauna bun. A creat frumusețea din nimic pentru oamenii pe care i-a făcut ca să-l poarte chipul pe pământ. Le-a dat totul în mâini. I-a copleșit cu bunătatea Lui. În providența Sa, i-a învățat să păstreze ce le-a încredințat. Ca să rămână veșnic sub binecuvântare le-a cerut să îi rămână credincioși, să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului.

În acel cadru încântător și perfect, deodată, o voce complet străină le-a răsunit în urechi: „vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu...” (Geneza 3:5)

Cine poate fi ca Dumnezeu? E credincios, suveran, e atotputernic, e omniscient, omniprezent, nelimitat în timp și spațiu, e infinit. E slăvit! E onorat! E plin de glorie! E sfânt, de trei ori sfânt! Nimeni nu este ca El!

Nimeni nu poate fi Dumnezeu și nimeni nu poate fi ca Dumnezeu decât în măsura în care El alege să împărtășească din Sine Însuși! L-a creat pe om după chipul și asemănare Lui cu toate atributele pe care El a ales să i le dăruiască.

Însă, o copie nu este totuna cu originalul. Poate semăna foarte bine dar este numai o copie. Omul nu este Dumnezeu și nici nu este egal cu El! Nu a fost și nu va fi vreodată! Omul este creatura mâinii măiestre a singurului Dumnezeu adevărat. Universul e creat și stăpânit de El. Îi stabilește limitele și îi orchestrează mișcarea. Să nu crezi vreodată că Dumnezeu ar putea fi într-o floare, într-un lac, în trunchiul unui copac, sau chiar soarele însuși. Florile, copacii, soarele, luna, stelele și toată natura e frumoasă pentru că e creația Lui și poți distinge o picătură din frumusețea Creatorului contemplând-o. Însă nu uita niciodată: El este suveran și întreg Universul I se supune. Dumnezeu îl luminează cu slava Lui...

Lucifer și-a dorit această slavă. Și-a dorit să fie ca Dumnezeu, ba chiar mai mult...și-a dorit să fie Dumnezeu. Iată-l înaintea omului ce a fost creat să poarte chipul Marelui Stăpân: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” (Geneza 3:1) Aceste cuvinte pun la îndoială credincioșia lui Dumnezeu. De ce nu i-a lăsat Dumnezeu să facă tot ce voia? De ce le-a trasat limite?

Te întrebi de ce nu ar dori El să te bucuri de tot ce a creat? Nu este El atât de înțelegător încât să-ți permită să trăiești cum îți place? Nu te iubește atât de mult încât să-ți împlinească toate dorințele? Te îndoiești de credincioșia Lui?

„Mă rog de atâta vreme! De ce nu se întâmplă nimic?”, spune cineva care își caută un loc e muncă. „Nu-mi mai iubesc soțul! De ce nu mă pot bucura de compania altui bărbat?”, spune o soție supărată. „Nu mă pot ruga! Nu mai cred în nimic! Nu știe Dumnezeu prin ce trec? De ce sa mă mai rog?”, spune o adolescentă depresivă. „Vreau să-mi trăiesc viața cum îmi place. Dacă mă iubește, Dumnezeu mă va accepta așa cum sunt!”, spune un tânăr răzvrătit. „Dumnezeu Și-a întors fața de la mine și nu mă mai ascultă. Nu-l pasă prin ce trec!”, spune o mamă îndurerată.

Satan, Ispititorul, șarpele cel vechi continuă să înșele oamenii. Le strecoară în inimi îndoiala față de credincioșia lui Dumnezeu, îi minte și le oferă soluțiile sale, îi atrage în păcat și apoi își bate joc de ei.

A folosit aceeași metodă ca să-L ispitească pe Însuși Fiul lui Dumnezeu, punându-i la îndoială identitatea și provocându-L să-și încalce chemarea Sale pentru a-și împlini nevoia imediată: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini...”, „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos...”, „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.” (Matei 4:1-11)

Înțelegi? Satan L-a ispitit pe Domnul Isus Cristos, la fel cum a ispitit-o pe Eva, căutând să aducă îndoială și confuzie când este vorba despre caracterul lui Dumnezeu.

Întrebările nu sunt periculoase. Răspunsurile, însă, pot fi.

Satan nu a intenționat să aibă doar o conversație interesantă cu Eva. El nu avea nevoie de informații. Intenția lui era s-o deruteze și s-o manipuleze. Ținta lui era slava lui Dumnezeu reflectată pe chipul ei și al bărbatului ei. Replica lui Satan la răspunsul Evei a fost săgeata îmbibată în otrava poftei păcătoase: „Hotărât, că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”(Geneza 3:4-5)

De-a lungul anilor oamenii au fost și sunt curioși să afle răspunsuri la întrebări dificile despre Dumnezeu și planurile Sale. În suveranitatea Sa, El răspunde doar în coordonatele stabilite de El și nu după pretențiile lor. Naivi, nerăbdători și nesupuși se avântă să-și împlinească pofta de cunoaștere în felul lor, dincolo de frontierele voii Sale.

Fiind mereu însetați după El, nu-și pot stămpăra sufletele cu nimic altceva... și totuși... mereu caută altceva...

O, de-am cunoaște cu toții adevărul! De-am căuta să răspundem cu credincioșie la credincioșia lui Dumnezeu față de noi, oare cum ar arăta viețile noastre?

E bine să ai întrebări, să meditezi la ele, să cauți răspunsuri corecte și concrete dar nu oriunde, nu oricum și nu la oricine. Căutarea unui răspuns în locul nepotrivit, într-un fel nepotrivit, de la cel nepotrivit, i-a fost fatală primei femei de pe pământ și bărbatului ei.

A murit veșnicia din ei...

Grădina aceea fermecătoare, cu pomi superbi, cu roade gustoase, cu râul șiroind liniștit, cu toate bunătățile și frumusețea ce i-au înconjurat, a rămas goală de tălpile lor murdărite de păcat. Dincolo de frontierele Edenului au întâlnit durerea, ura, războiul și spini... și nici măcar nu gustaseră fructele din pomul vieții ce se înalța falnic în mijlocul grădinii...

Ce păcat...! Omul și-a pierdut vrednicia de a sta în prezența lui Dumnezeu... A ajuns singur și neajutorat, vrednic de toată mila Creatorului.

Mila, da, mila Lui s-a arătat.

A ales să coboare El Însuși printre oameni, părând neajutorat, sărac și fără strălucire omenească, pentru a-i îmbogăți pe cei săraci de bucurie și pace, pentru a-i mântui și a-i binecuvânta cu odihna Lui: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. (Matei 11:28)

Copilul Isus s-a născut ca să sufere și să moară pentru păcatul omenirii. El era singura soluție a salvării din păcat, singurul vrednic să moară pentru toți. El, Regele regilor, te așteaptă cu brațele deschise ca un tată iubitor. Te invită să-L cauți în Scriptură, să-L chemi în casa ta, să-L lași povara și să-L ceri să-ți umple inima de El și să-ți-o golească de tine! Este singurul mod de a fi ca El!

Nu te teme! Caută-L, căci se va lăsa găsit! Apoi, spune, fără frică: „Acesta este Tatăl meu!”

Rodica Filip (foto)

Cum să avem trupul și sufletul odihnite?

Trăind în secolul performanțelor și al dorinței după perfecțiune, presiunea socială ne determină să fim într-o permanentă fugă după frumusețe, promovare, succes, astfel tot mai frecvent ajungem în burnout.

În contextul actual al standardelor excesive și uneori iraționale suntem influențate să avem idealuri nerealiste și modele lumesti, seculare, dar reperul suprem pe care trebuie să îl urmăm este Tatăl ceresc.

Manifestările sindromului de burnout nu sunt identice, fiecare putem experimenta diferit epuizarea fizică, emoțională, psihică, spirituală, la fel și schimbările comportamentale survenite. Când o persoană ajunge în burnout, trece printr-o metamorfoză, o schimbare a naturii, a caracterului și a aspectului exterior.

Nu se poate defini sau stabili momentul exact în care se declanșează burnoutul, deoarece acesta se instalează progresiv, dar putem învăța cum să îl depistăm și diagnosticăm încă de la primele semne.

Semne ale epuizării fizice:

- oboseală cronică ca urmare a suprasolicitării organismului,
- imunitatea scăzută, intoleranță la frig, lipsa apetitului,
- dificultăți de respirație, aritmii,
- migrene frecvente, insomnie,
- atacuri de panică, atacuri de anxietate („Vai de mine, sunt terminat!”, Isaia 6:5).

Semne ale epuizării emoționale:

- sentimentul de gol interior, depresia, frustrarea,
- scăderea toleranței, schimbări de dispoziție, lipsa perspectivelor.

Semne ale epuizării psihice (mentale):

- acutizarea conflictelor cu alte persoane,
- neîncrederea, suspiciunea, pesimismul,
- comportament iresponsabil și nesigur,
- lipsa încrederii în sine.

Semne ale epuizării spirituale:

- credința este frântă și fragilă,
- sentimentul umblării prin valea umbrei morții,
- îndoiala cu privire la slujire, chemare, talanți și viziune,
- atitudinea încrezătoare este înlocuită de tristețe, deznădejde,
- sufletul care inițial este un ocean plin de viață, ajunge asemeni unui bazin cu apă stătută,
- temeri excesive („îngrijorarea este un ciclu de gânduri inutile care se învârt în jurul unei teme centrale” – Corrie ten Boom),
- oamenii a căror vocație ține în întregime de a dăruia, ajung să se epuizeze.

Schimbări de comportament:

- amânarea începerii unei sarcini, procrastinarea,
- impulsivitatea, iritabilitatea,
- izolarea fata de ceilalți, lipsa entuziasmului,
- probleme de concentrare, neplăcerea de a mai lucra,
- incapacitatea de a organiza eficient timpul,
- lipsa motivării la locul de muncă și nerespectarea termenelor limită.

Înțelegând semnele și simptomele sindromului de burnout, cum se manifestă în viața de zi cu zi, putem învăța cum poate fi prevenit, contracarat și să ne recuperăm din el, ajungând la o viață mai sănătoasă la locul de muncă și acasă.

Burnoutul este o boală care trebuie tratată și încă de la primele semne de epuizare este imperios necesar să întrerupem activitățile care ne drenează de energie și să ne focusăm pe recuperare. Tratamentul este ca o călătorie printr-o perioadă de epuizare și recalibrare, care schimbă radical stilul de viață, valorile, scopurile.

Prevenția și modalitățile de a ajunge din nou pe tărâmul luminos al sănătății:

- Medicina preventivă ne recomandă adoptarea unui stil de viață sănătos, îmbunătățirea calității somnului, detoxifierea digitală și prioritizarea sănătății psihice și emoționale („Aceasta va aduce sănătate trupului tău și răcorire oaselor tale”, Proverbe 3:8).

- Altă metoda eficientă a profilaxiei epuizării este disciplina zilnică de a ne întâlni cu Dumnezeu în părtășie prin rugăciune și meditare la Cuvântul Domnului. Timpul de devoțiune zilnică umple și reumple rezervorul interior, deoarece Dumnezeu reîmprospătează Duhul. Doar Creatorul și Susținătorul vieții poate elibera acele energii vitale din adâncul spiritului uman. El evaluează, înnoiește și reîncărcă izvoarele vieții, izvoarele sufletului („Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”, Proverbe 4:23).

- Trebuie să depistăm și contracarăm acele activități care ne diminuează resursele sufletului și să îl invităm pe Dumnezeu să ne evalueze și corecteze traiectoria („Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!”, Psalmul 139:23-24).

- Practicând gratitudinea o putem lua exemplu pe Rut care a cultivat un spirit de recunoștință și o inimă mulțumitoare (Rut 2:10). O inimă mulțumitoare este parte integrantă a vieții pline de credință.

- O manieră practică de prevenție este să notăm zilnic în jurnalele personale putem găsi direcție și siguranță prin analiza stăgărilor și progreselor, eșecurilor și biruințelor din perioada de recuperare din epuizare.

- Trebuie să ne stabilim o viziune semnificativă, obiective și standarde realiste, fezabile, luând în considerare planurile și prioritățile Sale pentru viețile noastre, înaintând „spre țintă, pentru premiul chemării”. „Nu ca am câștigat premiul sau că am ajuns desăvârșit, dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus” (Filipeni 3:12).

- Păstrarea echilibrului între viața profesională și nevoile căminului și ale familiei („Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta!”, Eclesiastul 9:10). Înțelepciunea pe care ne-a oferit-o Dumnezeu ne ghidează să folosim în mod eficient și productiv resursele noastre. Identitatea noastră este determinată în mare măsură de relația cu Dumnezeu și cu semenii și nu cariera ne definește.

- Administrarea eficientă a căminului (Proverbe 24:3-4; Proverbe 31:15): femeia înțeleaptă se trezește de dimineață pentru a planifica activitățile zilei; dacă femeile din Biblie aveau la dispoziție „slujitoare”, astăzi avem la dispoziție o gamă largă de aparate electrocasnice, servicii de utilități și alte binecuvântări care ne ajută în îndeplinirea sarcinilor, oferindu-ne mai mult timp în părtășie cu Dumnezeu și familia.

- Gestionarea corectă a timpului și evitarea procrastinării (Psalmul 31)

- Un management corect al stresului prin conectarea la sursa divină („Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștință lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.”, Filipeni 4:6-7). Un alt remediu împotriva anxietății găsim în Psalmul 23 „El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul.”

- Talentele, abilitățile să le folosim pentru gloria lui Dumnezeu și nu spre lauda noastră („Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Cristos”, Coloseni 3:23-24).

”Voi slujiți Domnului Cristos”
Coloseni 3:23-24).

Biblia ne relatează despre bărbați și femei (Iov, Ilie, Moise, David, Marta etc.) care au traversat crize serioase de epuizare, au trecut prin Valea Umbrei Morții, lumea lor s-a prăbușit, cerul a rămas tăcut și în mijlocul simptomele acute, Dumnezeu era cu ei și nu i-a părăsit niciodată.

Apropiindu-ne de sărbătoarea nașterii Domnului putem să medităm la planurile Lui cu privire la armonia din viețile noastre: Ioan 14:27 „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” și să decidem să trăim o viață plină de sens și semnificație divină.

Dorința mea este ca fiecare cititoare pe bază introspecției și conștientizărilor să se degrezeze de așteptările nerealiste pe care noi sau societatea ni le stabilim și să trăim fiecare zi ca pentru Domnul și prin fiecare acțiune să îl slăvim pe Dumnezeu. Bazându-ne pe recomandările din Cuvântul lui Dumnezeu putem să ne odihnim fizic, psihic, emoțional și spiritual.

M-am trântit pe canapea, cu șorțul murdar, cu mâinile pline de sos, prea obosită ca să mă mai spal pe mâini. Am început să plâng de oboseală și eram prea copleșită de câte lucruri aveam de făcut: „Doamne, adu-ți aminte că nu mai pot!”

Am stat plângând pe canapea în timp ce se cocea prăjitura în cuptor. Un gând subtil a străpuns mintea mea plângăcioasă, că mai bine aș valorifica timpul de sărbători. Am deschis la povestea cu Marta și Maria. „Zău, Doamne, dar sunt sărbătorile, de ce aș citi acum povestea lor?”

Eu nu am niciun Lazăr bolnav, deja te-am recunoscut ca Domnul meu, stau la picioarele Tale, merg la biserică.”

Doamne, câte am de făcut!”

O poveste fascinantă despre două surori cu caractere diferite. O poveste despre cum să-mi pregătesc inima pentru sărbătoarea Nașterii Lui Isus. Marta, draga de ea, era ocupată așa ca mine. E de dorit să facem mâncare, să ne pregătim pentru musafiri, dar deseori uităm că musafirul cel mai important e Isus. El nu mănâncă friptură și sarmale, ci își dorește să stăm în prezența Lui, să ascultăm ce are să ne spună.

Eu, în toată povestea aceasta sunt Lazăr, dar sunt atât Marta cât și Maria. Sunt Lazăr, cel bolnav, cu prea multe diagnostice rare. Sunt Lazăr care, medical vorbind, e pe moarte. Stați liniștite că mă dă Domnul jos de pe moarte, că îmi tot dă de slujit și mă bucur în El. Dar, sunt Lazăr, deseori prea bolnavă ca să cer ajutor sau să chem pe cineva să se roage pentru mine. Mulți au obosit în rugăciunea pentru mine. Au trecut 11 ani de când am aflat că am coloana distrusă, un fel de tumoră lichidă și multe alte probleme. La început toți au fost Marta și au alergat înaintea Lui Isus pentru vindecarea mea.

Acum, după atâția ani și complicații, am rămas doar Lazăr, mai bolnav ca înainte, pentru care rar se mai roagă oamenii. Dar, Lazăr are parte de înviere, de o minune extraordinară de mare, pentru că la bază, cineva a alergat pentru el insistent la Isus.

Pe lângă cozonaci și sarmale, pentru cine alergi la Isus? Poate nu ai un Lazăr bolnav, dar poate ai copii care acum de sărbători nu vor să vină la biserică sau au ales să se îndepărteze de Domnul. Poate soțul tău nu te lasă la biserică și nu poți să-L slăvești pe Dumnezeu. Credeți-mă, e mai important să alergăm la Isus pentru Lazăr, decât să ne frământăm ca cozonacii.

Fă-ți treaba și mâncarea, dar acolo trântită pe canapea, aleargă în rugăciune la Isus cu al tău Lazăr.

Sunt și Marta, după cum bine observați. Sunt mai mult ca Marta, nu doar că sunt ocupată cu treabă, sunt așa stresată să fie curat, încât cu tuburile în abdomen și cu pungi, m-am pus în genunchi să curăț toaleta ca să pot vomita. Am vomitat și îmi era cumplit de rău, dar ștergeam totul în jurul meu. Uneori din cauză că sunt Lazăr și aș vrea să nu fiu o povară pentru familie, dar deseori din cauză că sunt dependentă de făcut curat.

Marta la început era ocupată, dar pe parcurs vedem cum Dumnezeu o schimbă. Ajunge din femeia ocupată, să fie persoana care aleargă la Isus când are probleme, crede în puterea Lui, o cheamă și pe sora ei la Isus, îl lasă pe Isus să deschidă mormântul, și, mai mult de atât, e prima care îl recunoaște pe Isus ca Fiul Lui Dumnezeu și crede în El. Marta îl recunoaște și crede în El înainte ca minunea să fie împlinită.

Îmi doresc să fiu Marta, cea pe care Isus o schimbă. Cea care aleargă la Dumnezeu pentru cei din jur, cea care trăiește cu Isus.

Maria? Sunt și eu ca ea. Momentan pe canapea, cu casa întoarsă pe dos stau și notez lucruri pe care le învăț din Scriptură. Aș vrea să fiu așa mereu. Să alerg la Isus în toate circumstanțele și mai mult de atât, să rămân acolo la picioarele Lui. Maria, cea care îl plângea pe Lazăr, îl recunoaște pe Isus ca fiul Lui Dumnezeu. Ea sparge ce a avut mai de preț la picioarele Lui Isus. „Doamne, ce sparg eu mai de preț la picioarele Tale, mai ales acum de sărbători? Timpul meu și inima mea, aș vrea să le pun la picioarele Tale!”

Ce minunat e acest capitol din Biblie și câte învățături are, chiar și pentru sărbători? Cât e de frumos când te oprești din alergarea ta și ascuți ce să citești. Oprește-te și citește Scriptura. Până fierbe ciorba, până spală mașina, citește cu copiii tăi, cu soțul tău și fii exemplu pentru ei.

Mă ridic de pe canapea și îmi șterg lacrimile. Pun colinde și în timp ce împachetez sarmale, îl laud pe Dumnezeu că L-a dat pe Fiul Său ca preț de răscumpărare pentru noi. Nu trebuie să fiu Lazăr, doar Maria sau Marta. Trebuie să fiu cea care îl recunoaște pe Isus ca Domn și Mântuitor.

Lavinia Jinar (foto)

Povești de credință

Muzeul Prietenii Bibliei

În luna noiembrie, unde am avut întâlnirea cu clasa de la Suceava și o întâlnire de femei la Gura Humorului, am profitat de ocazie pentru a poposi și la Voroneț, unde am vizitat Muzeul „Prietenii Bibliei”, deschis chiar în luna mai 2024. Aici am întâlnit familia Clipa: pe sora Teodora Clipa, cea care și-a pierdut soțul în perioada comunistă, fiind o familie prigonită din cauza credinței lor baptiste și pentru distribuirea Bibliei. Am întâlnit-o și pe Claudia Clipa, care a rămas orfană de tată de la vârsta de doi ani și pe Cornel Clipa, care este administratorul și ghidul muzeului „Prietenii Bibliei”.

Există mulți eroi ai credinței ale căror povești au rămas necunoscute. Ei, care și-au sacrificat viața pentru mântuirea altora, nu au dorit faimă sau recunoaștere. Astăzi, le onorăm sacrificiul prin Muzeul „Prietenii Bibliei”. Muzeul este locul unde păstrăm frânturi din aceste mărturii, care odinioară erau secrete ce îți amenințau viața, iar astăzi sunt povești expuse în vitrine, având scopul de a ne încuraja să-L mărturisim pe Hristos.

Teodora și Ioan Clipa

De mică am fost înconjurată de povești despre perioada comunistă. Mi se spunea de curajul bunicului și de puterea cu care bunica Dora a crescut singură șapte copii. Mi se povestea despre dragostea bunicilor pentru Dumnezeu și credința lor neclintită. A trebuit să cresc până să aflu de ce a murit bunicul. Îmi amintesc și acum momentul, poza din articolul de ziar cu șapte copii și o mamă în jurul unui sicriu.

Bunica mea, Teodora, s-a căsătorit cu Ioan în 1965. Aveau împreună șapte copii: Cristina, Daniel, Pavel, Ligia, Corneliu, Florentin și Claudia. Pe lângă misiunea de a-i crește, Dora și Ioan au simțit că este datoria lor să împartă Biblia celor care nu dețineau niciun exemplar. „Era ilegal să le transporti, ca să nu citească lumea. Că aveai așa, o Biblie în casă, nu era problemă, dar nu aveai voie să transporti la alte persoane și în altă țară. De asemenea, nu aveai voie să mărturisești, de exemplu, într-un restaurant, că ești pocăit.”

Într-o iarnă, cei doi au hotărât să meargă împreună în Polonia, pentru a duce Noi Testamente în Cernăuți, unde opreau. Ei și-au legat cu sfoară șaptezeci de exemplare ale Noului Testament de corpurile lor, de la gât până la picioare, pe sub hainele groase. Au trecut vama cu noduri în gât, conștienți de pericolul ce îi aștepta dacă vreun ofițer i-ar fi controlat. Din fericire, au ajuns cu bine în Ucraina, unde și-au tăiat funiile unul altuia.

Fiind încântat de succesul călătoriei sale, Ioan a făcut o înțelegere cu un mecanic ce pleca din Suceava spre Polonia, prin Ucraina.

Mecanicul, în schimbul unei sume de bani, ascundea un pachet de Biblii în locomotivă. În apropierea unui sat ucrainean, arunca pachetul pe geam într-un câmp, de unde era ridicat de un om. „Fratele trebuia să ne confirme că a primit pachetul și ne trimitea vorbă. Dacă nu ne trimitea, nu mai aveam siguranță în mecanic”, spunea Dora. Această colaborare a durat trei-patru ani.

Deși în anii comunismului existau restricții severe, Dora și Ioan au reușit să meargă într-o excursie de o noapte în Cernăuți, un oraș din Ucraina. „Noi nu am mai mers cu grupul. Am luat un taxi și am mers direct la fratele acela în sat, ca să îl întrebăm dacă el într-adevăr primește pachetul cu Biblii. Fratele ne-a dat o scrisoare pe care Ioan trebuia să o arate fraților din România cu care colabora.” În scrisoare, era menționat numărul de Biblii pe care el le primise, dar era și o cerere pentru a primi altele. „Scrisoarea asta am ascuns-o sub căptușeală și am prins-o cu boldul de buzunarul de la pardesiu, ca să nu mi-o găsească la vamă. După aceea, când am ajuns acasă, Ioan a luat scrisoarea, a pus-o în portofel și voia să o arate fraților cu care colabora el.”

Nu după mult timp, soțul Dorei, care era mecanic, a fost abordat de Securitate la serviciu. L-au luat, i-au pus întrebări și l-au perchezitionat. În portofel stătea hârtia ce le-a dat motiv celor de la Securitate să-l ancheteze. L-au cercetat și casa și au găsit în magazie trei geamantane pline cu Biblii. „Cum îi cu scrisoarea, cum îi cu scrisoarea? De unde o ai și cu cine colaborezi?”, își amintește Dora de întrebările ce nu i-au dat pace nici soțului ei, nici ei timp de trei luni. „Mergera astăzi, îl pune să scrie o declarație. A doua zi, îi dădea altă hârtie: «Hai, scrie!» Declarație, ce ai făcut, cu cine colaborezi, unde ai pus Bibliile. Timp de trei luni, în fiecare zi îi dădea altă declarație să scrie, pentru a le compara.”

Securitatea i-a promis că îl iartă dacă spune numele celor cu care colaborează. Desigur, pe lângă declarație, Ioan trebuia să devină informator. Să meargă în biserici, să vadă cum decurg slujbele și cine participă la ele, apoi să raporteze tot lor. Nu ar fi fost singurul. Bisericile neo-protestante erau pline de astfel de oameni, dar care, de obicei, raportau sub un nume fals. Abia după 2004, dosarele au fost deschise și s-au descoperit identitățile spionilor.

Dora își amintește de aceste trei luni ca fiind cele mai grele din viața ei. Era urmărită de peste tot, pârâtă de oameni pe care îi considera prieteni și în tot acest timp se îngrijea de cei șapte copilași, cu vârste între paisprezece și doi ani. „Pe Ioan, îl aducea Securitatea acasă la 12, la 1 noaptea și dimineața venea cu mașina după el. Când a venit el într-o seară, îmi spune: «Uite, mi-au propus astăzi să fiu omul lor, deoarece mă amenință cu închisoarea, deși nu există vreun articol de lege care să mă condamne» (articolul prin care putea fi pedepsit cu închisoare s-a dat mai târziu).

Evrei 13:7a – „Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu”

A venit să îmi spună că i-au promis că îl vor ierta de închisoare dacă le spune cu cine colaborează.

Eu i-am zis așa: «Chiar dacă mergi în închisoare și eu rămân cu copiii acasă, treaba asta nu vreau să o faci. Nu vreau să fii Iuda. Dumnezeu îmi va purta de grijă, chiar dacă tu mergi la închisoare.»”

După trei luni de anchetă și bătai, Ioan a fost internat la spitalul de psihiatrie din Suceava. În noiembrie 1980, și-a luat viața – zic autoritățile – lăsând în urmă pe Dora și pe copii. Pe piatra de la mormântul său stau și astăzi cuvintele: „Fii sigur că pentru ceea ce trăiești, merită să și mori!” Totuși, chiar după moartea sa, cuvintele Dorei s-au împlinit. Dumnezeu le-a purtat de grijă.

Deși copiii erau marginalizați la școală pentru credința lor și pentru situația din familie, Dora s-a dedicat trup și suflet educației morale și spirituale a lor, imprimând adânc în inimile și sufletele copiilor ei nestematele rugăciunii și citirii Scripturii. Apoi, Dumnezeu li s-a arătat într-un alt mod. Richard Wurmbrand, care a petrecut paisprezece ani în închisoarea comunistă din cauza credinței, a publicat povestea Dorei în revista Vocea martirilor, pe care o citea și o familie de nemți din Germania. Reinhard și mama lui, Elise, au decis să le vină în ajutor. Periodic, le trimiteau ajutoare materiale și alimente. Fiecare copil primea, de asemenea, un cadou personal de ziua de naștere. Claudia, fata cea mai mică, își amintește și acum cu drag de o rochiță pe care a primit-o și de pixul cu mai multe culori cu care se lauda la școală.

Bunica are acum șaptezeci și șapte de ani. Am întrebat-o de ce era așa de important să transporte Biblii. „Ca să cunoască oamenii pe Dumnezeu. Când citești Biblia, descoperi importanța și misiunea ce a avut-o Domnul Isus pe pământ, suferințele Lui, dar și cum oamenii au trăit înainte prin Lege, iar acum, după Domnul Isus, creștinii trăiesc prin har.”

Am mai întrebat-o dacă ar mai face acum ceea ce a făcut. „Da de ce să nu fac? Tot așa așa face.” Zâmbesc. Persecuția nu i-a oprit pe Dora și pe Ioan din a face ceea ce ei considerau că e misiunea lor.

Mă întreb, în vremurile de libertate, ce mă oprește pe mine din a face la fel.

Muzeul „Prietenii Bibliei”

Familia mea a găsit modalitatea prin care pot răspândi Evanghelia într-un mic orașel din județul Suceava. Aici, credința este ținută strâns în inimile oamenilor, iar apărarea ei este o luptă care se duce chiar de pe vremea lui Ștefan cel Mare. În inima Bucovinei, în apropierea faimoasei Mănăstiri Voroneț, există acum un loc unde dragostea pentru Biblie a căpătat o nouă formă. Din dorința de a păstra amintirea bunicului și de a onora sacrificiile făcute de alți frați în credință, s-a născut Muzeul „Prietenii Bibliei”. Acesta se deschide cu o capelă, construită după modelul bisericilor reformate, cu simplitate în design, o orgă cu tuburi și vitralii. Capela se poate folosi și pentru diverse evenimente, servicii religioase, expoziții, miniconcerte și altele. Tot aici, sunt expuse frânturi din istoria credinței, istoria mondială prin reforma protestantă și tipărirea Bibliei și istoria locală prin lupta pentru traducerea Bibliei într-un limbaj accesibil poporului. La etaj, în vitrine, se află obiecte ale oamenilor precum Richard Wurmbrand, Ioan Clipa, Nicolae Moldoveanu, alături de poveștile acestora. De asemenea, se pot admira instrumente vechi sau rare, reviste și cărți de cântări. După vizitare, bucuria se poate extinde și la cafeneaua familiei, Evergreen Café, unde vizitatorii se pot bucura pe lângă cafea, ceai și prăjituri, de cărți din biblioteca noastră și jocuri de masă.

Muzeul nostru este în continuă schimbare și mereu gata de a primi noi povești. Considerăm că aceste istorii au o valoare neprețuită și suntem entuziasmați ca acest locaș să fie mediul prin care cunoaștem mai multe experiențe ale persoanelor pasionate de Evanghelie, ca și noi. Ne puteți scrie pe adresa de mail muzeulprieteniibibliei@gmail.com sau contacta la telefon +40722220029 (Corneliu Clipa).

Pentru noi, călătoria Muzeului Bibliei a însemnat o mai mare realizare a responsabilității pe care o avem de a ne apăra credința, etica și morala creștină. Vă încurajăm, asemenea înaintașilor noștri, să trăiți credința cu pasiune și curaj.

Din partea familiei,
Naomi Clipa

Perspective noi

Sunt una dintre cele care iubesc perlele. Devin melancolică și gândurile zboară.

Îmi aduc aminte de momentele dureroase prin care am trecut și uitându-mă în urmă pot spune că ceea ce sunt astăzi se datorează acelor perioade în care deznădejdea bătea la ușa inimii mele, viitorul părea sumbru, nu se vedea nici o licărire de speranță.

Experiențele triste din viața mea au avut rolul de a mă forma, de a mă șlefui, de a mă zdrobi. Dacă o stridie nu e lovită, ea nu poate da perle. Același lucru se întâmplă și cu noi. Dacă nu trecem prin procesul de zdrobire, nu vom putea să devenim perle.

Suntem în prag de sărbătoare! E luna cadourilor și cel mai probabil că fiecare și-a făcut deja lista cu ce le va oferi celor dragi.

O idee de cadou care costă foarte puțin, dacă am evalua costurile ei în bani, dar care costă foarte mult dacă am înțelege valoarea ei, ar fi să scrii o scrisoare de apreciere pentru fiecare membru al familiei în parte.

Oferă-le celor dragi câte o perlă. O poți face și la propriu și la figurat. Tot ceea ce ești tu acum se datorează experiențelor prin care ai trecut și care și-au lăsat amprenta asupra ta. Dacă în acest an ai trecut prin momente întunecate, dureri, încercări, dar în toate acestea L-ai văzut pe Dumnezeu și ai apelat la ajutorul Lui, ai multe perle pe care le poți împărtăși cu cei dragi. Fă-le acest cadou! Așterne pe hârtie un gând sau mai multe și oferă-le cu mână largă celor dragi.

Roagă-te și apoi scrie!

Căci din prisosul inimii vorbește gura (Luca 6:45). „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura.”

Apreciază-ți soția, soțul, fiica, fiul, mama, tatăl, sora, fratele, bunica, bunicul, mătușa, unchiul, verișoara, verișorul. Spune-le ce apreciezi la ei. Fă aceasta cât timp ei sunt în viață și-ți pot spune: MULȚUMESC.

Acum ei se pot bucura de aprecierile tale, pot fi încurajați și motivați de cuvintele tale. Aceasta le poate da avânt în ceea ce fac. Nu fă economie la a spune, a scrie cuvinte frumoase, dar adevărate celor din jurul tău. Când ei nu vor mai fi în viață, cuvintele și scrisorile nu-și vor mai avea rostul.

Poți să lărgеști cercul și să faci același lucru și pentru prietenii, vecinii, colegii tăi.

Dacă te gândești că e prea puțin să le oferi celor dragi doar câte o scrisoare, te invit să arunci o privire peste rândurile de mai jos.

Draga mea soție,

Apreciez foarte mult la tine grija pentru casa noastră. Apreciez că ești o gospodină foarte bună.

Apreciez foarte mult că nu-ți scapă nici un prilej fără a mă răsfăța cu prăjitura mea preferată, tiramisù.

Apreciez creativitatea ta. Pe ce pui tu mâna se transformă în opere de artă. Apreciez timpul pe care-l petrecem la masa de seară, când tu îmi aduci aminte cu blândețe (când eu uit) că e timpul pentru părtașia de seară și împreună cu toată familia citim din Biblie, spunem ce anume ne-a atras atenția, ce verset ne-a încurajat sau ne-a mustrat, cântăm și ne rugăm.

Apreciez modul în care îi ajuți pe copii să se pregătească pentru școală. Îmi place foarte mult că-ți folosești darul de a cânta, și faci acest lucru nu doar la Biserică, ci și când gătești, când întinzi rufele sau când alte treburi gospodărești. Te iubesc draga mea soție!

...

Draga mea fiică,

Sunt mândră de tine! Apreciez cât de sânguincioasă ești tu, cât de mult te preocupă să studiezi. Felicitări pentru toate notele bune pe care le-ai obținut!

Aș vrea să te asigur că dragostea mea pentru tine nu va scădea când nu vei mai obține o notă bună la un examen sau altul. Acestea fac parte din viața noastră. Se poate întâmpla oricui să treacă și prin astfel de situații, dar fruntea sus, nu descuraja.

Vezi ce ai tu de îmbunătățit, fă-ți partea.

Noi le numim pe acestea eșecuri, Dumnezeu le vede ca pe niște lecții. Te încurajez să privești lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu

Apreciez că ești implicată în slujirea cu copiii de la Adunare. Continuă să slujești acolo unde te cheamă Dumnezeu. Mă bucur când văd cum îți folosești abilitatea, darul de a face prăjituri, și nu eziți să-l pui în aplicare ori de câte ori e nevoie.

Te iubesc draga mea fiică!
Mama ta!

Cum te-ai simțit tu când ai citit aceste aprecieri?

Așa-i că ți s-a umplut inima de bucurie și simți că ești revigorată în sufletul și în trupul tău și că mai poți încă să te ocupi și de alte lucruri gospodărești cu toate că ești foarte obosită și aceasta doar pentru faptul că ai citit cât de apreciată este munca ta pe care credeați că nu o vede nimeni?

Cred că fiecare doamna, domnișoară, și-ar dori să primească o astfel de scrisoare.

...

Dacă te gândești să adaugi pe lângă scrisoarea de apreciere și un cadou, cum ar fi să ai în vedere în pregătirea acestora și limbajele de iubire ale persoanelor cărora vrei să le oferi aceste cadouri?

Aceasta va putea ajuta la garantarea bucuriei lor. Cadourile sunt frumoase și mult așteptate atât de copii, cât și de adulți.

Cadourile poartă diferite pălării.

De exemplu,

•celor din familia ta care se simt iubiți dacă petreci timp cu ei, cadoul cel mai potrivit pentru ei, ar fi să stabilești un timp în care să fiți doar voi și să petreceți timpul împreună. Poate fi vorba: despre o ieșire în oraș la o prăjitură, despre a face ceva împreună, despre a petrece un timp de calitate împreună, în care să ascuți ce are de spus persoana dragă;

•celor din familia ta care se simt iubiți dacă sunt apreciați, le poți adresa mai multe cuvinte de apreciere.

Tips: Poți să faci o listă cu ele și să i le spui sau i le poți scrie!

• celor din familia ta care se simt iubiți dacă faci anumite servicii pentru ei, observă sau întreabă ce poți face pentru ei în aceste zile de sărbătoare a.i. ei să se simtă iubiți și fă ceea ce-ți permite timpul și bugetul ca să poți îndeplini acele dorințe;

• celor din familia ta care se simt iubiți dacă sunt îmbrățișați, pupați, copleșește-i cu mai multe îmbrățișări și cu mai mulți pupici decât până acum;

• celor din familia ta care se simt iubiți dacă primesc cadouri, întreabă-i ce au scris pe wishlist, lista lor de dorințe și pregătește-le un cadou.

Cele 5 limbaje ale iubirii sunt utile nu doar acum în prag de sărbătoare, ci în fiecare zi a anului. Suntem creați într-un mod diferit și aceasta aduce frumusețe, culoare vieților noastre. Cum ar fi fost să fim toți la fel? Cred că ar fi fost tare plictisitor!

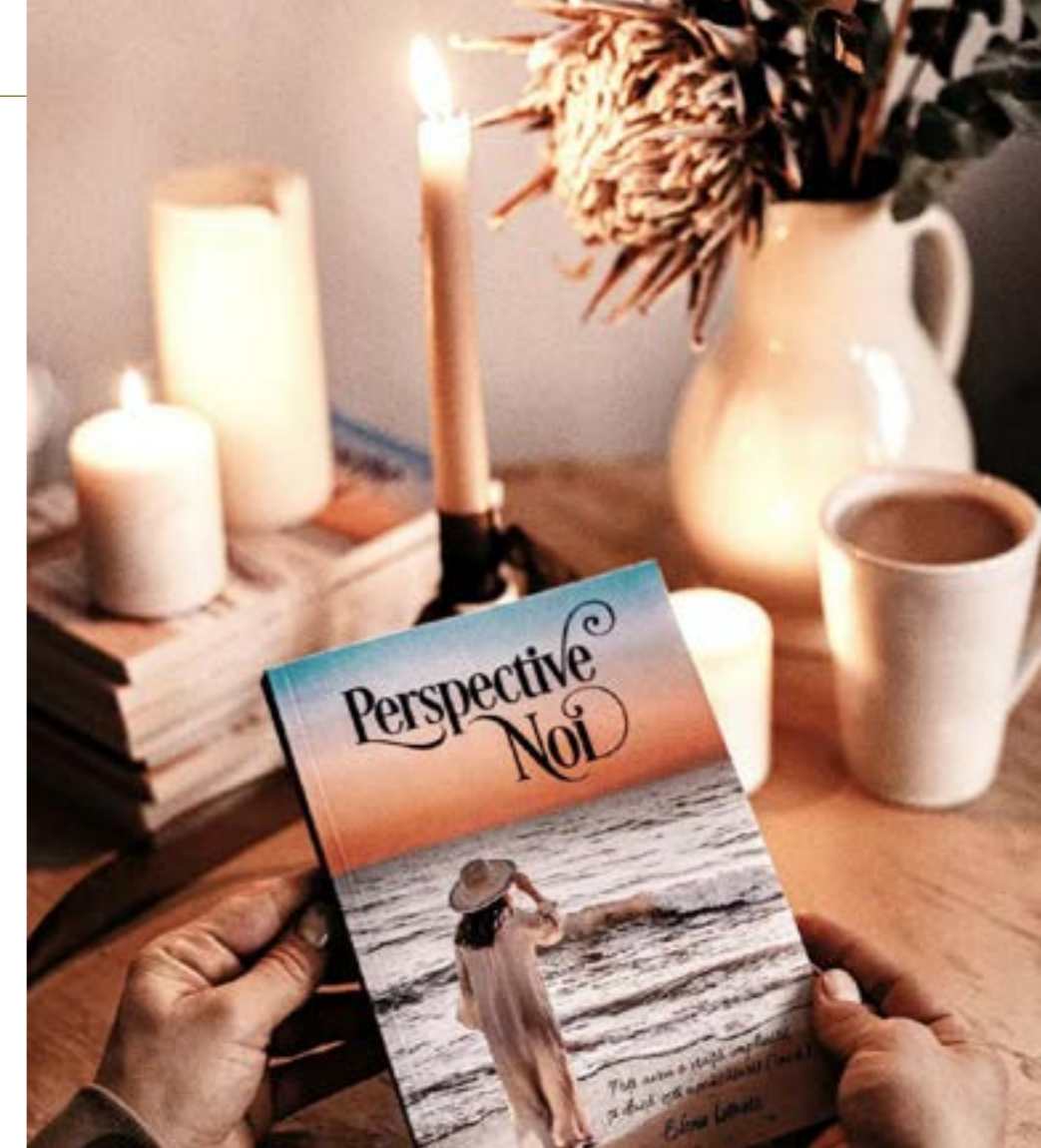
Care este limbajul tău de iubire? Dar al celor dragi?

Le poți descoperi dacă vei parcurge testul creat de Gary Chapman.

Psiholog, Elena Zaugg - Istrate

Autoare a cărților: *Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeul tău*, 2013; *Perspective Noi – Poți avea o viață împlinită și dacă ești necăsătorit (încă)*, 2022
Cartea poate fi comandată: www.resursepentrusuflet.ro

Nu lăsa să treacă sărbătorile fără să nu-ți numeri binecuvântările!

Acest obicei ar trebui să-l avem pentru fiecare zi a anului. Să ne deprindem să avem o inimă mulțumitoare, să-i ajutăm pe copii să se deprindă și ei să aibă o inimă mulțumitoare

...
Lucrez cu copiii cu dizabilități, în mod special cu copiii care au sindromul Down.

Ceea ce mă determină să fac acest lucru? Ceea ce mă motivează este că Dumnezeu mi-a dat o altă perspectivă asupra dizabilității și anume să PRIVESC ABILITATEA dincolo de DIZABILITATE.

Dacă ai un copil cu o dizabilitate sau ai contact cu persoane cu dizabilități prin natura meseriei tale, vei vedea lucrurile diferite dacă îți vei propune să PRIVEȘTI ABILITATEA DINCOLO DE DIZABILITATE. Această perspectivă ți-o poate da Dumnezeu. El este gata să ți-o dea și ție, de aceea te încurajez să i-o ceri.

În perioada de Advent, ca și până acum, am în plan să fac multe surprize drăguțe cu copiii cu sindromul Down. De exemplu, am în plan să facem împreună bomboane Raffaello. Sunt sigură că le va plăcea tare mult, mai ales să le mănânce!

Crinkle cookies

Ingrediente:

- 115 g unt nesărat (topit)
- 100 g zahăr alb
- 100 g zahăr brun
- 2 ouă
- 1 esență de vanilie
- 230 g făină
- 60 g pudră de cacao
- 1 pliculeț praf de copt
- 1 vârf de sare
- 1/4 linguriță bicarbonat de sodiu
- 60 g zahăr pudră

Mod de preparare:

Se mixează untul și zahărul alb. Se adaugă zahărul brun, ouăle și esența de vanilie și se amestecă. În cele din urmă, se adaugă și restul de ingrediente: făină, cacao, praf de copt, bicarbonatul și puțină sare. Se acoperă compoziția cu o folie alimentară și se lasă la frigider pentru 10 minute.

Se tapetează o tavă cu hârtie de copt, iar într-un bol se pune zahărul pudră. Formăm biluțe din compoziția obținută și le trecem pe fiecare prin zahărul pudră, apoi se așază în tava pregătită.

La cuptor: 190 °C, 10 minute.

Poftă bună!

Elisa Sas

Turtă dulce

Ingrediente pentru turtă dulce:

- 170 g unt nesărat, la temperatura camerei
- 200 g zahăr
- 1 ou mare
- 80 ml melasă
- 300 g făină
- 2 lingurițe bicarbonat de sodiu
- 3/4 linguriță sare
- 1-2 lingurițe ghimbir măcinat
- zahăr pentru tăvălit

Ingrediente pentru glazură:

- 15 g unt topit
- 15 ml sirop de arțar pur
- 180 g zahăr pudră
- 30 ml lapte (plus câteva picături în plus, dacă este nevoie)
- un praf de sare, după gust

Mod de preparare

1. Preîncălzește cuptorul la 175°C.
2. Bate untul și zahărul în bolul unui mixer până când devin o compoziție ușoară și pufoasă. Adaugă oul și melasa; mixează până se încorporează complet.
3. Adaugă făina, bicarbonatul de sodiu, sarea și ghimbirul. Amestecă până când obții un aluat moale.
4. Modelează aluatul în bile mici (puțin mai mici decât o minge de golf) și tăvălește-le prin zahăr.
5. Așază-le pe o tavă și coace-le timp de 9-11 minute. Scoate-le imediat din tavă pentru a permite să se aplatizeze ușor în timp ce se răcesc.
6. Amestecă ingredientele pentru glazura până obții o compoziție netedă (glazura va fi foarte groasă – dacă este prea groasă, adaugă câte o linguriță de lapte până devine suficient de lichidă pentru a putea fi aplicată, dar păstrează o consistență cât de cât groasă pentru a se fixa bine).
7. Înmoaie o parte a fiecărei turte dulci în glazură, apoi trece marginea acesteia pe marginea bolului pentru a elimina excesul. Așază turtă dulce pe hârtie de copt, adaugă câteva decoruri festive și lasă glazura să se fixeze! Glazura ar trebui să se usuce complet în aproximativ 1-2 ore la temperatura camerei.

Renata Baciu

Niciun Crăciun fără

Raffaello!

Ingrediente:

- 200 grame unt (65% grăsime)
- 200 grame lapte praf
- 200 grame nucă de cocos
- 200 grame zahăr pudră

Mod de preparare:

Se amestecă bine toate ingredientele până compoziția se leagă și se ține împreună.
Se fac biluțe de mărimea dorită și se trec prin nucă de cocos!

Simplu și delicios! Poftă bună!

Lidia Damian

Pentru noi, femeile!

Pentru noi, femeile

cu Rodica Baci

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

SUFLET DE FEMEIE

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartăsească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa:

contact@sufletdefemeie.ro
www.sufletdefemeie.ro

